

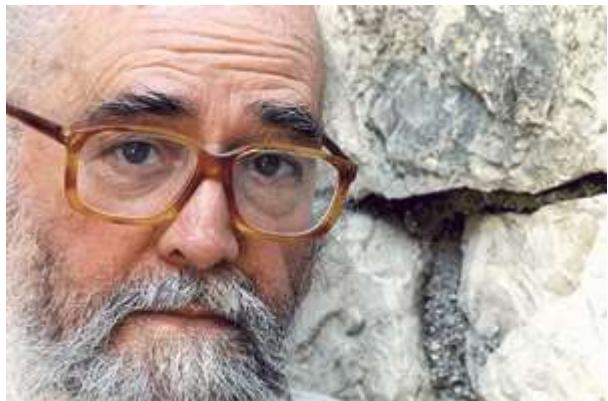
Josip Pečarić
AKADEMIK SLOBODAN NOVAK

JOSIP PEČARIĆ

**AKADEMIK
SLOBODAN NOVAK**

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Akademiku Slobodanu Novaku,
rođ. 3.11.1924., preminulom 25.7.2016.,
uz 5. godišnjicu smrti*

KAZALO

UVOD	11
UMRO JE NAJVEĆI MEĐU NAJVEĆIMA –	
AKADEMIK SLOBODAN NOVAK	12
HRVOJE HITREC, UZ SMRT VELIKOGA	
HRVATSKOG KNJIŽEVNIKA SLOBODANA	
NOVAKA	14
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI	
KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI –	
HRVATSKI, ZAGREB, 1999.	19
HERCEGOVCI ZAUSTAVILI OWENA	19
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB,	
2001.	28
KOMENTAR TEKSTA "FAKTORI STVARANJA	
DEMOKRACIJE"	28
PACIFICIRANJE HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI .	39
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001. ...	42
KOMUNISTIČKA EGZEKUCIJA NAD NEPODOBnim	
NOVINARIMA "SLOBODNE"	42
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA	
S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	49
U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET	
NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!	49
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	63

PREDGOVOR KNJIGE "OD MARIBORA DO OVČARE"	63
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"	67
NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.	74
HRVATI U BIH I STRANKA KAKO-NAM-JE-BILO- DOBRO-POD-SRBIMA	74
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.	80
PONOS I DOSTOJANSTVO, ŠTO TO BIJAŠE?	80
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	85
JOSIP JOVIĆ, BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ	85
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	88
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ISTINE O DR. FRANJI TUĐMANU</i>	88
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.	94
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.	99
KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI	99
NEODRŽANI GOVOR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA U SPLITU 11. PROSINCA 2005.	120
J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	124
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA	124
A P E L: SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!	126
PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA	128
KAKO JE <i>PRAVNIK MESIĆ</i> ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?	126
PRILOZI: ARALICA: AKADEMICI NE ŽELE STATI IZA NEVJERODOSTOJNOG MESIĆA	145
SLOBODAN NOVAK: HRVATSKO DRUŠTVO POSTAJE LEGLO ZLOČINA	147
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE	156

POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!	161
ULAZAK U EU I GUBITAK NACIONALNIH VREDNOTA	169
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	183
UZNEMIRUJUĆI NASLOV ODGOVARA	
STVARNOSTI	183
RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD?	
ZAGREB, 2011.	188
"CIVILIZIRANI" SVIJET PRESUDIO SAM SEBI!	188
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	192
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	192
„JUĆER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”	195
RASISTIČKI SUD U HAAGU JE DO SADA JEDINO DOKAZAO DA SU KORDIĆ, GOTOVINA I MARKAČ HRVATI	216
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	228
NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I DANAS IZLOŽENA AGRESIJI	228
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	238
GENERAL GOTOVINA IM JE SPASIO GLAVU, ALI OBRAZ EUROPI NIJE MOGAO	238
RUDI TOMIĆ, JEDANAEST PISAMA BEZ IJEDNOG ODGOVORA!	246
PISMO VS UN-A O HRVATIMA BIH POTPISAO I AKADEMIK SLOBODAN NOVAK	251
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	256
USTAŠKI PORTAL ILI ZEĆEVI I NJIHOVE SLUGE	256
NJEMAČKA JE OZBILJNO SHVATILA JOSIPOVIĆEVU PORUKU O "CRVENOJ HRVATSKOJ"	262
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (I.)	270

"OVO JE BOSNA"	277
'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014. 284	
JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA	
BUDALETINA“?	284
KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	
PREDSTAVLJENE U POSUŠJU	294
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB,	
2015.	301
ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ, RECENZIJA KNJIGE	301
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH	
INTERESA	305
RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM	
PEČARIĆEM	311
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ	
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	319
POMOĆ "ANTIFAŠISTIMA" OD MINISTARSTVA	
VANJSKIH POSLOVA RUSKE FEDERACIJE	319
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA	
RH	326
TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG	
NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA	329
PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO	340
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	347
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S	
ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM	
GENERALIMA KOJI SU SPRJEČILI GENOCID U	
BIHAĆU!	347
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI',	
ZAGREB, 2017.	354
O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA	354
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	361

UVOD

Od akademika Slobodana Novaka oprostio sam se prije pet godina tekstrom *UMRO JE NAJVEĆI MEĐU NAJVEĆIMA – AKADEMIK SLOBODAN NOVAK* koji dajem u nastavku ovog teksta. Zapravo naslov je „zasluga“ jednog mog kolege i prijatelja sa Zagrebačkog sveučilišta koji je govorio kako je potpis akademika Novaka na nekim mojim otvorenim pismima najvrjedniji iako ih je znalo potpisati niz hrvatskih velikana. Tekst je objavljen u mojoj knjizi *DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’*, Zagreb, 2017. Akademik Novak je volio ljeti na moru pročitati moje knjige. Zašto? Spomenuti kolega ih je također čitao i kada je čitao njegovu „*Protimbe*“ konstatirao je: „Vas dvojica jednako mislite“. Zato sam sam odlučio da pripremim knjigu sa većinom tekstova iz mojih knjiga u kojima sam govorio i o kolegi Novaku. Ono što mi je posebno drago je činjenica da je prva takva knjiga ona o mojoj Boki. Također i to što smo bili osnivači Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

Akademik Josip Pečarić

UMRO JE NAJVEĆI MEĐU NAJVEĆIMA – AKADEMIK SLOBODAN NOVAK

Časnoj obitelji preminulog akademika Slobodana Novaka

Dragi Javore, poštovana obitelji Novak,

Vijest o smrti Vašeg plemenitog oca nas je potresla. Vama i svima u obitelji izražavamo najdublju sućut.

Nezaboravne su za nas njegove poruke pred Hrvatskim nacionalnim etičkim sudištem kojeg je bio najistaknutiji član.

Sačuvati ćemo ga u našem trajnom sjećanju.

Vaši

Zvonimir Šeparović i članovi Predsjedništva HNES-a

CC: Nikola. Debelić, Josip Pečarić, Josip Jurčević, Zdravko Tomac, Nevenka Nekić, Ante Beljo, Đuro Vidmarović, Zvonimir Hodak, Željko Olujić, Zorica Gregurić, Zdravko Vladanović

Potpuno je u pravu prof. Šeparović kada za akademika Novaka kaže da je bio najistaknutiji član HNES-a. Zapravo Novak je bio najveći među najvećim Hrvatima.

Akademik Novak je potpisao niz 'mojih' otvorenih pisama. Jedan kolega sa Sveučilišta mi je znao reći:

„Svaka čast svima vama, ali tu najviše vrijedi potpis Slobodana Novaka.“

Osobno mi je bilo drago što je ljeti na Rabu kolega Novak znao čitati i moje knjige. Kada bi se našli u Akademiji znao ih je hvaliti Meni je bilo neugodno. Ipak je to SLOBODAN NOVAK.

„Dobro, moraš barem priznati da su Ti naslovi sjajni“ – kazao bi on.

Toliko sam mu i mogao „priznati“. A zapravo, sve to mi je bilo najdraže priznanje za moj rad, kao što su me radovala i mišljenja kolega koji su čitali i Novakove i moje tekstove kada bi konstatirali da mi o pojedinim stvarima mislimo isto!

U mojim knjigama su bili i poneki njegovi tekstovi i intervjuji. Kao potpisnik otvorenih pisama uvijek je prvi na udaru nehrvatskih medija. Na udaru je bio stalno jer je znao sjajno razobličiti sve te mrzitelje Hrvatske. Nagrade bi dodjeljivali onima koji bi bili najogavniji u svojim uvredama. A zapravo samo su pokazivali koliko ih boli to što im je svojim tekstovima poručivao Novak.

Zapravo, zadnji put smo bili skupa na samom osnivanju HNES-a. Tada je Ozana Bašić uspjela ono što je malo tko uspio, ako je uopće i uspio. Snimila je razgovor s akademikom Novakom koji je bio dan u njenoj emisiji „Oluja“ koja je bila posvećena osnivanju HNES-a, a u kojoj sam gost bio ja.

Nije moga nazočiti našim javnim sjednicama. Ali redovito bi imali njegova pozdravna pisma sa sjajnim komentarima naših etičkih optužbi i presuda.

Prosljeđujem vam obavijest iz HAZU:

*Poštovani članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti,
izvješćujemo Vas da će posljednji ispraćaj akademika Slobodana
Novaka biti u ponedjeljak, 1. kolovoza 2016., u 10,50 sati, iz
mrtvačnice na groblju Mirogoj
u Zagrebu a pokop u obiteljsku grobnicu na Rabu.*

*S poštovanjem,
HAZU*

O najvećem među najvećim Hrvatima HRVATSKOM književniku Slobodanu Novaku i njegovom književnom opusu se ne usuđujem pisati. To mnogo bolje radi jedan drugi hrvatski velikan književnik Hrvoje Hitrec pa pogledajte njegov tekst s Portala HKV-a:
<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24536-h-hitrec-uz-smrt-velikoga-hrvatskog-knjizevnika-slobodana-novaka.html>

Itekako treba pročitati i komentare čitatelja.

HRVOJE HITREC

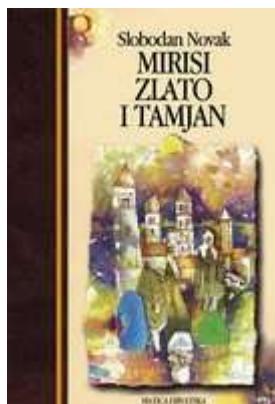
UZ SMRT VELIKOGA HRVATSKOG KNJIŽEVNIKA SLOBODANA NOVAKA

26. srpnja 2016.

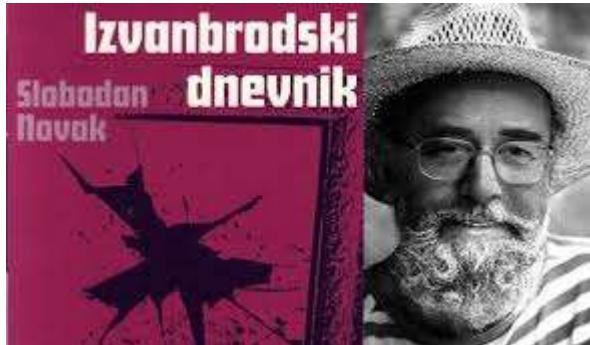
Umro je hrvatski književni bard Slobodan Novak, nakon dugoga životnog puta i veličanstvenog opusa u kojem je vrhunac vjerojatno najbolji roman druge polovice dvadesetog stoljeća.

„Mirisi, zlato i tamjan“. Put je započeo trećega studenog 1924. o čemu ostade krasopisom ispisana Svjedodžba rođenja i krštenja svećenika Gudelja: ime djeteta je Slobodan Ante, zakoniti sin Marije Smoje i Duje Novaka, vjenčanih 1905. Biskupija splitska, banovina Primorska u Kraljevini Jugoslaviji. Četiri godine prije atentata na hrvatske zastupnike u beogradskoj Skupštini pojavio se, znači, u Dioklecijanovu gradu dječak kojega ne će zaobići burni događaji političke i ratne povijesti sa svim njezinim prijeporima i osobnim, ali i generacijskim sudbinama koje su nakon mладенаčkih lutanja u zrelim godinama tražile načine, u mnogim slučajevima i literarne, da se dostignutom povijesnom svijesti okajaju nemamjerni grijesi, zablude i dogmatizam.

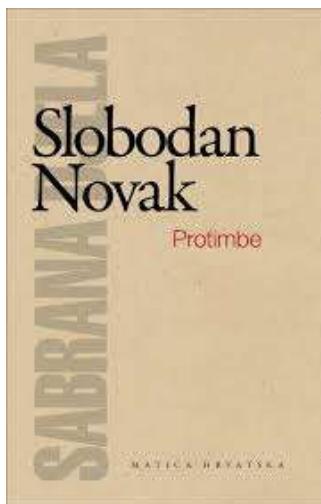
Junak „Mirisa, zlata i tamjana“, Mali, kao alter ego Novakov doživljava pročišćenje u tonu razorne ironije. Sam autor u modernoj, samostalnoj hrvatskoj državi otkrit će se dokraja, i sebi Kao Hrvatski domoljub i vlasnik prirodnoga hrvatstva. Uostalom, bio je i ostao hrvatski nacionalist i u vrijeme kada je lakovjerno povjerovao u južnoslavensku iluziju, o čemu u „Digresijama“ kaže: „Velikosrpska politika nastupala je neko vrijeme oprezno i postupno, zaplotnički. Najprije u vojsci. Više se čak osjećala u partizanima nego neposredno poslije rata. I u jednoj i u drugoj formaciji imali su glavnu riječ i konspirirali protiv nas. Neko vrijeme je prividno i Vladimir Nazor imao neku vlast, i to se činilo relativno dobrim. Bili smo zaneseni obnovom razorene zemlje. Uvjerili su nas da Hrvatska ne bi mogla biti samostalnom državom. Zahuktavao se stroj svakodnevne indoktrinacije... Bili smo graditelji novoga svijeta, kao što svaka generacija vjeruje, tek smo dorasli, a već nam je prepušten svijet da ga mijenjamo... Kako to zvuči porugljivo! Došavši u Zagreb, bio sam gladan, nisam imao što odjenuti ni obuti, nisam imao gdje spavati, isprva sam spavao na kolodvoru, nisam praktički imao nikoga svoga, ništa svoje, ni zavičaja, ni starih prijatelja, ali mi je bilo dobro jer sam bio gospodar budućnosti. Kako vam to zvuči? Da, da, novo veliko razočaranje bilo je na pomolu“.

Ne Split, nego više Rab bijaše mitsko mjesto njegova zavičaja, djetinjstva, neobičnih ljudi kojima u romanima pridavao i nadrealna obilježja. U Rabu je polazio pučku školu, u Splitu gimnaziju, maturirao u hrvatskom Sušaku, diplomirao u Zagrebu hrvatski jezik i jugoslavenske književnosti, potucao se po redakcijama i tiskarama kao korektor i lektor, vratio se nakratko u Split jer je i kazalištu stremio, bio je dramaturg HNK u rodnom gradu dvije godine, a onda opet u Zagreb među „krugovaše“, u društvu nešto mladih pjesnika, Pupačića, Slamniga i Šljjana, živahnog, programatskog Vlatka Pavletića, objavljivao pjesme (Glasnice u oluji) pa i ulazio u zajedničke zbirke s Miličevićem i Pavletićem (Pjesme, 1953.) I dok se su rečeni uglavnom posvetili poeziji, esejistici i prevodilaštву, Slobodan Novak je sve više naginjaо isključivo romanu i noveli postižući trenutačni uspjeh kod publike autobiografskim „Izgubljenim zavičajem“.

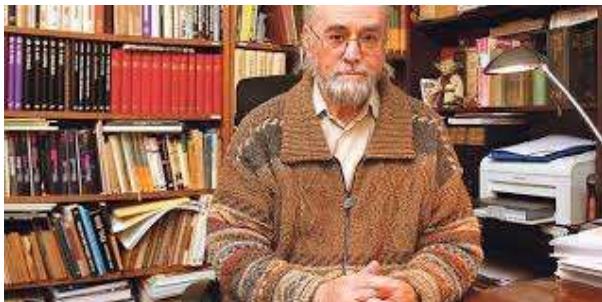
Miris, zlato i tamjan

Prepoznat je njegov pripovjedački dar koji će s godinama dobivati

sve snažniji, originalniji izraz kao najbolji prozni tumač tzv. Druge moderne, obavijen crnim humorom i ironijom kojom je tako dobro vladao njegov suvremenik Ranko Marinković. I Novak u mnogim novelama dostiže virtuznost novelista Marinkovića, osobito u novelama „Badessa madre Antonia“ i „Treba umrijeti logično“ iz zbirke „Tvrdi grad“. A zatim, možda potaknut i Krležinim kavanskim podbadanjima da ne priznaje prozaista koji nema velik, opsežan roman (kako svjedoče da je rekao Ranku), no vjerojatnije i mimo te sugestije, Slobodan Novak se upušta u literarnu pustolovinu koja će obilježiti njegov opus i ostati zanavijek zapamćena na uštrb ostalih njegovih djela, piše „Mirise, zlato i tamjan“ u kojima ostvaruje najveći estetski domet. Knjiga je objavljena 1968., strukturirana moderno i začudno složeno, a opet čitko, privlačno, u kontroliranoj egzistencijalističkoj maniri sa snažnim osobnim pečatom (pisano u „Ich“ formi) nepretenciozno u smislu nečitkih poigravanja jezikom i asocijacijama, ali i zahtjevno za nedovoljno upućenog čitatelja koji ipak razumije (i generacijski se podosta poistovjećuje) s otrježnjnjem autorovim i oslobođanjem od iluzija revolucionarne mladosti uz pomoć biblijskih i sakralnih posezanja za vječnim istinama i vječnošću samom koja i čovječkovu radost i otuđenja i tragedije i zablude napokon smiruje u jedino stalnom i općeljudskom ritualu smrti.

Ljubitelji kazališta mogli su vidjeti dramatizirane „Mirise...“ nakon sloma Hrvatskoga proljeća, sedamdeset četvrte u Kazalištu ITD, u sjajnoj režiji Božidara Violića.

Novak se često vraća Rabu i moru, jedri, piše „Izvanbrodski dnevnik“ u kojem na stanovit način ponavlja svoju rutu Otok-Kopno, izvrće smisao gotovo slamnigovski, parodira i poigrava se, zašuti i godinama ne objavljuje pa se pojavi ponekom novelom („Hlap“) već u praskozorje smrti one nesretne južnoslavenske komunističke tvorevine i gibanja koja će dovesti do samostalne hrvatske države kojoj se raduje i u kojoj će prepoznavati sljedećih desetljeća nitkove i izdajnike te se javljati tu i tamo strasnim tekstovima, na užas zaostalih crvenih mediokriteta i labradora iz medijskih radionica, a sve o sebi reći najbolje i najizravnije u „Digresijama“, nastalim u razgovorima s Jelenom Hekman.

U danu smrti književnik, akademika Slobodana Novaka, bez zadrške treba reći: umro je genijalan hrvatski pisac, u zrelim godinama naslijednik matoševskog, kranjčevičevskoga hrvatstva, velikan nevelikog, ali jednog od najznačajnijih opusa u povijesti suvremene hrvatske književnosti.

Hrvoje Hitrec

**BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI
KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI –
HRVATSKI, ZAGREB, 1999.**

HERCEGOVCI ZAUSTRAVILI OWENA
Hrvatski Obzor, 28. listopada 1996.

Viktor Vida će o svojoj i mojoj Boki reći: "Ništa ne može pokolebiti moga uvjerenja, da je Boka kotorska ostvarenje božanske priče, koja se tu više nego i u jednom kraju svijeta dotakla zemlje i ostavila na tom moru i u tom kamenju svoj vječni trag." Da, prelijepa je moja Boka. Ali isto to se može reći za svaki hrvatski kraj. Pa i priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ali ipak, na spomen jednog hrvatskog kraja srce svakog hrvatskog domoljuba, bez obzira na to odakle je, zatreperi zaista na poseban način. Naravno, riječ je o Hercegovini! Uvijek i iznova njezini sinovi su izloženi posebnim kušnjama. Njihovo hrvatstvo je napadano sa svih strana. Uzalud!

U stvari, nešto slično sam već izgovorio krajem 1992. kada sam bio počasni gost na zabavi koju su u Melbourneu organizirali Hercegovci da bi skupljali novac za obranu Herceg Bosne. Mnogi naši ljudi su skupljali pomoć u tijeku rata. Ali ne svi. Kada su Hercegovci u pitanju, tu dileme nema. Teško će se naći i jedan iseljeni Hercegovac koji nije sudjelovao u tim akcijama.

Priče o bijelim čarapama

Poslije devet mjeseci provedenih u Australiji, vratio sam se u trećem mjesecu 1993. u Zagreb.

Dočekale su me priče o "bijelim čarapama". Razgnjevile su me, ali ne i iznenadile. Upravo u Australiji (engleska kraljica je i njihova kraljica) naučio sam da se neki neće pomiriti s postojanjem hrvatske države. Prznali nas jesu, ali će sve učiniti da nas unište. Pa kako im ostaje da to ostvare? Prvo, Hrvatsku smo stvorili jedinstvom cijelog naroda. Dakle, mora se raditi na razbijanju tog jedinstva. Kada sam došao u Australiju, odmah sam uočio da je učinak rada na razbijanju tog jedinstva među našim ljudima već bio i te kako vidljiv (u Hrvatskoj se to u tom trenutku još nije osjećalo, još nije bilo bitno tko je odakle). Slušajući naše ljude tamo često sam im znao reći: "Gospodo, nama su Srbi neprijatelji a ne Hrvati!" Drugo, u stvaranju Hrvatske presudna je bila pomoć iseljene Hrvatske. Dakle, treba i to onemogućiti. I zaista, u Australiji su me dočekale i priče o "lopolvuku" u Hrvatskoj. Doma ni o tome još nije bilo ni riječi. Na tome su posebno morali i mogli raditi u Australiji. Jasno je zašto kada se ima na umu kolika nam je pomoć došla od australskih Hrvata.

Udar na Hrvate u Hercegovini

Na najvećem udaru našli su se upravo Hercegovci. Naravno, naši jugonostalgičari, često i izravno plaćani iz inozemstva (a svakome je jasno - radiš za onoga tko te plaća i sprovodiš njegov interes), odmah su se pobrinuli da izmisle priču o bijelim čarapama. O tome hrvatski književnik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.) kaže: "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, ludaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto

čuvati, jer oni čuvaju nju. ...” Da, Slobodan Novak kaže skoro sve. Treba nadodati još samo stvarne izvore tim i sličnim pričama. Zahvaljujući Owenovoj knjizi ”Balkanska odiseja”, Maja Freundlich u Hrvatskom Obzoru (14. listopada 1996.) konstatira i to. Ona ispravno uočava da Owen (i britanske službe) rade na stvaranju raskola među Hrvatima. Ona kaže: ”Taj iznenada pružen Owenov gujin jezik pokazuje i gdje bismo trebali potražiti početke i korijene lavini mržnje, lavini laži i slalu psovki plasiranih protiv ’Hercegovaca’ po tzv. žutom tisku u Hrvatskoj. ’Nacionalistički’ Hrvati smetali su owenovskim nacrtima, pa je prije svega u hrvatskoj javnosti trebao stvoriti mržnju protiv njih.”

Sve potječe od Owena

Owenovo neskriveno pokazivanje mržnje prema Hercegovcima najveća je moguća pohvala Hercegovcima. To je u stvari njegova ”optužba” da su Hercegovci, uz predsjednika Tuđmana, najveći krivci što on nije uspio sprovesti britansku (i inu) politiku na ovim prostorima. ”Optužba” da su oni krivi što rješenje problema bivše Jugoslavije nije bilo na račun hrvatskih interesa. A upravo je nevjerojatno s koliko su sluha za hrvatski nacionalni interes nastupali ljudi iz Hercegovine i kako su se uspjeli ophrvati britanskim (i ne samo njihovim) namjerama u rušenju i njih i preko njih i same Hrvatske. Morali su se izboriti za očuvanje svoje ravnopravnosti u uvjetima kada cijeli svijet misli da ništa ne može zaustaviti ostvarenje velikosrpske politike, i kada Muslimani, umjesto da misle o tome kako opstati, počinju s ostvarivanjem svojih vizija o muslimanskoj Bosni i Hercegovini. Uz sve to, i hrvatska oporba im je strahovito odmagala u ostvarenju hrvatskih interesa. To me je uvjek posebno iznenadivalo. A oporba nije shvatila ni očitu činjenicu da su hrvatsko-muslimanski rat zamislili svjetski moćnici. Da je bila riječ o reziji velikih, bilo je jasno svakome tko je čuo interview američke veleposlanice CNN-u još prije izbijana rata. Ona je tada izjavila, što je prenijela i HTV u emisiji ”Slikom na sliku”, da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika, dakle Engleske, Francuske i Rusije. A ne treba biti mnogo pametan i znati koji su interesi saveznika - Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao do tog trenutka najveće žrtve rata, treba namiriti. Na čiji račun to jedino može biti? Na račun Hrvata u BIH!

Britanci u Ahmićima

Pokolj u Ahmićima kao povod za hrvatsko-muslimanski rat. Odmah je jasno u čijoj je to režiji. Jer Britanci s televizijskom ekipom ulaze pola sata poslije u selo i engleska televizija daje slike pokolja svaki sat, a do tada nisu nikad htjeli dati slike srpskih pokolja - da ne bi uznemirili svoje gledatelje. Mo'š mislit'. I znamo kako je sve to tada izgledalo. Nikad neću zaboraviti izjavu jednog Hercegovca koji stoji na položaju i prema njemu su nadirali Muslimani. Rekao je: "Ne znam što da radim - ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije. Ako ne pucam ubit će me!" Da, to je zaista nešto što ne bismo smjeli nikad zaboraviti!

To je bilo razdoblje najvećih iskušenja za hrvatsku politiku. Jer u vrijeme stvaranja Hrvatske bio si žrtva, pa si i mogao iznenaditi svjetske moćnike. Jednom da, ali ne i drugi put. Tada su već znali da je hrvatski narod sposoban za iznimno ostvarenje, pa i unatoč njihovom protivljenju.

Novi prohrvatski narod

Jasno je stoga da su u BiH sve poduzeli da ne bi bilo iznenađenja! Zato je tada zaista trebalo pokazati sve umijeće hrvatske, i to baš one hrvatske pameti. I što tada radi hrvatska politika? Jedino moguće: želi vratiti SAD u "igru". Toga se plaši i Owen ("Bilo je također važno da Amerikanci ne postanu, poput Nijemaca, prohrvatski narod.") A on zna da Hrvati upravo na tome i rade ("U mojojmu uredu u Londonu imao sam 11. studenoga (1993., op. p.) vrlo koristan sastanak s hrvatskim ministrom obrane Šuškom: on se usredotočio na jačanje hrvatske vojne snage i na veze s Amerikom.") "Koristan" očito jer shvaća da mora pokušati spriječiti stvaranje novog "prohrvatskog naroda". Kako to može ostvariti? Pa vjerojatno mora pokrenuti napade na tog Hercegovca koji radi na tome! Unatoč brojnim napadima na njega kod kuće, Hercegovac se pokazao uspješnijim od Owena! Jer, kako piše Misha Glenny u *The New York Timesu*, tada je "Clintonova vlada tankočutno počela preusmjeravati potporu koju je pružala Muslimanima u korist Hrvata." I tako su se srušili svi Owenovi (tj. britanski) planovi. Dodatan razlog za Owenovu mržnju prema Hercegovcima. A Owenova mržnja morala je biti tim veća jer sva prljavština britanske politike vjerojatno nikad u povijesti nije bila tako razgoličena kao u pitanju hrvatsko-

muslimanskog rata. On je bio glavni izvršitelj takve politike. To je danas jasno svim hrvatskim ljudima.

Tu, vjerojatno, treba tražiti uzroke i Finkielkrautoj izjavi o Hercegovcima. Zašto? Pa gosp. Finkielkraut je sigurno bilo poznato što o Hercegovcima misli gosp. Owen. Bilo mu je poznato i kakvo su mišljenje o Hercegovcima i hrvatskoj politici zastupali i neki njemu bliski hrvatski intelektualci i oporbeni političari. A ljudima u Hrvatskoj neće trebati puno da shvate da su oni i Owen zastupali istovjetnu politiku. Možda se ne zadrže samo na žutom tisku, već se počnu prisjećati i otvorenih pisama Predsjedniku, pokušaja rušenja legalne vlasti u Saboru, tko je što govorio o ratu u BiH. Jer, kao što znamo, hrvatska vlast nije slijedila Owenove želje. Ali mnogi oporbeni političari jesu. Svjesno ili nesvjesno? Finkielkraut je, vjerojatno, mislio da pomaže tim našim oporbenim političarima. A upravo je njegov intervju učinio da se u Hrvatskoj mnogo piše o Hercegovcima i o njihovu hrvatstvu. O njihovom doprinosu borbi za Hrvatsku. Ali i o onima koji su suodgovorni u najvećem pritisku na opstojnost hrvatske države u ovom ratu.

Hercegovac iz Boke

Zato oni danas uporno i inzistiraju na podjeli pučanstva u Hrvatskoj na one koji su za vladajuću stranku i protiv nje. Jer moraju se bojati podjele na one koji su pomagali Owenu (i onima koji su stajali iza njega) i na one koji su u tijeku cijelog domovinskog rata, a pogotovo u vrijeme rata u BiH, bili za hrvatski nacionalni interes! Srećom za njih, vladajuća stranka ne želi nastupati slično njima. Umjesto na takvu podjelu, ona još uvijek inzistira na suradnji. Ali dokle će biti tako? Pred vratima su izbori!

Svoj govor na zabavi u Melbourneu završio sam s tvrdnjom da sam ja Hercegovac iz Boke, tj. želio sam reći da Hrvatsku volim koliko i oni. Jer više nije moguće. To sam znao reći i drugačije. Naime, u vrijeme najvećih srpskih napada na Muslimane u BiH, na muslimanskom radiju u Melbourneu su, vjerovali ili ne, iz tjedna u tjedan uvjeravali Hrvate iz BiH da nisu Hrvati nego Bosanci. To im je bilo važnije od srpskih bombi (valjda zato što srpske bombe stvaraju fundamentaliste od europski nastrojenih Muslimana). Komentirao sam to: "Ma jesu li oni ludi. Pa prije će uvjeriti cijeli Zagreb da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca." Iako je to trebala

biti šala, ima u tome još nečega. To vjerojatno zna gospodin Finkielkraut. Od Hrvata iz Hercegovine možeš napraviti samo katolika i ništa više. A od Zagrepčanina, kao što smo vidjeli na zadnjim izborima, možeš napraviti svašta.

Zapad i granica civilizacija

*Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 104
Večernji list (inozemno izdanje), 17. travnja 1996.*

Čitam interview dr. Waltera Marie Stojana, direktora Austrijskog centra u Zagrebu, (Nedjeljna Dalmacija, 22. 3. 1996.) i ponovo vidim kako je ljudima sa Zapada teško razumjeti što se događa na ovim prostorima. Zašto? Zato što dolaze sa Zapada i razmišljaju kao da su tamo, a ne na granici civilizacija. Oni jednostavno ne znaju da čak ni istovjetni pojmovi u tim civilizacijama nemaju istovjetno značenje. I zato mnogi, nama i prijateljski naklonjeni ljudi sa Zapada, jednostavno ne mogu razumjeti o čemu se radi. Oni slušaju što govore Srbi ili Muslimani. I kada se s tim potpuno slažu ne znaju da to ima kod ovih potpuno drugačije značenje.

Od Hrvata nikad dobar Srbin

Tako dr. Stojan kaže: "U Mostaru smo priredili jednu izložbu o manjinama u Austriji, s naglaskom na hrvatsku manjinu. Tada sam okupljenim ljudima rekao da je važno živjeti s nekim u susjedstvu jer je to ono što vam pruža identitet." Mogu zamisliti kako je našim ljudima bilo slušati o "manjinama" u vrijeme kada ih žele učiniti manjinom. Pa oni se i dan danas moraju boriti da očuvaju status ravnopravnog naroda u BiH. Ili, dok se oni bore za opstojnost na tim prostorima, na pravo da uopće mogu biti susjadi, dr. Stojan im govori kako je lijepo živjeti u susjedstvu. A kada mu oni žele objasniti svoju situaciju, on onda to doživi kao njihov nacionalizam. Naravno, on i ne može shvatiti da ono njegovo "susjedstvo" znači na isti način "nacionalizam" jer on govori o susjedstvu a ne o zajedničkom suživotu u istom, tj. njegovom stanu. Očito, "nacionalista" dr. Stojan, kao i Mostarci ne želi da njegovi sustanari s mnogo djece izbace i njega iz njegovog stana, kao što se "nacionalisti" iz Mostara boje da njih izbace iz njihovih kuća - njihovog grada! Naravno, problem je

kod naših zapadnih prijatelja da oni jednostavno ne znaju što na Istoku znače pojmovi kao što su ravnopravnost, bratstvo i jedinstvo, suživot i sl. Mi smo voljeli stvarati viceve na tu temu. Meni je posebno draga pitalica: "Kakva je razlika između bratstva-jedinstva i šovinizma?" Odgovor je: "Bratstvo-jedinstvo vam je kada Jovica vozi Ivicu u marici, a šovinizam kada Ivica poželi da on vozi Jovicu u marici!" A problem bivše Jugoslavije bio je u tome što je ovaj vic duboko pogodaо u bit samog problema te države: Srbin Jovica zaista vjeruje da je to bratstvo i jedinstvo. Naime, on je Hrvata Ivicu prihvatio za brata, a ovaj ipak ne želi sprovoditi njegove srpske interese. Pa kakav je to brat? Očito, od Hrvata nikad dobar Srbin! O tome je još 15. 12. 1861. biskup Strossmayer pisao Račkom: "Ako je drugo, onda sam opazio, da se neke stvari po srpskih ruku sasvijem srpski, ili bolje rekuć turski rješavaju. Ima Srbina u namjesništvu, koji se gledaju meni i crkvi katoličkoj osvetiti, što se ne čemo posrbiti."

A kako je s pojmom "ravnopravnost" najbolje mi je objasnila jedna Muslimanka, intelektualka, u Melbourneu još 1992. godine: "Hrvata u BiH ima 18%, pa onda imaju pravo na 18% ravnopravnosti". Ravnopravnost koja se dijeli na postotke!? Pitao sam je što je za nju ravnopravnost od 0%! A da to nije samo njeni mišljenje vidljivo je iz najnovijih događaja s policijom Federacije BiH u Sarajevu. Za bilo koga tko pripada zapadnom svijetu jasno bi bilo da iz ravnopravnosti izravno slijedi da uniforma ne treba biti ni plava (hrvatska) ni zelena (muslimanska) nego neka druga boja, ili pak ravnopravno korištene svako svoje - kako su i shvatili Hrvati. Ali to se ne može tako lako ostvariti. Očito je da Muslimani misle da je Hrvatima ravnopravnost osigurana već time što im oni dopuštaju da nose njihovu zelenu uniformu. Međunarodni posrednici nisu se potrudili da objasne da to nije ravnopravnost i dogovorena je nova, siva, boja! Ali rezultat je: siva boja će biti kad je bude, ali do tada će biti zelena! Što bi rekao Strossmayer čisto "srpsko" tj. "tursko" rješenje. Vidjeli smo kako su naši posrednici sa Zapada tada bili bijesni kada su počeli shvaćati da nešto što je na Zapadu normalno ovdje to nije. A imat će još dosta prilike za to. Nažalost!

“Bratstvo i jedinstvo” na istočnjački način

Interesantno je kako na Zapadu muku muče i s multikulturalnošću na ovim prostorima - na granici Istoka i Zapada. I naravno, opet prenose svoje poglede - poglede ljudi koji znaju samo za jednu civilizaciju, a često puta granicu nisu ni vidjeli, a kamoli na njoj živjeli. I umjesto da tu dođu pa da o tome nešto od nas Hrvata, koji pripadamo njihovom svijetu, i nauče, jer mi tu živimo, pa valjda i znamo kako je to, oni nas dođu učiti! Po običaju, to najbolje razumije Frankfurter Allgemeine Zeitung. Te novine upozoravaju kako je “multikulturalnost postojala u najboljem slučaju u velikim gradovima, ali je izvan gradova “oduvijek prije vladala podjela, prostorno u selima i kućama, intimno u dušama” (“Večernji list”, 22. 3. 1996.). ”Naravno, to se odnosi na BiH, i može se odnositi na BiH jer je ta država svojevremeno pripadala Austro-Ugarskoj. Ali to se ne odnosi na Srbiju gdje toga nema. Čim je stvorena ta država sve džamije su bile srušene. A tada više nije prijetila nikakva opasnost od turskog imperijalizma. I muslimani su nestali. Svojevremeno slične sredine postale su duboko drugačije iz jednostavnog razloga što je BiH postao dio Zapada a Srbija Istoka. Slično je bilo u mojoj Boki kotorskoj. Dok je bila dio Austro-Ugarske, znalo se koje je mjesto hrvatsko (tj. nisu ga osvajali Turci) ili srpsko (Turci su ga osvajali) dok su kulturna središta, dakle gradovi, bili s hrvatskim većinskim pučanstvom - multietničnost i multikulturalnost je postojala. Stvaranjem Jugoslavije to se počelo mijenjati. Sporo sve dok su Hrvati bili većina, ali čim su prestali to biti veoma brzo su, skoro u potpunosti, nestali. “Bratstvo, jedinstvo”, “suživot” i sl. odigrali su svoju ulogu. Naravno, “bratstvo, jedinstvo” i “suživot” shvaćen na istočnjački način. Rezultat je bio: od 1910. do 1991. (prije rata) pučanstvo se dva puta povećalo, a broj Hrvata tri puta smanjio. A u (multi)kulturnim gradovima: Kotor od 69% na 7%, Herceg Novi od 70% na 2%, Tivat od 95% na 23%. A što je još učinio ovaj rat da i ne spominjemo.

Međunarodna zajednica “naređuje suživot”

I tako dok netko sa Zapada našim Mostarcima priča o suživotu u kome se neće znati što je čije, oni znaju da im pričaju kako će biti otjerani. Ostaje im jedino pitati se priča li im taj čineći svjesno ili nesvesno. I dok im drugi pričaju o multikulturalnosti, i po turski, što reče Strossmayer, rade svoje, dotle im Hrvati pokušavaju pokazati

kako je jedino moguće očuvati tu multikulturalnost. Ali, oni su prepametni da bi od njih učili. Zato i ne vide da se multikulturalnost može na ovim prostorima sačuvati ako i Hrvati, kao ostala dva ravноправна naroda imaju svoj kulturni centar - a to jedino može biti Mostar! Tko je protiv toga, svjesno ili nesvjesno je protiv multikulture BiH! Pa kad se dogodi ono što se već događalo na ovim prostorima, opet su im Hrvati krivi. Valjda i zato što, kako reče komentatorica njemačke radiopostaje Deutsche Welle, Christiane Kirsch, međunarodna zajednica "nareduje suživot", na opisani način, a Hrvati boreći se za svoj opstanak, takav "suživot" ne prihvaćaju. Kako prihvati da se s pojmom "suživot" može označiti nešto što je u stvari njegova suprotnost - tj. "smrt". I dok se kod nama prijateljski naklonjenih ljudi, kakav je dr. Walter Maria Stojan, zaista radi o nesnalaženju, dotle ima mnogo onih koji to zaista čine svjesno, želeći ostvariti svoje interes! Na račun hrvatskih!

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

KOMENTAR TEKSTA “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE”

Spremnost Hrvatski tjednik, 22. veljače 2000.

U “Spremnosti” od 15.02.2000. objavljen je tekst “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE ili kako demokratski raditi i razmišljati” g. Draga Šaravanje u kome je dan cijeli niz interesantnih promatranja koje bi, čini mi se, bilo zgodno analizirati.

Poslije početnog dijela teksta s kojim se čovjek uglavnom može složiti g. Šaravanja počinje s iznošenjem nekih svojih, recimo, neobičnih pogleda. Tako kaže: “Hrvatski narod je glasovao za stranke koje je glasovao. To mu pravo nitko ne može nijekati niti ga dovoditi pod upitnik bilo koje vrste. Pod upitnik treba staviti jedino naše, hrvatske iseljeničke stavove ,” jer kako nam tvrdi g.

Šaravanja “Čovjek koji nije kadar dati ustupka mijenama nije potpun čovjek.”

Ovaj dio teksta me je podsjetio na jednu moju šalu koja glasi: **“Mnogi u Hrvatskoj su najbolje naučili srpsku lekciju: Hrvati su uvijek u krivu!”** Zašto? Zato što se dobro sjećam kako je na prošlim predsjedničkim izborima, kada je pobijedio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, američka vlast itekako imala prigovora na tu pobjedu. Dr. Tuđmanu nisu ni čestitali na pobjedi (više od 61%), pa mu ni na pogreb nisu došli. Njima baš nije bilo važno “što je hrvatski narod glasovao kako je glasovao” Oni su mu itekako “to pravo nijekali i dovodili pod nekakav upitnik”. Dok god su pobjeđivali HDZ I Tuđman izbori nisu bili pošteni. Sada kada su pobijedili oni koji su njima po volji - onda su pošteni.

A o čemu se radilo vidjeli smo doista prigodom ovih izbora. Nevladine organizacije na čijim čelima stoje vrhunski ljudi iz sigurnosnih struktura SAD-a unijele su u Hrvatsku zvanično ili nezvanično toliko novaca da su Slovački model napokon uspjeli ostvariti i u Hrvatskoj. Naglasiti treba u Hrvatskoj, jer su na taj način mogli utjecati na javno mijenje тамо, a nisu mogli i u ostalim državama gdje žive Hrvati. Zato je i normalno da su i u Australiji, kao i u svim drugim zemljama gdje su Hrvati glasovali, uključujući i Jugoslaviju, redom pobjeđivale hrvatske državotvorne (ili državotvornije) opcije, dok je u Hrvatskoj pobijedila ona koju protežira g. Šaravanja svojim tekstom - opcija koja je po volji svjetskih gospodara: “Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara.” To je doista točno. Ali takvi su ljudi ponosni i gordi.

Sjetimo se što je to tim vladarima svijeta smetalo kod Hrvata. Kada je naša nogometna vrsta bila treća na svijetu jedne engleske novine su tvrdile: “Hrvati su NAJOGAVNIJI mali narod u Europi.” I znate li zašto su to tvrdili? Naravno, jer su PONOSAN NAROD! Onaj koji uvijek misli na mišljenje svog gospodara jeste SLUGA. i g. Šaravanja je doista pogodio u čemu je bit cijelog ovog razilaženja između iseljene i domovinske Hrvatske: Biti ili ne biti sluga! Englezi su itekako PONOSNI narod. Ali to engleskim novinarima nije ogavno, jer je normalno da su gospodari ponosni. Ogavno je kada su ponosni oni kojima su oni odredili sluganstvo.

Usporedimo hrvatske i austrijske izbore. Zbog navodnih rasističkih izjava pobjednika na izborima u Austriji uzbudio se cijeli zapadni svijet, a u Hrvatskoj su upravo iz tog “civiliziranog” svijeta pripremili strategiju g. Mesiću, koji pobjeđuje na izborima rasističkim izjavama o Hrvatima - Hercegovcima! Jasno je i zašto. Evo što o tome kaže veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.): ”A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u ”*Hrvatskom obzoru*”, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Djukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ...”

A svi ovi koje je tada spomenuo g. Novak danas slave pobjedu na izborima. Slave u Jugoslaviji. Slave Muslimani u BiH. Slave svi Jugoslaveni. Slave na srpskim ili projugoslavenskim radio programima u Australiji. Slave svi oni koji nikada nisu bili sretni s postojanjem Hrvatske. Ne slave Hrvati van Hrvatske koji su glasovali za državotvornu opciju. Oni svijet, za kojim čeznu Hrvati u Hrvatskoj, znaju dobro. I draža im je hrvatska Hrvatska. Pred izbore mi je rekao jedan kolega iz Hrvatske kako ga je prethodna vlast razočarala. Rekao sam mu: ”Mene ne može ništa toliko razočarati da glasujem isto kao i Srbi, Muslimani, Jugoslaveni i svi oni koji nisu nikada prihvatali samu opstojnost hrvatske države.”

Ne slave državotvorni Hrvati. Vjerujem da će čitateljima biti jasan pojam “državotvorni Hrvat”, i da ne mislim kao g. Šaravanja poistovjećivati po tom pitanju g. Račana i pokojnog Predsjednika. Naime, **državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor iz protesta što se treba izglasati odluka o neovisnosti Hrvatske.** **Državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor zbog toga što se on treba nazvati Državnim.** **Državotvornom Hrvatu ne bi**

nikada smetala kuna, kao što Nijemcima ne smeta marka koja se itekako koristila u Hitlerovoj Njemačkoj. Pisanje o Bleiburgu, državotvornom Hrvatu ne bi nikad bila revizija povijesti itd. Da i ne spominjemo “stranke opasnih namjera” i sl.

A što im je to revizija povijesti najbolje pokazuje Bleiburgh i Križni put hrvatskog naroda. Čitatelji Spomenosti imali su prigodu čitati više mojih pisama oko filma “Četverored”. Kako bi trebala izgledati prilagodba Australskih Hrvata činjenici da je u Hrvatskoj doista došlo do promjene pogleda pokazuje primjer veleposlanika Darka Bekića koji je u Globusu od 7. siječnja objavio tekst pod naslovom: "Sedlarov film - Cetverored primitivni je revisionistički pamflet". Citiramo: "Na osnovi kritičkog uvida u primarne izvore i u sekundarnu historiografsku građu potkraj 80-ih, došao sam do čvrstog zaključka da su zapadni saveznici ustaški režim i njegovu vojsku potkraj rata smatrali ne samo neprijateljskom osovinskom vojnom formacijom nego i zločinačkom grupacijom koja ne zaslužuje civiliziran postupak po načelima važećeg međunarodnog i ratnog prava, kako se ono tumačilo u ondašnjem vremenu." A Hrvati Srbima koji su se pobunili protiv NDH to nisu smjeli raditi. I to u ratu, u svojoj državi. A zapadni saveznici su bez suđenja dali ubijati hrvatske vojниke, i ne samo njih, po završetku rata. Kao što su nizozemski vojnici pomagali Srbima u lovu na Muslimane u Srebrenici, ali nikome ne pada na pamet da im se sudi u Haagu. To mu valjda dođe kao današnje tumačenje važećeg međunarodnog i ratnog prava: Ni Nizozemci to nisu radili u svojoj državi, pa im se zbog toga ne može suditi. Valjda su se zabavljali, pa kako nekoga optužiti za ratnog zločinca zbog zabave. I dok ja tako nešto ne razumijem "hrvatski narod je još jednom pokazao svoju zrelost". I na hrvatskim političarima je sada da slijede svijetao primjer druga Bekića, kako je vojnog hrvatskog politologa i diplomatu već nazvao jedan čitatelj Globusa koji upozorava kako je drug Bekić koji se "sluzi Titovim ciframa", bio u službi Mate Granica, Franje Tuđmana, HDZ-a, pa treba pretpostaviti da će isto tako služiti i Stipi Mesiću. I doista je žalosno gledati kako se danas mnogi od onih koji su imali visoke pozicije u dosadašnjoj vlasti odriču Oca hrvatske države. Jasno je da s takvima državotvorna opcija u srazu s američkim interesima nije imala nikakvog izgleda.

Usudio bih se reći da je u Hrvatskoj pobijedila opcija poslušnosti gospodarima svijeta g. Šaravanje, upravo zato što su joj se priklonili mnogi iz bivše vladajuće strukture. Pa g. Granić je bio američki predsjednički kandidat, kao i Budiša i Mesić. Pobijedio je onaj koji najviše odgovara interesima SAD, ili ako ćemo po g. Šaravanji i interesima hrvatskog naroda. Jer neosporna je činjenica da su oni glasovali prema vlastitom uvjerenju da to odgovara njihovim interesima. Kako su došli do takvog uvjerenja dugačka je priča. A što to doista znači? Valjda je dovoljno pogledati zaključnu tezu dr. Bekića da bleiburški pokolj, bez obzira na to koliki je u njemu postotak peginulih nedužnih vojnika i civila, nije i ne može se smatrati nacionalnom tragedijom. Da ne ispadne na kraju da je i bleiburški pokolj "hipoteka prošlosti, koja vuče u bezdan jače od mlinskog kamena." Jer ne zaboravimo u toj našoj Hrvatskoj danas se podnose i tužbe protiv autora filma zbog rasne i druge diskriminacije jer se "u 'Četveroredu' pripadnike srpske nacionalnosti i partizanski pokret prikazuje kao gomilu koja je sposobna jedino ubijati, klati, pitati i pljačkati, time se izravno potiče na nacionalnu mržnju i netrpeljivost prema jednom narodu i jednom pokretu. Pitam se, kaže podnositelj tužbe - što nakon gledanja filma gledatelju ostaje u glavi? Siguran sam, mržnja prema partizanskom pokretu."

A sjetimo se što je Hrvatima poručio Zapadni svijet kada su Olujom oslobodili najveći dio Hrvatske, i svijetu sačuvali obraz od pada od njih zaštićene zone Bihać (sjetimo se uloge tog i takvog svijeta sa Srebrenicom). Ne samo da su kaznili Hrvatsku time što su prvog dana akcije koja je njima sačuvala obraz (što pokazuje da im do toga nije bilo stalo) ukidanjem Phare programa (kazna još uvijek traje), već je g. Rićard Holbrooke u svojoj knjizi za Oluju naveo izjavu svog suradnika s kojom se složio: "Psi sa smetišta obavili su prljav posao za nas!" Gospodarima svijeta je najsjetljije u našoj povijesti to što kaže g. Holbrooke. I naši ljudi koji zbog toga nisu sretni s rezultatima izbora u Hrvatskoj su u krivu!? Da ne spominjem ono što svi znamo o Haagu. Osnovni zahtjev tog svijeta se odnosi na Oluju. Ne za Vukovar. Ne za Škabrnju. Ne za Sarajevo. Sve je to manji problem od "Oluje", kojom su "psi sa smetišta obavili prljav posao za njih!" Vjerujem da i g. Šaravanja to zna. I onda oni koji se, kako kaže g. Šaravanja, "nisu borili za političku određenost, nego jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku" izgleda nisu pokazali svoju

zrelost kao što je svoju zrelost pokazao hrvatski narod u domovini. A ja iako sam privremeno među australskim Hrvatima ne želim biti “pas sa smetišta”, pa i ako sam u manjini u svom narodu i ne mislim doista da zbog toga nisam zreo. Dapače!

Vjerujem da će i dalje mnogi Hrvati u Australiji više voljeti biti u manjini nego smatrati dobrim služiti one kojima si “pas sa smetišta”, kao što svojevremeno Hrvati van Hrvatske nisu voljeli Jugoslaviju, pa smo dočekali slobodnu Hrvatsku. I ne bi je dočekali da su mislili za Hrvate u Jugoslaviji: “Ludo je i neodgovorno tvrditi da su Hrvati u Hrvatskoj nasjeli, da su prevareni. Onaj koji nasjeda i kojega je lako varati dokazuje svoju nezrelost, a hrvatski je narod pokazao u (...) da je potpuno zreo i kvalificiran”. Da je to tako zašto bi uopće SAD-u bili potrebni znanstveni instituti (IRI) koji će istraživati načine kako da u zemljama kakva je Hrvatska pobjede oni koji su njima po volji. Ludo i neodgovorno je bilo što je prethodna hrvatska vlast upravo podcijenila takav rad američke obavještajne službe.

Kako sam od 1992. godine svake godine gost australskih sveučilišta, doista sam imao veliko zadovoljstvo družiti se sa australskim Hrvatima. I to najčešće upravo s ovim koji su ostali svoji i koji doista itekako dobro znaju lučiti što jeste, a što nije hrvatski nacionalni interes. Pa upravo je problem današnjeg svijeta globalizacije iliti novog svjetskog porekla, u tome što nacije nisu bitne. One su smetnja takvom poretku. Medju takvim Hrvatima u Australiji je sigurno i g. Blago Perić koga spominje g. Šaravanja kao “najboljeg fondovskog organizatora u hrvatskom zajedništvu u Australiji.” I doista kada je u pitanju akcija za engleski prijevod moje knjige “Srpski mit o Jasenovcu”, g. Blago Perić je sigurno najzaslužniji za uspjeh te akcije.

Ali ne samo to. Odmah poslije pojave moje knjige čuli su se zahtjevi za prijevod na Engleski jezik. O tome je npr. pisao g. Željko Krušelj u svojoj kolumni u Večernjem listu. Na promocijama i u Hrvatskoj i u Australiji (Melbourne, Camberra i Sydney) čuli su se isti zahtjevi. O tome je govorio i naš bivši veleposlanik dr. Meter. Osobno je meni, a i u “Novoj Hrvatskoj” o tome pisao i g. Pero Bošnjak. Međutim, ja sam se odlučio za takvu akciju upravo zbog toga što je to pokrenuo g. Blago Perić. Osjetio sam da će akcija uspjeti upravo zato što je on vodi!

Među australskim Hrvatima čovjek brzo nauči da su mnogi naši ljudi koji formalno nisu završili velike škole mnogo obrazovaniji kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes nego oni sa završenim školama. Nije me iznenadilo da upravo g. Perić, poput mnogih u Hrvatskoj, pogotovo među hrvatskim povjesničarima smatra da treba ići s engleskim prijevodom moje knjige. (Naravno, ne samo moje. Spomenimo samo niz knjiga g. Ljubice Štefan.) Za razliku od g. Šaravanje, g. Blago Perić je itekako dobro shvatio da je Drugi svjetski rat bio dobar izgovor za zatiranje Hrvatstva - i Srbima i vladarima svijeta kojima su se danas glasači u Hrvatskoj priklonili. On je dobro shvatio razloge za što se u današnjoj Hrvatskoj sudilo g. Šakiću, a ne sudi se zločincima iz ‘Knina, Vukovara, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika’. Jer svi ti zločini gospodarima svijeta i nisu neki zločini jer su ih oni i odobrili. A Jasenovac im i služi da bi sakrili tu svoju prljavu rabotu.

Sjetimo se da oni pregovaraju s Karadžićem i da im je on poručio da će u Haagu govoriti o njihovoj odgovornosti za zločine u BiH. Zato ga i nema u Haagu. Da, g. Blago Perić se ne boji ‘hipoteke prošlosti’. On smatra da je dobro za hrvatski nacionalni interes te hipoteke pokušati razbijati. Koliko je doista nebitna školovanost kada je u pitanju spoznaja o hrvatskom nacionalnom interesu pokazuje i to što g. Šaravanja postavlja pitanje “prioriteta, koje iziskuje veliku stručnost , znanje i dobar pregled vremenskih i drugih prilika.” Baš bi bilo zgodno znati tko bi to bio među Hrvatima Australije? Pa samo Hrvatski institut za povijest je izdao cijeli niz izuzetno vrijednih povjesnih knjiga. Meni se čini da bi se na taj način potrošili sati i sati na određivanje prioriteta, valjda onoliko koliko je g. Blago Perić i ostalim povjerenicima bilo potrebno da neku akciju uspješno i završe. A možda se određivači prioriteta još ne bi ni stigli dogоворити. Osim ako g. Šaravanja ne misli da je on taj koji zadovoljava kriterije koje je sam postavio? Zar on doista ima pregled svih tih izdanja i zna o njima toliko da bi sa sigurnošću mogao ustvrditi prioritet?

Mene je razveselila činjenica što g. Šaravanja piše o mojoj knjizi : “ako je suditi po hrvatskim čitateljima u Australiji, onda je to hrvatski best seller stoljeća.” Naime, očito je da g. Šaravanja nije shvatio činjenicu zašto je moja knjiga dosta čitana u Australiji,

vjerojatno i više nego u Hrvatskoj iako je knjiga rasprodana. (I ne samo to već mnogi primjeri idu iz ruke u ruku, a tako je jedan čitatelj, pošto knjiga nije bila zavedena u knjižnici, sjeo i nije izšao van dok je nije pročitao.) Naime, poslije promocije moje knjige organiziran je razgovor između g. Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda i mene na radiju Slobodna Europa. Taj razgovor nije čuo veliki broj naših ljudi, ali je ipak izazvao medijski interes jer su ga prenijele neke novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Kako je tko prošao u tom razgovoru pokazuje da su potom tiskana o tome i dva interviewa sa mnom, a naslovi govore sve: "Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, MILANA BULAJIĆA, TVORCA SRPSKOG MITA O SEDAMSTO TISUĆA ŽRTAVA JASENOVCA, BILO JE LAKO UHVATITI U LAŽI: U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici", ili "Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine". A među Australskim Hrvatima situacija je potpuno drugačija - razgovor su slušali i oni u Melbourneu i oni u Sydneyu. Iz samog razgovora oni su mogli sami doći do zaključka o vrijednosti poruka moje knjige, odlučiti hoće li se uključiti u akciju ili ne. Oni su itekako dobro shvatili zašto je Vukovar i njegov srpski gradonačelnik Dokmanović, koji se ubio u Haagu, bio jedna od glavnih točaka tog 'razgovora o Jasenovcu'. Oni su itekako shvatili da se kroz Srpski mit o Jasenovcu, u stvari govori i o drugim srpskim zločincima iz Vukovara, i o srpskim zločincima iz Knina, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika. Ali ne i samo o njima već prvenstveno o zločincima iz Beograda, iz Srpske pravoslavne crkve, pa i o onim iz moćnoga svijeta.

Je li na to mislio g. Šaravanja kada nas je upozorio "Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara"? Da, doista s te točke gledišta moja knjiga nije oprezna ni mudra. Kako je danas u Hrvatskoj izgleda popularno sve što je jugoslavensko i srpsko, a nepopularno sve što je hrvatsko - ni s te točke gledišta moja knjiga nije ni oprezna ni mudra. Pogotovo ako se zna da je mojoj knjizi dr. Bulajić posvetio u svojoj novoj knjizi poglavljje s naslovom "Srpski mit o Jasenovcu" profesora Josipa Pečarića i "Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima" - ideologija genocida Cohen-Pečarić", pa kaže (str. 800) kako ga je:

“Knjiga’ profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno” uvjerila “da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!” “Cohen (misli na američkog židova Philipa Cohena autora knjige “Serbia’s secret war: propaganda and the deceit of history”, koji očito nije hrvatski autor, J.P.), Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju srpskom narodu kao cjelini. To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.”

Naravno, jasno je zašto g. Šaravanja ne spominje ni knjige g. Cohena i g. Ljubice Štefana. Jer one doista, kao i moja, prema g. Šaravanji “kriju u sebi hipoteku našeg velikog grijeha.” Istina, poslije samog teksta g. Šaravanje uopće mi nije jasno što je u stvari ta “hipoteka našeg velikog grijeha”. Očito ne misli na ništa što je povezano s NDH jer kasnije tvrdi da su Hrvati u Australiji “samo i jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku”. Naravno da se ne slažem s takvim mišljenjem g. Šaravanje. Duboko sam uvjeren da su se Hrvati Australije borili za nezavisnu državu Hrvatsku. Možda je cijeli nesporazum u tome. Ako nije po srijedi tiskarska greška ispada da današnja Hrvatska može biti bilo kakva - I jednako je dobra - ako nije NDH. Ovakav stav bi bio potpuno kontradiktoran cijelom tekstu g. Šaravanje u kome izjednačava Račana s Ocem hrvatske države, a s druge strane može imati i smisla, kada zagovara poslušnost prema vladarima svijeta i prigovara Australskim i inim Hrvatima kojima se više svidja nezavisna hrvatska država.

Drugim riječima, to što je knjiga Srpski mit o Jasenovcu možda najčitanija knjiga među Hrvatima Australije nije usporedivo s time je li ili nije neka druga knjiga vrjednija ili ne. G. Šaravanja ima jako loše mišljenje o Hrvatima Australije kada misli da je to bio kriterij po kome su oni odlučivali o tome da se uključe u akciju za engleski prijevod knjige. Oni jednostavno osjećaju ako je knjiga čitljiva njima možda će je pročitati i netko u svijetu. Jer tko čita povjesne knjige, ma koliko one sadržavale “vrijednije gradivo od Srpskih mitova o Jasenovcu” (ma što god mu to značilo). Dapače, g. Šaravanja upravo tim svojim uspoređivanjem veliča australske Hrvate, jer on uspoređuje moju knjigu s knjigama jednog drugog američkog Židova C. Michaela McAdamsa. **Naime, očito je da su se o promociji ovih**

knjiga u svijetu trebali pobrinuti Američki Hrvati a ne Australski. Kao što australski Hrvati imaju namjeru moju knjigu slati diljem svijeta, dakle, i u Ameriku. Dok Američki Hrvati o tako nečemu nisu mislili, Blago Perić, Luka Laus, Pero Bošnjak, Sergio Marušić i drugi australski Hrvati jesu, jer su svjesni da bez takvih akcija ne mogu ni očekivati “sitnu zraku sunca”.

Inače, mene su uvijek zabavljale i usporedbe moje knjige s ‘ozbiljnim’ povijesnim knjigama. Oni koji su slušali moj razgovor s dr. Bulajićem znaju da sam ja o svojoj knjizi isključivo govorio kao o publicističkoj knjizi. Istina, nju je objavio Hrvatski institut za povijest, a iz samog naslova je i očito da se radi o znanstvenoj publicistici, tj. popularizaciji povijesti. Međutim, interesantna je činjenica da se knjiga jednako svida i nekim povjesničarima-znanstvenicima i običnim ljudima. Zamjenik Hrvatskog instituta za povijest mi je uoči promocije rekao: “Idem na posao vlakom i čitajući vašu knjigu kažem sam sebi: Bože moj, je li moguće da je ovu knjigu napisao jedan - matematičar?” Na promociji u Senju sa mnom je bio i recenzent moje knjige iz samog Instituta. I on je tamo ispričao o svome šoku kada je tek na kraju iz “Bilježaka o autoru” shvatio tko je autor. On se u Senju i usprotivio mojoj tvrdnji o publicističkom karakteru knjige ističući njene znanstvene vrijednosti. **Konačno, prošle godine knjiga je bila predložena i za državnu nagradu u kategoriji društvenih znanosti i izuzetno povoljna recenzija stigla je i iz Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti i iz Hrvatskog instituta za povijest.** A iz instituta je recenzent bio nitko drugi nego ravnatelj Instituta, prof. dr. Mirko Valentić! Zato se ne treba čuditi g. Šaravanji zbog sličnih uspoređivanja, ma koliko god meni takva uspoređivanja izgledaju smiješna.

Moje iskustvo je slično iskustvu g. Blaga Perića. Ako imaš na umu neku akciju - uradi sam. Bez velike filozofije i određivanja prioriteta i sl. stvari koje samo odmažu a ne pomažu. Zamislite samo da su se sakupile “mudre glave” da određuju za koju crkvu u Hrvatskoj će g. Blago Perić skupljati novac. Ili koja je sve naša knjiga “vrjednije gradivo” od moje. Samo za nabranje tih knjiga s “vrjednjim gradivom” bi našim “mudrim glavama” trebalo više

vremena od onog za koje su g. Blago Perić i drugi povjerenici realizirali akciju o Srpskom mitu o Jasenovcu.

Nadam se da se oni i ne ljute na g. Šaravanju zbog njegovih legitimnih pogleda. Mene su podsjetili na priču sa Savjetnikom za povijest pokojnog nam Predsjednika - doktorom povjesnih znanosti. Kada smo razgovarali o mojoj knjizi jasno mi je stavio do znanja da smatra da je takvu knjigu trebao napisati povjesničar. Nisam se usprotivio pitajući ga: "Pa zašto nisu? Ja odgovaram na drugo izdanje Bulajićeve knjige. Zašto oni nisu odgovorili već na prvo izdanje." Rekao sam mu da odnese knjigu na more, pa kada je pročita opet ćemo se čuti. Sreli smo se, po njegovom povratku s mora, na Jelačić placu. Njegov komentar je bio: "FENOMENALNO". On kao savjetnik predsjednika države za povijest i doktor povjesnih znanosti, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest profesor i doktor povjesnih znanosti i gospoda Perić, Laus, Bošnjak, Marušić i svi drugi koji su sudjelovali u ovoj akciji vjerojatno misle istovjetno. A to je ono o čemu sam i pokušao pisati u ovom tekstu, tvrdeći da su mnogi hrvatski ljudi i bez visokih škola itekako obrazovani kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes. **Nadam se da će oni i dalje promicati taj interes, bez obzira što vladarima svijeta to nije po volji. Jer nije svaka vlast za vijeka. Pa već sutra ljudi u Hrvatskoj mogu pomisliti kao i ja danas: nije baš pametno kada radiš ono što se dopada tvojim neprijateljima.**

PACIFICIRANJE HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI

Zrcalo - tjednik na mrezi, 26. 2. 2000.

U "Domu i Svijetu" sam još 1996. godine napisao: "Ne treba se spuštati na 'europске standarde'. Volimo i dalje ljude, njihovu slobodu, a ne samo njihova 'ljudska prava'. Sačuvajmo svoju dušu." Izbori 2000. pokazali su da je hrvatski narod spremjan za Europu i "europске standarde". Nisu bili obilježeni ljubavlju već mržnjom. Mržnjom prema jednom dijelu hrvatskog naroda - Hercegovcima. Prema onim koji su, kako reče te iste 1996. hrvatski književnik Slobodan Novak "tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju."

U svom nastupnom govoru novi je hrvatski predsjednik Stjepan Mesić rekao: "Takva uspješna Hrvatska može i mora biti potpora hrvatskom narodu kao jednom od tri konstitutivna naroda u susjednoj Bosni i Hercegovini." Moglo bi se pomisliti kako je to suprotno onom što je novi hrvatski predsjednik govorio u predsjedničkoj kampanji. Ali samo na prvi pogled, jer tu se spominje potpora "uspješne Hrvatske" a ne Hrvatske. Sjetimo se i ovog dijela govora: "Poštovat ćemo preuzete međunarodne obveze. No, isto tako spremni smo zajedno s drugim mislećim snagama današnjega globalnog društva tražiti najbolje odgovore na složene i ne lake izazove suvremenog svijeta." Na kakve se "najbolje odgovore" misli kada su posrijedi Hrvati BiH, objelodanio je g. Schwarz-Shilling, međunarodni posrednik za Federaciju BiH u Slobodnoj Dalmaciji: "Smatram da je Ustav, kakvog je dobila Federacija, suviše prava odredio pojedinim entitetima ili nacionalnim državama. Svaka nacija ili entitet ima pravo na veto. Kad se jednoj naciji neki zakon ne sviđa i ona ga odbije, onda je taj zakon blokiran, čak i onda ako većina glasuje za. To dugoročno ne može tako ostati jer to u biti znači protutežu demokraciji. Većinsko je pravo ukinuto u korist nacionalističkih pristupa."

Da je samo posrijedi njegovo stajalište, bio bi odmah nakon te izjave opozvan s te dužnosti, jer on, tobože, treba u BiH provoditi Daytonski sporazum koji daje kakvu takvu ravnopravnost trima narodima BiH, a on je protiv nje. Očito je stoga da međunarodna zajednica iz bosanskohercegovačke krize želi izići “pacificiranjem” tamošnjih Hrvata.

To potvrđuje i tajni dokument Misije UN-a (Slobodna Dalmacija, 19. veljače 2000.), koji pokazuje da umjesto provedbe daytonskog sporazuma Misija UN provodi strategiju koja se doslovce zove “Podijeli i osvoji”. Jasno je da su haaška suđenja, stvaranje novih stranaka, ugađanje HDZ-ovim otpadnicima, upadi u urede mostarskih gradonačelnika, naravno samo Hrvata, premetačine prostorija HVO-a, napad na zgradu MUP-a u Livnu dio te strategije. Krajnji cilj je, kako je ustvrdio Josip Jović, poraziti do kraja i bez ostatka ideju suverenosti i konstitutivnosti hrvatskog naroda u BiH te eliminiranjem tog trećeg, remetilačkog čimbenika stabilizirati državu, odnosno drugi entitet koji se još zove Federacija BiH.”

To potvrđuje i najnovije gašenje mostarske televizijske kuće Erotel, što je po priopćenju HDZ-a BiH predstavlja “oduzimanje temeljnih, Ustavom i svim međunarodnim dokumentima zajamčenih prava Hrvata u BiH.” A sjetimo se da u BiH ima više od sedamdeset televizijskih postaja, od kojih je samo pet televizija koje emitiraju program na hrvatskom jeziku. Reagirale su i Udruge hrvatskih novinara BiH, kao i Hvidra HR Herceg-Bosne iz koje poručuju: “Stječemo dojam da se sve čini kako bi Hrvatima ostavili samo dva izlaza: ili izgubiti nacionalni identitet i mirno živjeti u nekoj novoj Jugoslaviji ili se odseliti. Žao nam je, gospodo, ali neće biti ni jednoga ni drugoga.”

Kolika je bijeda postupaka međunarodne politike najbolje pokazuje sam g. Schwarz-Shilling kad u istome razgovoru, u kome je priznao politiku “pacificiranja” bosansko-hercegovačkih Hrvata, kaže: “I u Herceg-Bosni je jasno da Zagreb više ne traži njezin priključak Hrvatskoj. ”Kao da Hrvati u BiH i sami nisu svjesni i ne govore sve vrijeme da predstavnici međunarodne zajednice pokušavaju srušiti konstitutivnost hrvatskog naroda u BiH, dakle upravo ono što je potvrđio i sam g. Schwarz-Shilling. Predstavnici međunarodne zajednice stalno ponavljaju da se Hrvati u BiH žele

priklučiti Hrvatskoj upravo zato da bi prikrili politiku njihova "pacificiranja". Tako je i na 3. saboru Hrvatskoga narodnog vijeća BiH, voditelj misije OEŠ-a u BiH Robert Barry rekao da je budućnost Hrvata u ujedinjenoj Bosni i Hercegovini te da moraju nestati snovi o podjeli i odcjepljenju. Hoće li mu itko na saboru objasniti da su mnogo opasnije njihove ideje o oduzimanju konstitutivnosti hrvatskom narodu? Jer oni su po Daytonu obvezni čuvati tu konstitutivnost, a ne rušiti je!

Hrvatski ministar vanjskih poslova Picula i predsjednik Vlade Račan obznanili su da je briga za Hrvate u BiH i dalje strateški državni interes jer su za cijelovitu primjenu, a ne promjenu daytonskog sporazuma. Ali dr. Ivo Banac (Glas Amerike) kaže da je daytonski sporazum postao legitimacija rušitelja Bosne, jer je usavršio institucije podjele i zakočio integraciju. Dakle, nisu krivi oni koji su umjesto onog što je zapisano u Daytonu provodili nešto drugo, već oni koji ne prihvaćaju "pacificiranje" Hrvata BiH. Krivi su oni koji smetaju integraciji BiH, a to je zapravo istovjetno Izetbegovićevoj građanskoj državi, odnosno glasovitoj Miloševićevoj uzrečici: "Jedan građanin - jedan glas."

Na žalost, događanjima s Erotem prethodio je dogovor OHR-a i nove hrvatske vlade. Koliko se to slaže s onim što su izjavili Picula i Račan? Potvrđuje li se ponovo pravilo da sve potpisane ugovore moraju poštivati jedino i isključivo Hrvati? U trenutku kada Hrvatska postane "uspješnom" pitanje je hoće li u BiH uopće biti Hrvata, jer oni koji bi trebali provoditi Daytonske sporazume upravo provode suprotnu politiku optužujući neistinito Hrvate da ruše Dayton. Nereagiranje na izjavu g. Schwarz-Shillinga upozorava nas i na spremnost nove vlasti za suradnju sa sudom u Haagu glede Oluje. Trebamo li očekivati u Haagu upravo one na koje se doslovno mogu primijeniti Novakove riječi: "koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi" - hrvatske generale. I to zbog "navodnih" zločina, kako ih i opisuje spomenuti dokument Misije UN-a.

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

KOMUNISTIČKA EGZEKUCIJA NAD NEPODOBNIM NOVINARIMA "SLOBODNE"

*Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije, 29. travnja
2001.*

Mnogi misle da je pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu najveća greška bila izbor suradnika. Međutim, to mu se i ne može mnogo zamjeriti jer poznata je ona narodna: Ne znam kakav je čovjek, jer nije imao ni novac ni vlast. A neki predsjednikovi suradnici su svoje pravo lice pokazali tek kada je predsjednik umro.

Zato je mnogo veći nedostatak njegove politike izgubljena bitka za medije. Poznato je da su u vrijeme prve vladavine komunista u Hrvatskoj novinari postajali mahom oni koji su bili podobni tadašnjim vlastima. Pobjedom demokracije većina je samo prividno promijenila svoje "ruho". Sve teže i teže bilo je državotvornim Hrvatima objavljivati svoje tekstove i u tzv. HDZ-ovim novinama.

Pri tome se na sva zvona tvrdilo da su mediji u Hrvatskoj u rukama vladajuće stranke.

Odlazio sam svake godine na australska sveučilišta i gostovao na hrvatskim radio programima. Nezaobilazno pitanje je bilo o tom tzv. jednoumlju u hrvatskim novinama. Tvrđio sam suprotno. Kao primjer sam naveo sebe. Jer dok su Hrvati Australije voljeli slušati moje političke komentare, u Hrvatskoj sam ih teško objavljivao i kao pisma čitatelja. Jedne godine sam im spomenuo da postoje samo dvije tiskovine u kojima ja uopće mogu nešto objaviti. Slijedeće godine mogao sam spomenuti samo jedne, a poslije eutanazije Hrvatskog Slova nijedne. A sjetimo se samo da je HTV skinula s programa prikazivanje filma "Četverored" uoči samih izbora, dakle navodno HDZ-ova televizija skida povjesni film o poslijeratnim komunističkim zločinima nad Hrvatima samo zato da ne bi gledateljstvo shvatilo da umjesto navodnih lopova trebaju dovesti na vlast "bivše" komuniste, dakle one koji su i opljačkali i pobili mnoge Hrvate.

Kada je šestorka došla na vlast mnogima je bilo čudno kako su novine preko noći postale njihove. Izgledalo je da su naši novinari kao prekidači za električnu struju. U trenu, pritiskom na prekidač imaći, odnosno nemaći struje. A u stvari oni su se samo vratili na svoje. Sada su mogli otvoreno raditi ono što su u Tuđmanovo vrijeme morali raditi kriomice. Da ne spominjemo onih dvadesetak "hrvatskih" novinara koji su bili (ili su i još) suradnici Udbe.

Već demonstracije povodom osude generala Blaškića u Zagrebu dale su naslutiti da nova vlast ne želi objektivne medije. Dopredsjednica hrvatske vlade Željka Antunović, već tada je najavila hitne promjene na Hrvatskoj televiziji zbog "nepopravljivosti ljudi koji vode HRT i njihove nespremnosti da prihvate promjene. Naglasila je da HRT i dalje u informativnom programu promiče netolerantno ponašanje, jer je, govoreći o presudi generalu Tihomiru Blaškicu, dala prednost predsjedniku HIDRA-e Marinku Lioviću, koji je sudjelovao u politici koja je dovela do toga da je general Blaškić dobio 45 godina zatvora." Da ovdje ne komentiramo da u njenim riječima doista ima istine. Liović se sigurno borio za neovisnost Hrvatske. A koliko ih se je samo iz SDP-a svo to vrijeme borilo za njihovu im Jugu?

U *Spremnosti*, od 18. travnja 2000. objavio sam članak čiji naslov sve govori: "Izvanredni otkaz najboljoj hrvatskoj novinarki - kolumnistici Vjesnika g. Maji Freundlich" koji počinje ovako:

"Novim hrvatskim vlastima nije trebalo puno vremena da pokažu svoje komunističko/globalističko lice. I doista, oni su to na najdrastičniji način pokazali upravo na njoj samoj. Sindikalni povjerenik Vjesnika Mladen Jambrović potvrdio je, kako saznajemo iz Slobodne Dalmacije od 11. travnja, da je Maja Freundlich dobila otkaz jer, kako piše u rješenju o otkazu, dva mjeseca nije dolazila na posao. Štoviše, ona svoj izostanak nije opravdala glavnom uredniku ili Upravi. Prema njegovim riječima, ona je otkaz dobila prema Zakonu o radu, u kojem stoji da ako se netko 5 dana ne pojavljuje na poslu automatski dobiva otkaz. S druge strane u obrazloženju izvanrednog otkaza pojašnjava se da je ona u proteklom vremenu radila za konkurenčiju i to bez suglasnosti matične kuće Vjesnik.

Novinaru Slobodne Dalmacije g. Freundlich je u svezi sa svojim 'nedolaskom na posao' izjavila: 'Već niz godina moj status u Vjesniku vrlo je čudan. Naime, nikada nisam imala svoj kompjutor, pisaći stroj ili radni stol. Dakle, nisam imala radno mjesto, već sam kolumnе slala od kuće. Nakon 3. siječnja 2000. i nadalje sam nastavila slati kolumnе koje se više nisu objavljivale. Prošloga tjedna, točnije 4. travnja dobila sam pismo u kojem mi je uručen izvanredni otkaz jer, navodno, nisam ispunjavala radne zadaće, a dobivala sam plaću. Ponavljam da mi je 30. prosinca 1999. godine objavljena zadnja kolumna, a od 8. siječnja, iako sam ih redovito slala, nije objavljena ni jedna'."

O otpuštanju novinarke, samo zato što ima suprotna politička uvjerenja, pisala je samo Slobodna Dalmacija! Recimo Joško Čelan je pokazao kako je otkaz koji su njemu svojedobno dali komunisti u Slobodnoj Dalmaciji istovjetan ovom Maji Freundlich. Ne čudi što je o tome pisala jedino Slobodna Dalmacija, jer to su jedine novine koje poslije trećesječanjskih izbora nisu postale režimske. U njoj si mogao čitati i kolumne ljudi bliskih SDP-u, HSLS-u, LS-u, HSS-u, ali i državotvornih novinara. I tu nastaje problem. Komunisti su naučili vladati samo u uvjetima "diktature proleterijata", što - kada su mediji u pitanju - znači: smije se tiskati samo ono što odgovara vladajućim komunistima. Iskustvo ih uči da i mala pukotina nastala u takovom komunističkom mraku može napraviti svijetlo! I doista,

iako je državotvornih novinara u Slobodnoj mnogo manje od onih bliskih vlastima, argumenti i analize jednog Vukmana, Jovića i Čelana na početku, a kasnije i niza drugih (Borić, Gugo, Marijačić,...) čine da se Slobodna počinje doživljavati kao državotvorna novina. (a ima recimo samo oko četrdesetak posto državotvornih tekstova). Mnogi naši ljudi su s oduševljenjem priglili ovu novinu. Sada imaju novinu u kojoj mogu vidjeti stavove i jednih i drugih. Pri tome i ovi skloni režimu, zbog sjajnih državotvornih tekstova moraju pisati doista na najvećoj mogućoj razini.

Vlastima su zato to "fašističke novine". U Spremnosti od 16. svibnja 2000. tiskan je jedan moj komentar s amac-mreže u svezi s tekstrom T. Dujimovića: "Zašto ne mrzim Mesića":

"Jesam li dobro pročitao slijedeću izjavu predsjednika Mesića: 'Ima nekoliko novinara čije članke, komentare ili kolumnе onako dijagonalno pročitam: oni s toliko mržnje o meni pišu da se ja čudim da su uopće živi! Jer s toliko je mržnje teško živjeti. Kada vidim nekakvog Čelana, nekakvog Vukmana, nekakvog, kako se zove, Dujimovića, što ja znam kako se sve ne zovu, a tu računam i Maju Freundlich, pitam se kako mogu pisati s toliko mržnje protiv nekih kolektiviteta i nekih osoba.'

Zar sve što do sada jest radio novi hrvatski predsjednik nije bilo iz mržnje prema njegovom prethodniku? Na koga se onda odnosi ono 's toliko je mržnje teško živjeti'? Možda doista i nije njegova mržnja već mržnja onih koji su danas glavni u Hrvatskoj, i čiji predstavnici stolju na Zrinjevcu.

Jasno je da on misli na g. Maju Freundlich. Ona je dosita puno toga napisala protiv tih koji su izgleda doveli g. Mesića na položaj koji sada zauzima. Kako drugo on može i protumačiti njen pisanje protiv tih koji su ga toliko zadužili, nego kao mržnju? Kako bi sebi mogao priznati da ona napada najmoćnije na svijetu iz ljubavi prema svom narodu, kada je on išao i u Haag kao svjedok! Svjedok suda koji je Blaškiću presudio 45 godina samo što je doista Hrvat."

Da i ne spomenemo zamjenu teza kada se radi o mržnji prema nekim kolektivitetima. Njegova "ljubav" prema Hercegovcima je nadaleko poznata. Kao da mu je kćerka bila udana za Hercegovca, pa su mu se puno zamjerili. A o kakvim se novinarima radi čitatelji

Slobodne Dalmacije sigurno dobro znju. Spomenut ју само да sam svojedobno velikom hrvatskom književniku akademiku Slobodanu Novaku skrenuo pažnju na pisanje Zorana Vukmana. Kada je pročitao neke Vukmanove tekstove bio je iznađen izuzetnom kvalitetom Vukmanovog pisanja.

Jasno je da su državotvorni Hrvati zabrinuti za sudbinu Slobodne Dalmacije. Isto je i s Hrvatima u inozemstvu. Dovoljno je pogledati "Urednička razmišljanja" g. Lovokovića u Spremnosti od 29. veljače 2000. kad navodeći tekst iz Slobodne Dalmacije odmah iza imena našeg dnevnika dodaje: "List kojeg želi ova nova vlast staviti pod stečaj". Prigodom prog pokušaja "samoupravljača" iz Slobodne Dalmacije da smijene g. Jovića, mnogi Hrvati iz svijeta, a posebno s amac-mreže pisali su svoja protesna pisma. Tada sam i ja razmijenio nekoliko e-maila s jednim "samoupravljačem". Tvrđio je da je g. Jović kameleon. Bio sam iznenađen da visoko-poziciranom novinaru Slobodne Dalmacije moram objašnjavati da bi g. Jović doista bio kameleon u slučaju da je do jučer bio za Tuđmana, a danas je za novu vlast. Naravno, taj naš novinar za sebe nije mislio da je kameleon, iako je svoju visoku poziciju dobio u vrijeme dok je na vlasti bio Tuđman. S pravom, jer on je u biti bio protiv Tuđmana i tada, samo to nije smio reći. Zato mnogi i moraju mrziti Jovića, Čelana, Vukmana i ostale. Oni ne žele raditi kako vlast kaže. A naši "kameleoni" su tako radili.

Kako su pritisci na Slobodnu Dalmaciju jačali, reagirali su i mnogi naši ljudi koji ne žele jednoumnu Hrvatsku. Tako sam u tekstu: "Sluge na vlasti ne mogu iz svoje kože" (*Hrvatsko Slovo, 20. listopada 2000.*) napisao:

"Vlast ima svoju cijenu. Moraš slušati one koji su ti je i omogućili. Jedna od suptilnih metoda koja vodi k Balkaniji jest i najavljeni uništenje *Slobodne Dalmacije*. Branitelji, biskupi, generali i nogometni su podržani od velikog dijela naroda. Nemjerljiva je zasluga *Slobodne Dalmacije* u tome. Da bi bili uspješniji u služenju svojim gazdama današnja vlast mora zato uništiti *Slobodnu Dalmaciju*. Kada su već morali prihvati Deklaraciju o Domovinskom ratu, moraju se osigurati da im se nešto slično ne dogodi ubuduće. Bez *Slobodne Dalmacije* lakše će u Balkaniju. Sve u svemu što reći osim: Živjela Balkanija! Samo da se

malо nisu prevarili u hrvatski narod? Jednom su ih povukli za nos. Hoće li uspjeti ponovo?"

Slično tvrdim i u članku "Je li 2001. – godina veleizdaje?" (*Hrvatsko Slovo od 5. siječnja 2001.*): "Očito je da se vlast intenzivno priprema suditi hrvatskim osloboditeljima, bilo doma – bilo u Haagu. Cijela ova godina bila je priprema za takvo nešto. Počelo je s kriminaliziranjem svega što je vezano za Domovinski rat, bolje reći što je najzaslužnije za stvaranje države: invalidi, tajne službe, generali. Kako je reakcija naroda bila nepovoljna za sadašnju vlast, pa je ova morala donijeti saborsku deklaraciju protiv onih koji kriminaliziraju Domovinski rat, sada se moraju osigurati da ta reakcija bude što manja. Za to se moraju eutanizirati još jedini preostali neovisni mediji, prije svih 'Slobodnu Dalmaciju'. Uostalom, ovih dana smo svjedoci smjenjivanja petero novinara koji su uređivali informativnu emisiju HTV-a 'Odjeci dana': Dijane Čuljak, Mirjane Hrge, Ante Jelinić, Jose Barišića i Zorana Šprajca. Naime, jedino su oni donosili potpune informacije o prosvjedima branitelja Domovinskog rata i praktično su samo oni iscrpno izvještavali o aktivnostima Stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata. A objektivno informiranje je današnjim vlastima - nesposobnost. Dakle i oni su odgovorni što su današnje vlasti bile prisiljene donijeti saborskiju deklaraciju o Domovinskom ratu."

Izgleda da je odgođena eutanazija Slobodne Dalmacije, o kojoj sam pisao u tom prvom ovogodišnjem broju Hrvatskog Slova, pred nama. Prema izvješću Slobodne Dalmacije, nedavno je Vinko Bajrović, tzv. Capo, vijećnik Županijske skupštine na promotivnom skupu SDP-a u Imotskom, u društvu s Matom Arlovićem, izjavio kako je Slobodna Dalmacija politička prostitutka koja je nanijela veliku štetu Dalmaciji, trijumfalno uskliknuvši: sada je tome kraj, od ponedjeljka (dakle od 23. travnja 2001.) Slobodna Dalmacija će biti uistinu slobodna za svakog poštenog, demokratskog novinara, a pošteni ljudi je neće više čitati otraga."

Možemo se složiti da je Slobodna Dalmacija doista nanijela štetu Dalmaciji. Jer u politici koju sprovodi šestorka, a u kojoj su važni podobni a ne sposobni, Slobodna Dalmacija je doista pomogla u stvaranju mnogo nepodobnih u Dalmaciji, nego što su to činile novine u drugim hrvatskim krajevima. Pa grafit u Splitu "Zagreb =

Beograd" to i pokazuje. Naravno i ne čudi što Bajrović kaže da su prostitutke državotvorni Hrvati, a ne oni koji više vole Jugu, ili služe svjetskim moćnicima na uštrb interesima svog naroda. Jer napad je najbolja obrana. Međutim, teško je razumjeti da toliko neinteligentno pokazuje, tj. pokazuje komunističku éud današnjih vlasti. Nekad smo imali tzv. "poštenu inteligenciju", a danas već i "poštene novinare" i "poštene ljude" koji znaju što treba čitati, a što ne!

Bajrovićev ponedjeljak je prošao bez smjene. U Slobodnoj Dalmaciji od 24. travnja 2001. čitamo kako predsjedatelj Parlamentarne skupštine Vijeća Europe lord Russel Johnson tvrdi kako mediji moraju kritizirati vlast. Netko će pomisliti, pa kako onda dozvoljavaju našim vlastima da unište jedini dnevnik gdje se to doista i radi. Naivno pitanje, kada se zna da im 87 posto glasova Hrvata u BiH nije dovoljno da oni koji su dobili takvu plebiscitarnu većinu ne predstavljaju svoj narod. Svjetskim moćnicima su bitni samo njihovi interesi. Oni jedno govore, a drugo rade. Ne smeta im razbojnička pljačka Hercegovačke banke i štošta drugo. Vjerojatno su naivni i mladi hrvatski liberali (istи broј Slobodne Dalmacije) kada tvrde "Branili smo slobodu Radija 101, branimo i Slobodnu!" Jer u šestorki se ne slažu samo u tome kako eutanizirati Slobodnu Dalmaciju. Prije ili poslije izbora. Ali njihove riječi s malom preinakom pogađaju u bit problema. Braneći Slobodnu - brani se sloboda! Kako izgleda jedino je i moguće onim što su mladi hrvatski liberali i najavili - prosvjedima!

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET
GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA,
ZAGREB, 2002.**

**Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem,
matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim
publicistom**

**U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET
NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!**

*Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije, 8. travnja
2001.*

Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inequalities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića**.

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povjesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezalo matematičara i javnoga radnika?

- Vjerljivo da mi je prije petnaestak godina netko rekao da će u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otisao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se

povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom i Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavар engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvjek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očito je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajedno s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me

je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljaо. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerici koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- Znači, nešto se ipak kreće.

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svijest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugaćija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jAMAC-RB za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velokosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mile Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u

potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštač - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zločudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koristi za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerljivu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeraju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinjak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove čudi

ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštunica** zato i može sprovoditi velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srboslavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim riječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: dekroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad Bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospoda poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična

osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježnja i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s uvjerenjem da će ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovorenno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobob - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi dijelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

" Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadordjevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadordjevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko..... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobi. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napomenut ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojem želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspjehnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatstvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sprovele akciju koja za cilj ima objavljanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okriviljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobođanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gosićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljednji plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusićki, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrbu svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

- Koja?

- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i slijedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Sviđalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interes svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interes svog crnogorskog naroda, već srpskog. Ali, njega ipak treba više poštivati"

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerojatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvrijedio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: " *Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvodjenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freiberger je ponuđenu pomoći otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.* " Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom). "

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadrabin dr. Miroslav-Šalom Freiberger: Otklonio je ponuđenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega_naroda! Zar to nije dostoјno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno djelo kao što ga je napravio dr. Freiberger. Nacisti jesu ubili dr. Freibergera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje "jevrejske suradnike" u svojoj knjizi navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge**". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- **Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?**

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta

dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponošna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobođilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povjesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslavenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime, ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoumlje. Jednoumlje su oni stalno i najavljujivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od

izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina živjeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatići činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

PREDGOVOR KNJIGE "OD MARIBORA DO OVČARE"

Svakim danom sve više i više se možemo uvjeriti da živimo u tom i takvom svijetu, u stvari živimo u običnom teatru apsurda. Naime, nova hrvatska vlast je odmah proglašila proteklih deset godina, dakle period u kome je stvorena hrvatska država i to u pobjedničkom obrambenom ratu - godinama mraka. Da ne bi bilo sumnje da im smeta upravo ta pobjeda i samo stvaranje neovisne hrvatske države krenuli su odmah na ono što je hrvatskom narodu najsvjetije: kriminalizaciju Domovinskog rata, hrvatskih branitelja, generala, invalida Domovinskog rata, pa sve do roditelja i obitelji poginulih hrvatskih vitezova. Odmah se krenulo s tzv. detuđmanizacijom, odnosno deustašizacijom, bolje reći rashrvaćivanjem Hrvatske. Krenula je, kako reče akademik Slobodan Novak "nečasna haranga na dr. Tuđmana, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni Pavelić". Zar sve to što nam se događa,

uključujući Haag, razbojstva svjetskih moćnika nad Hrvatima BiH ne pokazuje kako doista živimo u teatru apsurda?

U intervjuu Slobodnoj Dalmaciji sam rekao "da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom." Ali to poistovjećivanje Tuđmana i Pavelića od strane današnjih hrvatskih vlasti i njihovih nalogodavaca iz svijeta tjera nas na preispitivanje i našeg odnosa prema Paveliću. Jer kada nama koji smo preživjeli srpsku agresiju mogu toliko lagati o Domovinskom ratu i predsjedniku Tuđmanu, koliko su tek laži uspjeli nametnuti kao istinu o Paveliću? Bili su na strani pobjednika, a doista su imali itekako puno vremena da stalnim ponavljanjem neistina dr. Ante Pavelić postane - crni vrag. Pavelić je njima, a i Tuđman, gori i od Hitlera i od Musolinija, iz jednostavnog razloga: uz njihova imena vezuje se postojanje dviju hrvatskih država.

Kažu da je dr. Ante Pavelić fašist, a NDH fašistička država, samo zato što su bili na strani Njemačke i Italije. Apsurd sličan priči kako je mali Ivica postao fašist: Topio se mali Ivica u moru. Na obali su bili fašist i antifašist. Antifašist je okrenuo glavu, a fašist skočio u more i spasio malog Ivice. Ivice su odmah proglašili fašistom. Pa spasio ga je fašist. Zašto se nije jednostavno utopio kada je video da antifašist okreće glavu? Ivica nije dugo živio, ali i danas o njemu ne pričaju kao o malom Ivici nego o Ivići fašisti.

Jasno je svima da je Pavelić bio nacionalist koji je u borbi za slobodu svog naroda prihvatio pomoć od onih koji su mu je htjeli dati. Optužuju ga da je fašist i naši "antifašisti". Tko su oni? Poznato je da su Hitler i Staljin bili prijatelji. Socijalisti i jedan i drugi podijelili su drugarski Poljsku. Kad je Hitler napao SSSR Staljin je - htio ne htio - postao antifašist. A s njim i svi njegovi drugovi diljem svijeta. Da bi pomogli u spašavanju prve zemlje socijalizma komunisti su digli oružje na NDH. Tako su mogli vezati njemačke trupe da ne bi isle u napad na SSSR. Tek tada im je NDH postala fašistička država, a i oni antifašisti.

NDH se stalno osuđuje i zbog stradanja Židova u njoj, iako je poznato da u tom pogledu NDH nije bila suverena država. Pače, poznato je da je u usporedbi s ostalim državama koje su bile u Hitlerovom "carstvu", najviše Židova spašeno upravo u NDH.

Drugim riječima, da nije bilo NDH mnogo više Židova s tog područja bi bilo ubijeno. Zar nije onda absurd, da su upravo neki od Židova koji su na taj način ostali u životu i njihova djeca, najveći kritičari NDH, i dr. Pavelić?

U knjizi dr. Zvonimira Puškaša "Od Maribora do Ovčare" čitatelji će naći cijeli niz podataka, činjenica i dokumenata koji nam pokazuju kako je dr. Ante Pavelić u biti postao crni vrag samo zato što nije prihvatio smrt svog naroda, već ga je pokušao spasiti uz pomoć onih koji su izgubili rat.

Iako ne velika po broju stranica, ova knjiga dokumentira činjenicu da je dr. Pavelić bio nacionalist koji se borio za slobodu svog naroda. Paveliću nije bila važna samo vlast, kako mu spočitavaju. Itekako je bio spremjan odreći je se, samo da se neovisnost očuva. Na žalost, dr. Maček nije nikad pripadao krugu ljudi koji su bili spremni suprotstaviti se svijetu u borbi za neovisnu državu, u borbi za slobodu svog naroda.

Knjiga počinje sa sjećanjem dr. Puškaša na veliku tragediju hrvatskog naroda - poslijeratne pokolje Hrvata u Bleiburgu i križnim putovima. Pa nedavno je u Teznom kod Maribora u Sloveniji gradnju slovenske autoceste zaustavio upravo Križni put hrvatskog naroda. Otkriveni su novi posmrtni ostaci tisuću ubijenih ustaša, domobrana i civila. Točnije, iskopano je 1.179 kostura u šumi strave, kako je već tamošnji mještani zovu, a koja se nalazi na samom ulazu u Maribor. A iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra. Na stotine tisuća Hrvata ubijeno je tako poslije rata. U miru!

Na Pavelićevu i našu žalost, svjedoci smo i danas, sloboda nije nešto najsvetije. Slobodu mogu imati samo izabrani. Svjetski moćnici su ti koji biraju, a Hrvati nisu bili među izabranima. Nisu još ni dandanas. Zato je od dr. Pavelića trebalo načiniti crnog vranga, a to pokušavaju i danas s dr. Tuđmanom. Tek toliko da budu primjeri kako se nitko, od onih koji nisu izabrani, ne bi usudio ostvariti slobodu.

Neosporno je da je NDH postala gubitnik u Drugom svjetskom ratu. Ali bi li u drugoj Jugoslaviji uopće bilo republika da nije bilo NDH? Osim toga, ona je ipak ukazivala hrvatskom narodu da ideja o neovisnoj državi nije san. Zato se s pravom kaže da nije bilo NDH ne bi bilo ni današnje neovisne države Hrvatske. Na taj način ni NDH ni Pavelić još nisu gubitnici. Jer njihov san je ostvaren danas. Istina,

još uvijek nam predstoji velika borba, jer neovisna hrvatska država još nije po volji svjetskih moćnika. Oni i njihove sluge u Hrvatskoj i dandanas pokušavaju nas vratiti u nešto što nazivaju Zapadni Balkan, tj. u još goru Jugoslaviju od onih prethodnih. A svima je jasno da to znači zatiranje hrvatskog naroda.

Da bi se uopće mogli tome oduprijeti, moramo znati istinu o svojoj povijesti i o sebi samima. Knjiga dr. Puškaša može nam pomoći u osvjetljavanju jednog dijela naše povijesti o kome je do sada napisano najviše neistina i krivih interpretacija. U današnje vrijeme kada svijetom vladaju pobjednici iz Drugog svjetskog rata to je doista hrabrost, pa tim prije treba čestitati dr. Puškašu na ovoj vrijednoj knjizi.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"

Teško je govoriti nakon mojih prethodnika. Zato će vam prvo pročitati Proslav moje knjige:

"U povodu smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana učiteljica je dala učenicima drugog razreda osnovne škole u Splitu sastav s temom o pokojnom Predsjedniku. Učenica Ana napisala je samo jednu jedinu rečenicu koja je glasila: 'Dr. Franjo Tuđman bio je prvi predsjednik Republike Hrvatske!' Pregledavajući radove djece tijekom samog pisanja sastava, učiteljica je upozorila malu Anu da napiše još nešto. Suggerirala je da ćemo uskoro imati izbore i dobiti novog predsjednika i tako... Ana je pogledala učiteljicu i rekla: 'Što će nam drugi predsjednik kad nam je Franjo Tuđman dao sve?'. Nastavnici je samo preostalo kazati: 'Dobro, Ana, dosta je i ta jedna rečenica'.

Iako je neposredno nakon smrti Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana u Hrvatskoj došlo do velikog zaokreta od Tuđmanove hrvatske Hrvatske ka "Europskoj" Hrvatskoj, naslov ove knjige i daje zalaganje za onu prvu hrvatsku Hrvatsku - Hrvatsku bez podaništva prema drugima, Hrvatsku uspravnu i gordu. Očito mala Ana znala je mnogo više od mnogih u Hrvatskoj. Znala je Ana, a znao je i Henry Kissinger koji je pisao Predsjedniku Tuđmanu:

'G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.'

U stvari, u knjizi je dan izbor objavljenih tekstova i intervjuja. Vjerujem da oni doista ocrtavaju zalaganje za takvu - hrvatsku Hrvatsku. U većem dijelu knjige dani su tekstovi koji su neposredno vezani uz borbu za hrvatsku državu i samu njenu opstojnost, dok je na kraju dan izbor tekstova oko Jasenovačkog mita - mita koji su prije svega Srbi, ali i komunisti i mnogi svjetski moćnici koristili da se kroz navodnu genocidnost hrvatskog naroda disciplinira neposlusne Hrvate koji su željeli neovisnu državu. Poznato je da je

upravo dr. Tuđman prvi razobličio taj mit pa je srpski 'povjesničar' dr. Milan Bulajić svojevremeno uzvratio s 'Tuđmanovim Jasenovačkim mitom'. Pojavom knjige 'Srpski mit o Jasenovcu', kao i niza tekstova koji su dani u ovoj knjizi, dr. Bulajić je bio prisiljen na uzmak - na dokazivanje kako Srpski mit o Jasenovcu nije srpski mit.

Nisam nikada osobno upoznao dr. Franju Tuđmana. Dakle, tekstovi su nastajali samo kao rezultat vlastitih prosudbi o onome što se dogada ili piše. Boraveći često medu Hrvatima Australije postavljao sam sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. Tuđman? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, bilo u osobnim kontaktima, bilo na hrvatskim radio programima. Čini se da sam u tome bio uspješan sudeći po jednom događaju iz Melbournea 1995. godine. Naime, dan nakon Tuđmanovog posjeta bio sam gost na jednoj zabavi u Hrvatskom katoličkom centru 'Sv. Leopold Bogdan Mandić' u Sunshineu (Melbourne). Kada me je ugledala žena jednog našeg konzula rekla mi je:

- Profesore, nisam znala da ste ponovo u Australiji, a baš sam se sinoć Vas sjetila.

- Kojim dobrom, upitao sam je.

- Znate sinoć poslije večere Predsjednik je ostao sa manjom skupinom naših ljudi i u povjerenju nam je pričao o političkoj situaciji na onim našim prostorima. I tada sam se sjetila Vas. Znate, pričao nam je - u povjerenju - sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine na radiju."

Slijedeća priča je dana više puta u knjizi. Svidjela se i g. Miroslavu Tuđmanu, pa ču je ispričati i ovdje. To je priča o "dobrom čoveku Slobi":

Poslije mog dvoboja na radiju *Slobodna Europa* s dr. Milanom Bulajićem dao sam intervju i *Nacionalu*. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević djelili BiH u Karađorđevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadžorđevu? Vjerujatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko..... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopnja vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo, ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Trebam li uopće spomenuti da u tom intervjuu tu priču nisu tiskali. Pokušao sam je tiskati u nekim drugim novinama, koje su važile kao HDZ-ovske. Nisu je tiskale ni one. Tako sam je prvi put tiskao tek sredinom 1999. u Australiji! Tek poslije 3. siječnja 2000. priča je tiskana još dva-tri puta u Spremnosti, dva puta u Hrvatskom Slovu i jednom u Slobodnoj Dalmaciji.

Ali to nije jedina priča koju mi nisu htjeli tiskati u tom intervjuu u *Nacionalu*. Nisu tiskali ni priču s ženom našeg konzula u Melbourneu, dakle priču s kojom sam završio proslov knjige. Zašto sam joj ispričao i tu priču? Novinarka je komentirala, bolje reći prebacila mi, kako ja samo branim Predsjednika. Odgovorio sam joj da bi i bilo logično da branim čovjeka koji je najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Pa on je omogućio ostvarenje nečega što doista nisam vjerovao da će doživjeti. Ali ne radi se o tome. Ispričao sam joj spomenuto priču iz koje se vidi da sam mnogo prije nego što je dr. Tuđman smio javno i govoriti o onome što radi, da bi ostvario hrvatsku slobodu, uspijevao često puta dokučiti zašto je nešto uradio. A kada sam ja, iako nisam imao nikakvih kontakata s onima koji su stvarali i sprovodili hrvatsku politiku pa i nisam mogao znati sve što su oni znali, uspijevao dokučiti to, i to na drugom kraju svijeta, onda mu to dođe kao dokaz da je predsjednik Tuđman bio doista u pravu.

Tako je moj intervju u *Nacionalu* tiskan u znatno skraćenom obliku. Izbacili su sve djelove u kojima sam afirmativno govorio o politici predsjednika Tuđmana. Ali u istom broju tiskali su mnogo veći intervju s nekim, tada sam mislio, idiotom kojem je Tuđman gori od Hitlera. Kada danas vidim slične usporedbe jasno mi je da me ni tada nisu trebale iznenaditi. Naime one dolaze od naših Jugoslavena, a njima je doista Tuđman i gori od Hitlera, jer im je on

glavni krivac što im nema Juge. Za njih to je doista najveći moguć zločin. Njima je Hitler cvijeće za Tuđmana.

Ispričao sam novinarki *Nacionala* još jednu sličnu priču koja također nije bila tiskana. Radi se o jednom razgovoru - negdje 1994.-95., s dragim prijateljem i kolegom. Kada je čuo neke moje tvrdnje rekao mi je:

- Pa Ti govorиш isto što i Predsjednik Tuđman.
- Točno, odgovorio sam. Ali Predsjednik je to rekao tek prije tri dana, a Ti dobro znaš da sam Ti ja to isto tvrdio i prije tri mjeseca.
- Da, istina je. Ma vas dvojica jednako mislite, - uzvratio je moj prijatelj.

- Hvala na komplimentu. Doista ljepši nisam dobio u životu.

To je bio kraj razgovora. I danas mislim da sam tada dobio najljepši kompliment u životu. A dobivao sam ih kao znanstvenik doista mnogo. Recimo, nedavno je prigodom mog izbora za redovitog člana HAZU osamdesetak znanstvenika iz cijelog svijeta poslalo Akademiji pisma potpore mom izboru. Tako je jedan sveučilišni profesor iz SAD napisao da samo nekoliko kolega može napraviti samo polovicu od onoga što sam ja napravio. I to u cijelom njihovom životu. Zar vam se, ipak, ne čini da je kompliment mog prijatelja mnogo, mnogo veći?

Ali vratimo se maloj Ani. Možemo joj oprostiti što je tvrdila da nam je Predsjednik Tuđman dao sve. Na žalost nije. O tome nedavno u *Večernjem listu* akademik Slobodan Novak kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jednim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštititi od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkaju veliki, da zaštititi našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde."

Ali, zar nas Anina tvrdnja "Što će nam drugi predsjednik", ne tjera na razmišljanje. Vidimo da jedino što i radi naš novi predsjednik, i ne samo on, jest rušenje svega što je pokojni Predsjednik stvorio. Znamo da je mnogo lakše rušiti nego stvarati. Očito je da je predsjednikovo djelo tako ogromno da nova vlast, iako ruši iz dana u dan, još ne vidi kraj svom rušilačkom poslu. Učenica

drugog razreda osnovne škole i nije mogla znati o nekakvima globalizacijama, Europskoj politici uništavanja cijelih naroda, ili pak o tome da bi neki sud UN-a, mogao biti sve drugo samo ne sud koga doista interesira pravda. Zato je i logično da je po njoj dr. Tuđman stvorio sve što se i moglo stvoriti. Akademik Novak zna što Tuđman nije stigao učiniti, ali zna da bi on i to učinio da mu je Bog podario više vremena da dovrši svoje veliko djelo. Tako se njegova poruka i poruka male Ane i ne razlikuju u svojoj biti.

A tih deset Tuđmanovih godina, tih deset godina ponosa i prkosa, i jest najviše što je hrvatski narod imao. Dieter Schmidt, međunarodni tajnik bavarske Kršćansko-socijalne unije (CSU), vladajuće stranke u Bavarskoj, nedavno je rekao: "Kad Franjo Tuđman ne bi bio predsjednik male Hrvatske, nego na primjer Poljske, s gotovo 40 milijuna stanovnika, Zapad i Europa ne bi ga se usudili kritizirati ili izolirati, kako su to činili tijekom posljednjih mjeseci njegova života." Upravo veličina dr. Tuđmana i jest u tome što iako je bio predsjednik male države, uspio je ostvariti mnoge od svojih zamisli protiv volje velikih. Kada se usporedi ono što je on ostvario u svom životu, s ostvarenjima drugih današnjih državnika, očito je koliko je on iznad njih. Ako se uz sve to ima u vidu da je on stvarao hrvatsku državu protiv volje svijeta, u nametnutom ratu u kome je morao stvarati i hrvatsku vojnu silu, onda se teško može prigovoriti mom uvjerenju da je dr. Tuđman najveći svjetski državnik s kraja dvadesetog stoljeća.

U stvari vjerojatno je i nepravedno prema pokojnom Predsjedniku reći samo to. Naime, akademik Novak zna da su svjetski moćnici bili neskloni Hrvatskoj, ali je ipak uvjeren da bi Tuđman uspio zaštititi državu od globalizacije po volji svjetskih moćnika, našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. Drugim riječima on suprotstavlja dr. Tuđmana sa svim tim svjetskim moćnicima i uopće ne sumnja u to da Tuđman ne bi nad svima njima odnio prevagu. I doista svi ti bjelosvjetski moćnici, u čijim je rukama skoncentrirana ogromna moć, stalno su pokušavali nadmudriti pokojnog Predsjednika. Nisu mogli. Pače, uspijevao je ostvariti nacionalne interese njima usprkos. A sjetimo se da je svjetskim moćnicima, a ne Tuđmanu, pomagala skoro cjelokupna hrvatska oporba - današnja hrvatska vlast. A kada se pokojni predsjednik razbolio i neki njegovi

najbliži suradnici. Svi oni skupa: svjetski moćnici, šestorka i izdajnici iz Tudmanovih redova nisu bili pokojnom Predsjedniku - da parafraziram akademika Novaka - ni do gležanja. Mogli su se nositi tek s teško bolesnim Predsjednikom. Zato i ne čudi što su svjetski moćnici i njihovi hrvatski poslušnici, svoju mržnju i zavist prema njemu pokazivali i pokazuju sve do dana današnjeg.

I dok je to bilo za očekivati, žalosno je bilo u proteklih godinu dana vidjeti kako se pokojnom Predsjedniku odužio dobar dio njegovog naroda. Naroda kojeg je on volio iznad svega. Kao da su riječi iz Novog Zavjeta: "Ne dajte svetinje psima! Niti svoga biserja bacajte pred svinje da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas" (Mt 7.6) izravno upućene pokojnom Predsjedniku. Sigurno je on za života to i shvatio, ali previše je volio svoj narod da mu ne bi nastavio davati svetinje, i pred njim bacati biserje.

Uvjeren sam da će se hrvatski narod trgnuti, i neće dopustiti da ti psi među nama rastrgaju sve što nam je on stvorio. A kad govorim o tim psima među nama ne mogu a da ne spomenem jednu moju pitalicu koju sam više puta spomenuo u knjizi, a koju su dva puta naveli u Feralovojoj rubrici Greatest Shits i time pokazali koliko ih pogoda. Ona glasi:

- Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Po pravilu naši ljudi odgovore:

- Nema razlike.

Tako bi mi pružili priliku da ih šokiram svojim odgovorom.

- Glupi Hrvati. Još ništa niste naučili:

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Koliko samo tih pokvarenih četnika imamo u hrvatskoj vlasti?

Kao da nam je cijela zemlja preplavljenja s njima. Zato i ne čudi okrenutost k Novoj Jugoslaviji, odnosno Zapadnom Balkanu. Ne čudi da se Domovinski rat želi prikazati kao građanski rat. Ne čudi onda ni što su predsjednik države i načelnik Glavnog stožera pobjedičke Hrvatske vojske - haški svjedoci!

Oni iz svijeta, koji su zajedno sa Srbima i odgovorni za srpske zločine, dakle oni koji su pošto poto htjeli očuvati Jugoslaviju, omogućavajući i pomažući srpske genocide, danas sude žrtvama agresije. Umjesto da su oni u Haagu, na tom sudu - bordelu, sudi se onima, koji su onemogućili njihove zločinačke namjere. Hrvate osuđuju na 15, 25 pa i 45 godina robije iako sami konstatiraju da im

nisu dokazali krivnju. A čak je i jedan Staljin sudio tek pošto bi natjerao ljude da priznaju.

Ako netko i nije vjerovao u zločinačku politiku svjetskih moćnika u odnosu na naš narod, trebao bi progledati danas kada je nasilje nad Hrvatima BiH postalo tako očito. Onemogućava im se u državi navodno jednakopravnih naroda da o sudbini svog naroda odlučuju oni sami, tj. oni koji su plebiscitarno pobijedili na izborima. Danas žele uništiti taj dio našeg naroda da bi sutra mogli uništiti nas. To je još ogavnije, kada znamo da ti isti svjetski moćnici nisu bili sposobni bez pomoći hrvatske vojske ništa riješiti u BiH. Hrvati su im sačuvali obraz, da bi oni to iskoristili za uništavanje našeg naroda u toj državi. Znaju li oni uopće što je to obraz?

Vjerojatno ne. Pa i nama već godinama pokušavaju uništiti ponos. Ali upravo smo danas svjedoci kod Hrvata BiH koliko ponos hrvatskih ljudi zna biti veliki. Teško ga je uništiti. Gledajući toliki ponos Hrvata u BiH moramo biti ponosni i mi u Hrvatskoj. A Splitski skup koji je dan na naslovniči knjige, i mnogi drugi pokazali su da nije tako lako uništiti ponos hrvatskih ljudi i sjećanje na dane slave i velike hrvatske pobjede. Sve to, i još mnogo toga, daju za pravo mojoj nadi da će se hrvatski narod doista trgnuti i da neće dopustiti namjeru svjetskih moćnika i njihovih poslušnika u današnjim vlastima, za potpunim zatiranjem hrvatskih nacionalnih interesa.

**NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF
TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.**

**HRVATI U BIH I STRANKA KAKO-NAM-JE-
BILO-DOBRO-POD-SRBIMA**

Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana *Oklevetani narod s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida"* u izdanju ZIRAL-a iz Mostara

Hrvatsko Slovo, 22. prosinca 2000.¹

Priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ne znaš koji je ljepši. A koliko je tek lijepa moja Boka! Doista, ako se ikad itko utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne znaš čije je djelo veličanstvenije. Pa ipak, od svih hrvatskih krajeva jedan je doista poseban – Hercegovina. Svakom

¹ Takoder: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000. Tiskano i u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*.

hrvatskom domoljubu na spomen tog imena srce mora zatreperiti na poseban način. Uvijek i iznova njezini su sinovi napadani sa svih strana.

Nešto slično izgovorio sam krajem 1992. kada sam bio počasni gost na zabavi Hercegovaca u Melbourneu. Sakupljao se novac za obranu Herceg Bosne. Srbi su u to vrijeme napadali i Muslimane u BiH. Ali na muslimanskom radiju u Melbourneu mogli ste iz tjedna u tjedan slušati njihove tvrdnje da Hrvati iz BiH nisu Hrvati, nego Bosanci. To im je bilo važnije od srpskih bombi. Komentirao sam to tada: "Ma jesu li ludi! Prije će uvjeriti cijeli Zagreb da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca." Danas me postaje strah tih mojih riječi koje su trebale biti duhovite. Nakon nedavnih zagrebačkih demonstracija kćerke su mi rekle:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Treba li posebno naglasiti kako su Hercegovci i uopće Hrvati iz BiH prednjačili i kada se skupljao novac za Hrvatsku. Sjeća li se još netko kako su Hercegovci, žene, djeca, starci svojim tijelima zaustavili tenkove JNA koji su se kretali prema Splitu. Na postrojavanju u Kranjčevićevoj ulici, na stadionu Zagreb, na dan kad je formirana Hrvatska vojska, među postrojenima je bilo preko 70 posto Hrvata koji su rođeni u BiH. Koliko ih je tek svoj život položilo na oltar Domovine?

Zato sam svoj govor u Melbourneu završio tvrdnjom da sam ja Hercegovac iz Boke. Želio sam im reći da Hrvatsku volim koliko i oni, jer više nije moguće.

A kako se Hrvatska zahvalila tim našim ljudima? Odgovor možemo naći već u samom naslovu knjige našeg istaknutog novinara Joška Čelana, vjerojatno jednog od glavnih "krivaca" što Split danas doista i jest glavni grad svih Hrvata. Naslov knjige koju danas predstavljamo je *Oklevetani narod*. To je knjiga u kojoj je skupljen

61 članak, odnosno intervju-i koje je publicirao g. Čelan u čak jedanaest različitih listova i medija, tijekom nešto više od deset godina.

Kada sam se 1993. vratio iz Melbournea, dočekale su me priče o "bijelim čarapama". Čelan i posvećuje jedno poglavlje knjige mitu o bijelim čarapama. O tome hrvatski književnik, akademik Slobodan Novak kaže (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.): "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u *Hrvatskom obzoru*, moram još posebno reći da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, ludički, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne: čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne: čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego: čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati jer oni čuvaju nju.

Te posljednje riječi i objašnjavaju zašto su prvi bili na udaru baš Hercegovci. Čelan kaže (*Slobodna Dalmacija*, 9. siječnja 1995.): "No, kako god da okrenete, uvjeren sam da ćete doći do ove fenomenologije toga zločudnog stereotipa: 'hercegovački sindrom' i 'hercegovački lobby' su propagandistički lukavo pustili u promet (...) pripadnici male, ali fantastično vješte i radišne stranke *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*, prvenstveno s nakanom da uklone jednu (državotvornu) struju u hrvatskom političkom životu, a tek su zatim tako određenom pojmu pridodata obilježja 'lopovluka s domoljubnom fasadom', radi diskvalifikacije".

Nedavno sam gostovao na hrvatskom programu radija 3zzz u Melbourneu. Na pitanje o napadajima na Hercegovce odgovorio sam:

- Bio bih sretan da tako napadaju moje Bokelje.
- Zašto? - začuđeno me je upitao voditelj.

- Pa to bi značilo da su moji Hrvati u Boki, a ne Hercegovci, najbolji Hrvati.

Zadnji izbori pokazali su koliko sam u pravu. Hrvati BiH doista su najponosniji dio našeg naroda.

Zato je doista strašna spoznaja da su se na takav način Hrvati u Hrvatskoj zahvalili svojim najodanijim sinovima. Ne čudi što Čelan o tome govori kao o rasizmu i apartheidu. I novi predsjednik države izabran je zato što je, kako kaže Čelan, "demonizirao jedan dio hrvatskog naroda, i to upravo onaj koji je u proteklom desetljeću najviše stradao (60 posto svih poginulih Hrvata) i koji se u susjednoj državi s mukom bori da sačuva elementarnu opstojnost.

A možda je najbolja riječ za to – izdaja. Citirat ću ponovno Čelana: "Zahvaljujući toj ovdašnjoj mitskoj prodanoj gospodi, naš politički život posljednjih godina sve više sliči jednom *beskrajnom nizu izdaja*".

A prva i najsramnija izdaja bila je izdaja tih najodanijih sinova hrvatskog naroda. Izdaja Hrvata Hercegovine i cijele BiH. Kad je u hrvatskom narodu mogla proći takva izdaja, nije im moglo smetati što vođe danas vladajuće šestorke nisu bile sretne s "Olujom". Nije im smetala njihova suradnja s onima koji su javno ili tajno radili protiv hrvatskih interesa, pa ni to da su bili svjedoci optužbe protiv hrvatskog mučenika generala Blaškića, novog Stepinca, kako poručuje jedan zagrebački grafit.

Ta izdaja pripremila je put kriminalizaciji Domovinskog rata i njegovih junaka. I koliko je stranka *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima* u tome bila uspješna, pokazuje sudbina do jučer drugog SDP-ovca Zdravka Tomca na zadnjem saboru te stranke u kojoj neosporno još uvijek ima mnogo onih koji pripadaju i stranci *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*. Tomčeve izjave doprinijele su tome, reče Račan. Svima je jasno da je Tomčeva kakva-takva državotvornost doista kriva za to. Pa kako može dobro kotirati u takvom SDP-u čovjek koji otvoreno kaže (*Slobodna Dalmacija*, 1. prosinca 2000.) da su 'ljevičari' željeli i propast države samo da ne bude Tuđmana i HDZ-a. Naravno, ta je izjava samo blizu istine. Istina je što stranci *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima* Tuđman i njegova stranka jesu zločinci upravo zato što su stvorili hrvatsku državu.

Možda je glavna poruka Čelanove knjige dana u predgovoru pod naslovom "Hir pjanog mletačkog geometra". To je Čelanova analiza tvrdnje: "Zlo čini hrvatskom narodu svatko tko poželi dijeliti Bosnu i Hercegovinu", tvrdnje koju je spremno iskoristila stranka *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*. Odjednom se u Hrvatskoj više ne mora poštivati naš Ustav, kojim se naša država obvezuje brinuti se o Hrvatima u BiH, već je važna cjelovitost Bosne i Hercegovine, ma kakva ona bila. Umjesto logičnog - cjelovitost BiH da, ali samo ako je zajamčena opstojnost i jednakopravnost i konstitutivnog hrvatskog naroda u njoj, dobili smo nešto posve drugo. Važna je cjelovitost BiH pa makar i bez ijednoga Hrvata u njoj.

Borba Hrvata za jednakopravnost proglašava se zločinom. Dakle, nije zločin kada te netko želi uništiti, već je zločin ako se ti želiš spasiti. Da svjetski moćnici žele i Hrvate u BiH, oni bi o njima, kao najmalobrojnijima, vodili i najviše brige. Oni rade suprotno, pa je očito da žele da ih tamo nestane.

Tako je stranka *Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima* dovela do toga da se danas nakon što je OEŠS često kršio demokraciju na štetu Hrvata BiH, hrvatska vlast mnogo ne brine oko toga. Hrvati BiH su dobrim dijelom zaslužni što su oni na vlasti u Hrvatskoj i time su obavili sve što je potrebno. Ne misli valjda netko da bi se sada oni morali brinuti o njima. Ustav se može tumačiti kako vlast hoće, zar ne? I tako se naš narod kažnjava i time što im se oduzimaju mandati ostvareni na izborima, minorne "hrvatske" stranke trebaju odlučivati o sudbini hrvatskog naroda, i to nikoga u Hrvatskoj ne zabrinjava previše.

Doista je naziv predgovora drugom izdanju: "hercegovci – žrtve apartheid-a", dobro pogoden. Čelan ga je napisao 15. svibnja 2000., i čini se da je odavno predvidio i sudbinu naših sunarodnjaka, smjenu u Beogradu, pa i balkanski summit:

Krajnji cilj je odavno prepoznat: za Hrvate u BiH, revizija Dayton, u smjeru unitarizacije države, ukidanje konstitutivnosti Hrvata i stvaranje nekakve 'bosanske nacije', a za sve nas – smještanje u novu/staru zapadnobalkansku tvorevinu, pod vodstvom "demokratske Srbije" bez Miloševića."

Slobodno možemo reći da je knjiga *Oklevetani narod* g. Joška Čelana svojevrsna povijest Hrvata BiH u zadnjih deset godina. Radi se oknjizi koja će zasigurno biti nezaobilazno vrelo svima onima koji

budu pisali povijest Hrvata BiH u tom razdoblju, a svima nama podsjetnik na dane herojstva, patnje, mučeništva, izdaje. Iznad svega knjiga o jednom ponosnom narodu - Hrvatima BiH.

Čelan je optimist i vjeruje da će hrvatski narod sve nedaće uspješno prebroditi. Hrvati BiH, iako najugroženiji dio hrvatskog naroda na zadnjim izborima, i svemu što se dešavalo oko tih izbora, pokazali su cijelom hrvatskom narodu pravi put: put ponosa i dostojanstva. Kao da se ostvaruju riječi Slobodana Novaka. Hrvati BiH svojim primjenom čine da hrvatski narod opet postaje ponosan. I time oni ponovno čuvaju Hrvatsku.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI
SEKUNDE, ZAGREB, 2004.**

HAAG I HRVATI

PONOS I DOSTOJANSTVO, ŠTO TO BIJAŠE?

U statutu Haaškoga suda ne spominju zločin protiv mira, tj. zločin agresije, jer bi onda bilo jasno da treba suditi samo velikosrpskim agresorima.

Još 1996. g. u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava* ("Dom i Svet", 22. srpnja 1996.) tvrdio sam "kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja". Nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.¹

¹ Zanimljivo je da je isti citat dan i u govoru alkarskog vojvode na 289. sinjskoj alci, 8. kolovoza 2004.

To je rekao u vrijeme kada su bila živa sjećanja na ono što su Hrvati napravili krajem XX. stoljeća. A napravili su nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Još od Cicerona: ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interesu i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!

U novom svijetu to načelo je dozvoljeno samo vladajućim državama svijeta! I dok smo se mi - izloženi velikosrpskoj agresiji - nadali pomoći, svjetski moćnici su tu pomoći dali agresorima. Sjetimo se samo da su nas prisilili odgoditi osamostaljenje na tri mjeseca i uveli nam embargo na uvoz oružja, što je nenaoružanom narodu značilo uskratu prava na samoobranu. I velikosrpska agresija je krenula upravo tada. Pa kad nisu uspjeli pokoriti hrvatski narod, onda smo im mi agresori i na dijelove vlastite zemlje i na BiH.

A u statutu Suda u Haagu ne spominju zločin protiv mira, tj. zločin agresije, jer bi onda bilo jasno da treba suditi samo velikosrpskim agresorima. Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, za današnje svjetske moćnike znači provoditi "zločinački pothvat". Kada smo akcijom *Oluja* spasili pokolj u Bihaću, koji bi bio gori od onog u Srebrenici, za koji znamo da su krivi svjetski moćnici, optužili su nas.

General Gotovina je danas ucijenjen i progonjen. A znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, oslobođanje okupiranih područja svoje domovine i spašavanje drugih od strašne ugroze. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, kako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj generalpukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Naravno, general Wesley Clarke je i te kako dobro znao da je Hrvatska bila optužena i kažnjena (Phare program) zbog toga. Očito je i te kako bio svjestan da u današnjem svijetu vladaju oni kojima je krimen: ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njezinu slobodu. Znao je da je i u njegovoj državi tada rečeno (Richard Holbrooke u svojoj knjizi za *Oluju* naveo je izjavu svog suradnika s kojom se složio): "Psi sa smetišta obavili su

prljav posao za nas!" A sigurno se general nije divio nečemu što je poistovjećivao s psima sa smetišta.

A u nekadašnjem svijetu "psi sa smetišta" je bio jezični sklop koji se mogao koristiti upravo za one koji sude, proganjaju one koji ljube, poštuju, cijene i promiču sve što se domovine tiče, a onda i brane njezinu slobodu. Toga su bili svjesni i oni koji su provodili interes velikih.

Glede interesa velikih, Holbrookovih "pasa sa smetišta", odnosa prema braniteljima slobode nekad i danas, biskup Ratko Perić (*Pozdrav Hrvatskom narodnom saboru*, Mostar 3. ožujka 2001.; vidjeti "Fokus", 25. lipnja 2004.) kroz zgodu iz tursko-austrougarskog rata (1875.-1878.) daje nam sjajnu usporedbu tadašnjeg engleskog konzula Holmesa i suvremenog engleskom 'konzula na Balkanu' lorda Davida Owena. I ondašnji i sadašnji međunarodni političar branio je samo jednu stranu, ali je, za razliku od Owena, Holmes znao pokazati da ima i ljudskosti u njemu. Na žalost, danas je situacija puno gora. Nekad su konzuli bili sličniji Holmesu, a danas Owenu. Tako npr. današnji je visoki i svemoćni izaslanik tzv. međunarodne zajednice Paddy Ashdown to postao zahvaljujući lažnim optužbama (Tuđmanova salveta!) i svjedočenju na Haškome sudu, a njegov prethodnik Wolfgang Petritsch je u svom mandatu organizirao i provodio oružane pljačke hrvatskih banaka.

Sud u Haagu je tipična institucija svijeta u kome sve tradicionalne vrijednosti treba poništiti, a promovirati ono što je do skora bilo najgore i najodvratnije. Tako se danas proganja domoljublje, a promoviraju i obožavaju izdajice. Što su gori, tj. bolji po mjerilima svjetskih moćnika, to će više napredovati. Dovoljno je (lažno) svjedočiti protiv svojih, odavati državne tajne. Po mogućnosti i "dotjerati ih".

I doista, u takvom svijetu prvi hrvatski predsjednik bio je nešto posebno. A s njim i njegov narod. Teoretski (*Velike ideje i mali narodi*), stvaranjem neovisne države i pobedom u obrambenom i oslobođilačkom ratu, pokazao je da malim narodima ima mjesta u novom svjetskom poretku. A cjelokupnom svojom politikom raskrinkavao je one koji stvaraju ovakav novi svjetski poredak. Zato je bio stalna prijetnja, ocrnjivan i optuživan za sve i svašta. Zar je slučajno to što je Sveti Otac izabrao baš Hrvatsku za svoj stoti posjet?

I prva poruka toj "maloj" Hrvatskoj bila je da je sloboda nešto što nema cijene. Pomislili bi: tuđmanovski, zar ne? Zapravo, Sveti Otac samo slijedi nauk Katoličke crkve. Još Sv. Toma Akvinski dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A govorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini.

Nažalost, svjetski moćnici su našli mnoge u Hrvatskoj da sprovode njihovu politiku. O takvima je akademik Slobodan Novak znao reći: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu, i osjećam duboku zahvalnost prema tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrješivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkaju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haaškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni Pavelić."

Nema dvojbe da je Carl Gustaf Ströhm bio u pravu tvrdeći da Hrvati kao malobrojan narod ne mogu očekivati ni za sto godina da se pojavi jedna tako velika ličnost kakav je bio dr. Franjo Tuđman. Ali, zar se doista moralo ići u absolutnu pokornost svjetskim moćnicima?

Sjetimo se kako je vojni biskup Juraj Jezerinac koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozoravao da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta."

Međutim, danas je u Hrvatskoj prevladalo uvjerenje da se ne treba suprotstavljati svjetskim moćnicima. U Hrvatskom se saboru teško može čuti govor o ponosu i dostojanstvu. Hvale se svojom poslušnošću svjetskim moćnicima. Tko je prije uvidio da gazde treba slušati – hit je današnjeg trenutka.

I to u vrijeme kada američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point)

kaže: "Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu." I doista. Ponos i dostojanstvo? Što to bijaše?

Vratimo se riječima francuskog vojnog biskupa. Njegove riječi su doista točno opisale hrvatski narod u vrijeme prvog hrvatskog predsjednika. Prigodom podizanja spomenika Ocu hrvatske države dr. Franju Tuđmanu na Širokom Brijegu održana je i tribina na kojoj smo, neovisno jedan od drugog, akademik Dubravko Jelčić i ja ustvrdili da je dr. Franjo Tuđman najveći svjetski državnik s kraja XX. stoljeća. S njim bili smo veliki i mi!

*Ali, imamo li mi i danas to što sve više nestaje? Imamo li vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Ili su u pravu pragmatični hrvatski političari, i narod koji ih je izabrao: bez velikog vođe, kakav je bio Tuđman, ne možete se ni suprotstaviti svjetskim moćnicima.. Nestankom takvih velikana današnjim kreatorima svjetskog poretka, u kome je bitan novac, a ne čovjek, uvelike je olakšan posao. I u Hrvatskoj i u svijetu!*²

"Fokus", 16. srpnja 2004.

² Italicom su dani djelovi teksta koji nisu objavljeni.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE
BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

**CORPUS SEPARATUM
BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ
JOSIP JOVIĆ**

Osim sklonosti književnom izrazu, malo što povezuje Milu Budaku, Miljenka Smoju i Igora Zidića. Pripadaju različitim vremenima i svjetonazorima. Povezuje ih, međutim, visoka, čak predvidiva korelacija refleksija na spomen njihova imena i djela. Smojini su laudatori u pravilu žestoki Zidićevi osporavatelji te mineri uspomena na Budaka, političara ili književnika svejedno. Posrijedi je uvijek strogoo ideološki kriterij, kojim se jedino može objasniti ova podudarnost.

Podizanje spomen-ploče te peticiju za reviziju kvazisudskog procesa koji je trajao jedno poslijepodne i rezultirao smaknućem ministra NDH, većina je kritičara izvrgla žestokim napadima i osudama. Oni su to doživjeli kao pokušaj revizije samoga ustaškog

režima, iako to nije ni izbliza tako. Velik dio potpisnika spomenute peticije rukovodio se prvenstveno pravnim i moralnim razlozima i pitanjima za koja spomenuti kritičari nemaju sluha. Oni i dalje ustraju na podjeli na pobjednike i na poražene, pa im je svaka odmazda prema ustašama i domobranima kao i civilima koji su im bili skloni opravdana, dok partizanske zločine ne priznaju ili ih na svaki način žele opravdati. Tito je antifašist i gotovo, kao da i Staljin nije bio antifašist, i to vodeći, pa mu nigdje ni u Rusiji nema spomenika. Vesna Teršelić, voditeljica nekakve mirovne inicijative, cinično primjećuje kako ne možemo samo zbog osobnih trauma, samo zato što je netko nastradao, uklanjati Tita i zvijezdu. Nema veze što se radi o stotinama tisuća stradalih i traumatiziranih. Iz cijelog diskursa je očito kako se borci za uklanjanje ustaških obilježja ne rukovode humanističkim ili moralnim, nego isključivo ideološkim razlozima i motivima. Da nije tako, onda bi se prema svim zločinima i zločincima odnosili jednakom. Oko splitskoga novinara Miljenka Smoje iznova se plete cijela jedna mitologija, od koje bi i njemu bilo neugodno, koja hoće govoriti o genijalnom piscu, s nizom sljedbenika koji ga pokušavaju oponašati, priznajući ga čak vlastitim ocem. Smoje je, istina, nezaobilazna činjenica u povijesti našega, nećemo reći hrvatskog, jer bi on sam taj atribut teško prihvatio, novinarstva. O njemu, pak, kao velikom književniku može se govoriti samo iz perspektive prostorne i duhovne ograničenosti. Smoje je i prepoznatljiv politički sindrom i čini se da baš u tom grmu leži zec njegova neumjerenog slavljenja ter hvaljenja. Nisu mu se svidale tamburice koje su ga neugodno podsjećale na Radića i Mačeka, mornarima koji putuju svijetom preporučivao je neka se oni lijepi i kršni predstavljaju kao Jugoslaveni, a ružni kao Hrvati, prijavio je policiji taksista koji ga je vozio zbog križa u autu nakon čega je ovaj osuđen na mjesec dana zatvora, za beogradsku televiziju je 89. govorio kako bi on rado bio član SKJ, ali ne SKH, podržao je Miloševića na početku njegove agresije na susjede, kad je Hajduk zamijenio petokraku nacionalnim grbom, obećao je kako nikada više neće na plac i to je obećanje održao itd. Je li taj jasni politički profil razlog što Smoju kao pisca glorificira pretežni dio današnjih kolumnista, kritičara i književnika. Bojim se da jest, inače bi se kao velikog književnika s puno više razloga slavilo, primjerice, Tonča Petrasova Marovića.

Igor Zidić je zbog istih izvora već dulje vrijeme izvrgnut negativnoj kampanji. Posve bizaran slučaj bilježimo u posljednjem broju "Kola", časopisa MH u kojemu je predsjednik te iste organizacije stavljen pred streljački vod petorice nabrušenih strijelaca, od kojih će jedan napisati i ovo: "Zidić i njegovi istomišljenici komunizam mrze zbog jedne jedine stvari koja je u njemu bila dobra - što je zatirao etničku isključivost." Znamo, naravno, na primjerima Mađarske, Češke, baltičkih država, Hrvatske itd. kako je izgledalo to zatiranje i to je relativno mladom intelektualcu koji eksplicitno negira hrvatski nacionalni identitet bilo dobro!? Onemogućavanje bilo kave rasprave o Drugom svjetskom ratu i poraću, divinizacija likova kao što je Smoje i javni linč ljudi poput Zidića odraz su te novoprobuđene antinacionalističke fanatične histerije i lustracije, u kojoj izbornik Červar više ne smije pozdravljati Hrvatice i Hrvate, s vokabularom koji nije zabilježen od 45. ili 71. godine do danas. Ovi primjeri ideološkog vrednovanja ljudi i njihovih djela nisu osamljeni.

S jedne strane obožavanje Šerbedžije, S. Drakulić, D. Ugrešić, Matvejevića, Balaševića, a s druge nasilna negacija Novaka, Aralice, Vrdoljaka, Thompsona ... To je nastavak propagandnog terora dobro organizirane i plaćene ideološke manjine preko potpuno monopoliziranih medija, koja vuče svoje korijene iz nenarodnih režima i ideologija (mađaronstvo, talijanaštvo, orjunaštvo), a savršeno se uklapa u nove procese imperijalne neoliberalne i masonske globalizacije, koja je netolerantna prema svemu što je drugčije, nacionalno, samovoljno i samosvjesno.

"Slobodna Dalmacija", 20 rujna 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**PREDSTAVLJANJE KNJIGE
*ISTINE O DR. FRANJI TUĐMANU***

Novu knjigu dr. Hrvoja Šošića *Istine o dr. Franji Tuđmanu* doživio sam kao neku vrstu dnevnika njegova promišljanja o Hrvatskoj, odnosno o dr. Franji Tuđmanu. Jer radi se o jednom te istom. Posebno bih istaknuo da je u ove tri knjige s 3536 strana dano niz podataka o radu dr. Tuđmana i napadima na njega, pa već ta činjenica osigurava nezaobilaznost ovog dijela u svakom budućem istraživanju, bez obzira na to hoće li se ili ne složiti s nekim stajalištima dr. Šošića.

Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno. Cijeli njegov život je bio takav da je to omogućio. Borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmlađi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povjesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje

države, pobjeda u Domovinskom ratu su jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja: neovisne države hrvatskog naroda!

Ne iznenađuje što se napada i dr. Tuđman kao povjesničar. Napada se sve što Tuđman jest. Ali napad na njega kao znanstvenika je i zato što on i predvodi hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti. Danas još uvijek u hrvatskoj historiografiji vlada jugo-komunistička paradigma, dakle oni koji predstavljaju po akademiku Dušanu Bilandžiću, a kako posebno ističe sam Šošić na str. 1559, svijet koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet". Bilandžić dalje konstatira: "U to kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana!"

Međutim, svjetski moćnici su brzo razumjeli da će njih najbolje slušati oni isti koji su već naučili slušati Beograd, kao što je uostalom Chomski u knjizi *Što Uncle Sam doista želi* nešto slično rekao za SSSR još 1992. godine. Zato je ova jugo-komunistička paradigma itekako jaka u našoj historiografiji. Nove gazde im još uvijek omogućavaju preživljavanje!

Bilandžićev citat Šošić i daje u dijelu knjige (str. 1556-1653) u kome govori o tvrdnji dr. Iva Goldsteina kako je Tuđman prepisao doktorat. Tu možete naći doista niz zanimljivosti o Tuđmanovoj disertaciji, npr. rezime, referat Komisije za ocjenu, ili samo uvodno Tuđmanovo izlaganje na obrani.

Ali i to da je Tuđmanova knjiga *Velike ideje i mali narodi* ušla u 100 najznamenitijih hrvatskih knjiga u proteklom tisućljeću. Već sam taj podatak pokazuje koliko su napadi nekih "znanstvenika" na doktorat akademika Tuđmana smiješni. Međutim, kada se sve to promatra kroz cjelinu Tuđmanova djela, meni je uvijek bilo zabavno čuti ove objede o Tuđmanovom doktoratu. Obično bih konstatirao da to mogu pričati oni koji sami nisu znanstvenici. Rekao bih kako sam imam preko petsto znanstvenih radova, dakle među najplodnijim sam svjetskim matematičarima, ali Tuđmanu kao znanstveniku skidam kapu. Pa on je svoje znanstveno djelo i sam u praksi potvrdio! I to kako! Možete zamisliti njihovo zaprepašćenje kada bi ovo čuli.

Slično tome, svojevremeno sam reagirao na tvrdnje Ivana Supeka, tada predsjednika HAZU: "Govoreći o akademiku Tuđmanu kao o 'osporavanom doktoru povijesnih znanosti', Supek u stvari diže svoj glas protiv Akademije koja je takvoga "osporavanog" doktora znanosti izabrala za svoga redovitog člana. Napomenimo da doktorat znanosti možemo smatrati prvim ozbiljnijim korakom u svijet znanosti, a izbor za akademika kao vrhunac. A prigodom izbora za dr. Tuđmana glasovalo je 99 od prisutnih 116 akademika. Dakle, njih je 99 glasovalo za nekoga kome je, prema mišljenju predsjednika Akademije, "osporavan" već prvi korak. Ako je to doista tako pa kakvi su to akademici? I kakva je to Akademija?"²

Dakle, nametalo se tada pitanje: kako Supek može biti predsjednik, dapače član takve Akademije? Uvijek me fascinira kako o nekim pitanjima govore ljudi koji o tim pitanjima trebaju biti zadnji koji bi smjeli o tome govoriti. Zato ne čudi što dr. Šošić u knjizi spominje kako je na Zagrebačkom sveučilištu prošao rad na doktoratu samog Ive Goldsteina. Naime, dr. Miroslav Brandt je prekinuo svoje mentorstvo u trenutcima kada je shvatio Goldsteinovu sklonost k falsificiranju i znanstvenom nepoštenju. Nešto slično je istakao i profesor Neven Budak povodom Goldsteinove knjige *Hrvatski rani srednji vijek*. Te citate možete naći i u nekim mojim knjigama i knjizi profesora Ivana Biondića *Magna fraudus*. Ali kako ovdje govorimo o doktorskoj disertaciji zgodno je navesti još jedan citat iz ove knjige profesora Biondića (str.175): "Zato je 'progonjeni' zagrebački diplomand doktorirao u Beogradu iz područja 'vizantologije', kao što je beogradski (Drago Roksandić) doktorirao u Zagrebu iz područja 'vlahologije'. Radi li se o slučaju? Naime, 'Goldsteinova knjiga, iskontruirana, sklepana i nedozrela, ali s krunom doktorata, (mogla bi) jednom poslužiti za novi ciklus pretenzija i nove memorandume?' Naime, u knjizi *Bizant na Jadranu* (Zagreb, 1992.), što je prerađena disertacija obranjena u Beogradu (1987.), Ivo Goldstein kroz 230 stranica teksta, koji obuhvaća vrijeme od VI. do XI. stoljeća, ponavlja stalno i neumorno izraz *bizantski Jadran*'. Dakle, on posve izostavlja izraz hrvatski Jadran. 'Ako na istočnojadranskoj obali nije bilo Hrvata, i ako je

² "Spremnost, hrvatski tjednik", 26. lipnja 2001.,
"Glasnik HDZ", svibanj 2001.

nosila bizantski pečat, nije teško pogoditi tko bi na nju trebao imati povjesno pravo: kulturni nasljednici Bizanta. Posljednji rat nije se vodio za planinske *sklavinije*, već za more. S većom težinom od drugih jer je izasla iz radionice hrvatskog autora? I objavljena u Zagrebu'. (Citate je prof. Biondić uzeo iz članka: Anton Zakarija, *Crkva i politika*, "Marulić", br. 4, Zagreb, 2001., s. 708-710.)

Valjda je sada očito ono što svi nazočni i znaju: zašto o nekim stvarima govore oni koji bi posljednji trebali o njima govoriti.

Ali i iz ovog citata vidljivo je zašto se Tuđmana napada. Uvijek je u pozadini tih napada činjenica da je on Otač hrvatske države. Prvo je teoretski kao povjesničar razradio svoje ideje o neminovnosti opstanka malobrojnih naroda i u novom globaliziranom svijetu, a potom je te svoje ideje i u praksi ostvario.

On im je revizionist zato što kao nekadašnji general govori istinu o hrvatskoj povijesti. Tako Carl Gustaf Ströhm je u "Hrvatskom slovu", od 8. studenoga 2002. spomenuo Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."

Zato i napadaju i Tuđmanovu ideju pomirbe. Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak kaže (*Protimbe*, Naklada Ljevak d.o.o., Zagreb, 2003., str. 414-415.):

"Neki naši tobiože zakleti Europejci, a uistinu prilično bezočni politikanti, bučno se predstavljaju i nameću kao zdušni poticatelji borbe protiv govora mržnje, a istovremeno se izruguju Tuđmanovo ideji općeg hrvatskog pomirenja. Treba biti slijep, pa ne vidjeti u kolikom su protuslovlju. Toga su vjerojatno svjesni i sami. Toliko zaslijepljeni ne bi mogli biti.

Zato se uporno grade da Tuđmanovu politiku pomirenja shvaćaju kao apsurdni pokušaj mirenja antagonističkih ideologija, a to je, vele nemoguće, jer tvrde da je nemoguće pomiriti fašizam s komunizmom (što se inače i nije u prošlosti baš pokazalo nemogućim! I to je u svijesti suvremenih ljudi već pomireno!). Pokušavati pomiriti nespojive ideologije totalitarizma i demokracije

uistinu je besmisleno. To bi bila idiotska ideja. I oni je hoće podmetnuti Franji Tuđmanu.

Teško je vjerovati da ne znaju kako a ma baš nitko, a najmanje Tuđman, nije mislio ni govorio o takvome pomirenju. Nego čine to upravo zato što znaju da je ideja svehrvatskoga pomirenja bila u samim osnovama Tuđmanove politike i da je bila pokretačka snaga pobjede u Domovinskom ratu. I radije se ponašaju kao nedorasli, kao ignoranti, uvjereni da će tako iskompromitirati i jedno i drugo. Inače vrlo dobro znaju da to pomirenje znači: **uzajamni oprost za uzajamne zločine. Odbacivanje, a ne mirenje zločinačkih ideologija. I da znači upravo prestanak govora i djelovanja mržnje**, o što se oni licemjerno zaklinju.

(...)

Sva ta hajka na jednu od najplemenitijih i najhumanijih ideja ugrađenih u temelje hrvatske države pokrenuta je iz sofističko-demagoških protuhrvatskih pobuda i prizemnih strančarskih interesa. U tome prednjache komunisti i njihovi zamaskirani politički derivati, jer ni po koju cijenu ne daju svoju ideologiju u ime koje su desetljećima nekažnjeno činili zločine; jer ne žele pomirbu sa svojim žrtvama, bivšim i budućim; i jer mrze kao i uvijek, podmuklo, a samo ne žele da se s mržnjom i o mržnji govoriti, jer su tako efikasniji. Odricanje od mržnje oni shvaćaju tako, da se slobodan svijet odrekne mržnje spram njihovih ideja, a oni da i dalje siju mržnju na sve što nije po njihovoj mjeri. Na njihovim čelima još uvijek piše: TKO NIJE S NAMA, TAJ JE PROTIV NAS! i NOVI SVIJET SAGRADIT ĆEMO SAMI!

Ideja pomirenja i oprosta za njih je neprijateljska parola, i zato je svim silama nastoje iskarikirati, a njezine blagodati obezvrijediti, kako bi ponovo razjedinili naš narod. Za hrvatske domoljube to je konstruktivna i državotvorna ideja, koja je po prvi put ujedinila Hrvatsku."

A sjetimo se da je i ideja o pomirbi razvijana u Tuđmanovom povijesnom institutu još u vremenu kada je u njemu radio Bruno Bušić.

Danas smo svjedoci kako upravo kroz napad na povjesno djelo Franje Tuđmana, pokušavaju detuđmanizirati vladajuću stranku. Zato je danas ponovo aktualno nevjerojatna tvrdnja, kako se

zločincima može oprostiti ako su bili antifašisti, ali ne može ako su se borili za neovisnu državu svog naroda, dakle za slobodu.

Hvala dr. Hrvoju Šošiću na ovoj izuzetnoj knjizi.

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.

(...)

**Je li bilo ljudi koji Vas nisu željeli vidjeti kao akademika?
Tko su oni?**

Naravno da jest. Vjerojatno se primjera, sličnih onima koje sam već opisao, može naći za svakog akademika. Uvijek ima onih koji misle da su to više zaslužili od Vas. I to je prirodno. A teško je i pobrojati sve one koji me nisu željeli i ne žele ni dandanas vidjeti kao akademika zbog mog publicističkog rada.

Što je za Vas zapravo Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti?

Svakome znanstveniku i umjetniku je najveće priznanje izbor u nacionalnu akademiju znanosti i umjetnosti.

Što Vas je oduševilo, a što razočaralo u ovoj ustanovi?

Prije bih rekao da ima onoga što mi se sviđa, ali i onoga što mi se ne sviđa. Na primjer, nedavno je akademik Ivan Aralica rekao u "Večernjem listu" (22. 10. 2005.): "Znate čime se meni u ulozi književnog kritičara prvi iz "Padeža" prijetio kad je pročitao "Ambru"? Da me nakon "Aubre" iz elitne povijesti književnosti treba preseliti u konzervativni underground. To je korespondiralo sa zahtjevom jednog drugog Padeža i Tomislava Jakića iz Mesićeva ureda da mi se oduzme titula akademika jer da sam antieuropsjac." Aralica očito misli na poznato pismo 6 akademika. Dobra stvar je što tadašnje Predsjedništvo Akademije nije prihvatio da se to pismo stavi na dnevni red njihove sjednice već ga je samo uputilo svim akademicima. Tako sam imao prilike na isti način odgovoriti sa slijedećim pismom:

Svim razredima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Poštovane dame i gospodo, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti!

S velikim iznenađenjem i nevjericom primio sam prosvjed šest članova Akademije u svezi s pojmom knjige akademika Ivana Aralice.

U prosvjedu nam uvaženi kolege daju svoje viđenje nekih dijelova Araličine knjige. Nije mi jasno zašto uvaženi kolege akademici smatraju potrebnim dati svoju interpretaciju bilo kojeg dijela Araličine knjige svim ostalim akademicima. Smatruju li da ostali članovi Akademije ne mogu sami razumjeti što je akademik Aralica htio reći, pa im to oni trebaju objasniti? A kad je već riječ o navodu "...ljudski mozak nema veću cijenu od telećeg. Dvije marke za kilogram!", poručuje li time ostalim akademicima kako se cijena mozga iz gornjeg navoda odnosi i na njihove mozgove?

Interpretacija dijela knjige o "mozgu ispod peke" doista je začuđujuća. Izgleda da uvaženim akademicima ne smeta to što netko za mozak njihova kolege akademika tvrdi da ima "mozak ispod peke", već im smeta što on za takvog primitivca kaže da je jedan iskompleksirani glavonja i nedaroviti smrdljivac? I to u romanu!

Nevjerojatna je tvrdnja: "Vrijedanja u Araličinoj knjizi podsjećaju na obračun s pojedincima u ranim danima boljševičke revolucije." Boljševici su radili silna zlodjela kada su bili na vlasti. I komunisti u Hrvatskoj također. Ali Aralica danas nije na vlasti. Upravo je protiv njega, a zbog njegove knjige, današnja hrvatska vlast pokrenula pravu harangu. Nadajmo se da njegovu knjigu neće spaljivati.

A prosvjed šestorice akademika podudara se s napadima vlasti i režimskih novinara na kolegu Aralicu. Duboko sam uvjeren da je primjerenoje članovima Akademije uzeti u zaštitu akademika izloženog takvim grubim napadima, nego priključiti se tim napadima. Pače, prosvjed šestorice članova Akademije podsjeća na slična pisma potpore koje su svojedobno seoske partiskske organizacije u Srbiji slale Miloševiću. Kada se hrvatski akademici spuste na tu razinu, doista se ponovo nameće pitanje o vrijednosti kilograma mozga. Je li cijena od dvije marke za kilogram previsoka? Uostalom i Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja tako nešto i tvrdi: "Cijena mozga za ovu vlast je niža." (str. 167)

Nevjerojatna je i rečenica: "Aralica svoj tekst kiti i stihovima: oni su ne samo loši, pučkoškolski, nego su i neukusni i ispod dostojanstva jednog člana Akademije." A neukusno je, u stvari, kada neki članovi Akademije svoje amaterske uratke iz književne kritike šalju svim članovima Akademije, a pri tome ne razumiju razine pripovijedanja. Doista, nisam očekivao da će doživjeti da neki hrvatski akademik, koji čak nije književnik, uči jednog kolegu akademika književnika kako treba pisati romane. Zar to nije ispod dostojanstva članova Akademije?

Intelektualcima je svojstveno napadati vlast, a ne pridružiti se haranzi vlasti i režimskih medija na neku knjigu. I to u vrijeme kada predsjednik Vlade najavljuje uvođenje verbalnog delikta kroz formulaciju o "govoru mržnje". Treba li ovaj prosvjed pomoći u tome? A govor mržnje upravo je promoviran kroz neprestane napade na pokojnog akademika Franju Tuđmana. Tko je od akademika uzeo u zaštitu svoga doskorašnjeg člana? Zar nije moralnije braniti svoga napadnutog kolegu, pa čak i ako se ne slažeš s njim?

Akademik Josip Pečarić

Oba pisma su kasnije "izašla" iz Akademije pa su tiskana u "Fokusu", 8. studenoga 2001. i *Ambri* (3., 4. i 5. izdanje; Prilog), a o njima je bilo riječi u emisiji "Pola ure kulture" na HTV. Za tu emisiju je akademik Slobodan Novak napisao da potpisuje ovo moje pismo "skoro od riječi do riječi".

A ako su akademici pod utjecajem iz Ureda predsjednika pisali svoje pismo onda je to doista strašno.

Bio sam jako nezadovoljan i kada se prekršio pravilnik o izborima u Akademiju, tj. kada predsjednik Matice Hrvatske Igor Zidić nije bio kandidat za redovitog člana na Izbornoj skupštini Akademije a trebao je biti. Nije dobro kada se u bilo čemu ne poštuju propisi, ali ovdje je to posebno iritirajuće jer se radi o predsjedniku Matice Hrvatske koji je svojim djelovanjem obilježio posljednjih nekoliko godina. Kao da se prekršio pravilnik upravo zbog toga. Zato sam jednom zgodom jednoj od vodećih ličnosti Akademije rekao da zbog mog domoljubnog rada ni ja danas ne bih bio izabran iako se zna da sam po broju radova među prvih deset matematičara u svijetu. (Naime, spadam u onih deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova na MathSciNetu). A recimo u prošlom stoljeću je matematičke radove objavilo 300.000 matematičara i to 1.600.000 radova, a samo u zadnjih dvadeset godina 886,000 radova objavilo je 220,000 autora. O tome je nedavno pisao J.W. Grossman u "Notices of the A.M.S.", January 2005, str. 35-41. Grossman navodi da je do 1999. godine bilo svega osam matematičara s više od 500 radova i navodi njihova imena. Ja sam bio točno deseti koji je prešao tu brojku. S napomenom da četvorice nije više među živima.) Složio se sa mnom. Treba li to uopće komentirati?

(...)

Zapravo, u nas je relativno malo akademika koji se žele javno eksponirati na način kako to vi činite: pišući tekstove o hrvatskoj povijesti i tome slično... Rekao bih čak da ste poznatiji po tome nego po struci kojom se bavite...

Na žalost u pravu ste. A bilo bi logično da upravo akademici prednjače u takvim stvarima. Ali, morate znati da iste podjele koje postoje u društvu postoje i među nama akademicima. Srećom postoji niz akademika koji itekako državotvorno djeluju. Spomenut ču samo Ivana Aralicu, Dubravka Jelčića i Slobodana Novaka. Oni su kao hrvatski književnici itekako ostavili duboki trag svojim pisanjem i javnim nastupima.

A i logično je da me ljudi više znaju zbog domoljubnog rada. Matematika je ipak nešto daleko...

(...)

Kako kolege akademici gledaju na vaš publicistički rad? Nije li to za njih neka „niža“ kategorija?

Sigurno je da ima mnogo njih kojima se ne sviđa taj dio moga stvaralaštva. Uostalom već sam spomenuo da se o tome raspravljalo i prilikom mog izbora. Međutim, ima puno onih koji su se jako pohvalno izjasnili o mojim tekstovima i knjigama koje su pročitali. Npr. Slobodan Novak, Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Vlatko Pavletić, Nenad Trinajstić, Stjepan Babić,... A Dubravko Jelčić je predstavljao niz mojih knjiga, a danas smo i koautori nekih od njih (*Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004. i *Književnik Mile Budak sada i ovdje*,

Zagreb, 2005., u pripremi je knjiga *Povijesni prijepori*, a zajedno s Milanom Vukovićem i knjiga *Tuđman zauvijek*.

Već sam spomenuo jedan Jelčićev tekst o mom radu ("Hrvatsko slovo", 19. srpnja 2002.). Evo ga u cijelosti:

MATEMATIKA I POVIJEST

(Uz knjigu Josipa Pečarića **Brani li Goldstein NDH?**)

(...)

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

KULTUROM POMIRENJA PROTIV KULTURE LAŽI

1. Podjela u društvu

Kako promicati i zaštitići kulturni identitet u ideološki jasno podijeljenom društvu kakvo je danas ono u Hrvatskoj? Danas nije jednostavno odgovoriti jer je podjela u hrvatskom društvu tako velika, tj. ono je danas ideološki podijeljeno na "ljevičare", što u stvarnosti znači one koji su bili ideološki jugokomunisti, dakle kojima je sama ideja o neovisnoj hrvatskoj državi bila krimen, i "desničare", tj. državotvorne Hrvate. Čini se da se odgovor može dati kroz razrješenje dvojbe: kultura pomirenja ili kultura laži. Dvojba, koja na neki način parafrazira istu takvu dvojbu o staroj i novoj političkoj i historiografskoj paradigmi. Prof. dr. M. Tuđman govori o sukobu "legitimista" i "revizionista".³ Čini se da je laž bila i ostala okosnica te stare paradigmе.

³ M. Tuđman, *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003., str. 129-147.

S druge strane, Tuđmanova politika nacionalnog pomirenja trebala je omogućiti svekoliki napredak hrvatskog društva, pa tako i sve ono što se podrazumijeva pod kulturnim identitetom jednog naroda.

Ideju o pomirbi "ljevičari" nisu nikada prihvatili. Sjetimo se njihove parole za izbore 2000. godine: "Oni su nama oprostili, mi njima nećemo." Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak kaže⁴:

"Neki naši tobоže zakleti Europejci, a uistinu prilično bezočni politikanti, bučno se predstavljaju i nameću kao zdušni poticatelji borbe protiv govora mržnje, a istovremeno se izruguju Tuđmanovoj ideji općeg hrvatskog pomirenja. Treba biti slijep, pa ne vidjeti u kolikom su protuslovlju. Toga su vjerojatno svjesni i sami. Toliko zaslijepljeni ne bi mogli biti.

Zato se uporno grade da Tuđmanovu politiku pomirenja shvaćaju kao absurdni pokušaj mirenja antagonističkih ideologija, a to je, vele nemoguće, jer tvrde da je nemoguće pomiriti fašizam s komunizmom (što se inače i nije u prošlosti baš pokazalo nemogućim! I to je u svijesti suvremenih ljudi već pomireno!). Pokušavati pomiriti nespojive ideologije totalitarizma i demokracije uistinu je besmisleno. To bi bila idiotska ideja. I oni je hoće podmetnuti Franji Tuđmanu.

Teško je vjerovati da ne znaju kako a ma baš nitko, a najmanje Tuđman, nije mislio ni govorio o takvome pomirenju. Nego čine to upravo zato što znaju da je ideja svehrvatskoga pomirenja bila u samim osnovama Tuđmanove politike i da je bila pokretačka snaga pobjede u Domovinskom ratu. I radije se ponašaju kao nedorasli, kao ignoranti, uvjereni da će tako iskompromitirati i jedno i drugo. Inače vrlo dobro znaju da to pomirenje znači: **uzajamni oprost za uzajamne zločine. Odbacivanje, a ne mirenje zločinačkih ideologija. I da znači upravo prestanak govora i djelovanja mržnje**, o što se oni licemerno zaklinju.

M. Tuđman, *Krivi za zločin samoodređenja?* Udruga Sv. Jurja, Zagreb, 2003., str. 109-114.

M. Tuđman, *Znanstveni rat "legalista" i "revizionista" prljave znanosti, Glas koncila*, 20. listopada 2002.

J. Pečarić, *Nepočudne knjige*, Zagreb 2003., str. 131-136.

⁴ Slobodan Novak, *Protimbe*, Naklada Ljevak d.o.o., Zagreb, 2003., str. 414-415.

(...)

Sva ta hajka na jednu od najplemenitijih i najhumanijih ideja ugrađenih u temelje hrvatske države pokrenuta je iz sofističko-demagoških protuhrvatskih pobuda i prizemnih strančarskih interesa. U tome prednjače komunisti i njihovi zamaskirani politički derivati, jer ni po koju cijenu ne daju svoju ideologiju u ime koje su desetljećima nekažnjeno činili zločine; jer ne žele pomirbu sa svojim žrtvama, bivšim i budućim; i jer mrze kao i uvijek, podmuklo, a samo ne žele da se s mržnjom i o mržnji govoriti, jer su tako efikasniji. Odricanje od mržnje oni shvaćaju tako, da se slobodan svijet odrekne mržnje spram njihovih ideja, a oni da i dalje siju mržnju na sve što nije po njihovoj mjeri. Na njihovim čelima još uvijek piše: **TKO NIJE S NAMA, TAJ JE PROTIV NAS! i NOVI SVIJET SAGRADIT ĆEMO SAMI!**

Ideja pomirenja i oprosta za njih je neprijateljska parola, i zato je svim silama nastoje iskarikirati, a njezine blagodati obezvrijediti, kako bi ponovo razjedinili naš narod. Za hrvatske domoljube to je konstruktivna i državotvorna ideja, koja je po prvi put ujedinila Hrvatsku."

Nešto slično piše M. Tuđman⁵:

"Znanstveni rat između "legitimista" i "revizionista" ne vodi se samo oko znanstvenih "istina" i "činjenica". Bijes legitimista proistjeće iz spoznaje da se tradicionalni legitimitet povijesne znanosti razara i da se dovodi u pitanje njihova društvena moć i vjerodostojnost.

Povijest nije više ono što tvrde "legitimisti". Njezine su spoznaje u opasnosti jer je očito da su bremenite odbačenim ideoškim postavkama. Međutim, u opasnosti je i cijeli znanstveni pogon "legitimista" jer se promijenila politička stvarnost. Time se dovodi u pitanje njihova društvena moć, sredstava financiranja, izbor problema, kriteriji po kojima se donose odluke o odabiru problema i njihovu financiranju, sustav vrijednosti po kojima se reproducira znanstvena zajednica "legitimista".

Bijes, netolerantnost, mržnja "legitimista" izbjija iz mnoštva napisu po dnevnim tiskovinama. Oni su u panici i egzistencijalne pozicije. Međutim, "traljava znanost" nije sposobna istraživati i

⁵ M. Tuđman, *nav. djela*.

vrednovati suvremenu hrvatsku političku i društvenu zbilju jer je samostalna i suverena hrvatska država decenijima bio zabranjena tema i zabranjen problem za tu paradigmu. Zato bijes i mržnja "legitimista", iako su sve učestaliji, sve manje imaju učinka i sve manje izazivaju pozornost. "Legitimiste" je naprosto pregazilo vrijeme i oni su postali suvišni i osuđeni na vlastitu samodostatnost."

Zato sam svojevremeno o Tuđmanovoj politici pomirenja rekao⁶:

"Tudmanova pomirba je ostvarena. Naime, među državotvornim Hrvatima danas imate i onih koji su partizanski sinovi i koji su ustaški sinovi. Osnovna nakana pomirbe je ostvarena. Riječ je o pomirbi među Hrvatima, a mi stalno zaboravljamo osnovnu činjenicu: tijekom postojanja Jugoslavije u Hrvatskoj je od Hrvata postalo puno Jugoslavena. Kad se govori o pomirbi u Hrvatskoj neki bi tu Tuđmanovu ideju sveli otprilike na pitanje: Kako od Jugoslavena napraviti Hrvata? Meni je to čudno. Bilo bi dobro kad bi se to moglo, ali ja mislim da to nije baš tako jednostavno i da to nije bila Tuđmanova ideja. Tuđman je svima dao šansu. (...). Ideja je izvrsno funkcionirala za vrijeme rata, nisu izravno bili na protivničkoj strani: bilo im je ostavljeno da sami izaberu hoće li biti Hrvati ili će ostati ono što su u međuvremenu postali. Volim kroz nekakve šale objašnjavati stvari, pa sam vjerojatno zbog toga smislio onu moju pitalicu, koju vjerojatno vi već znate. Bar dvaput je ta pitalica bila u *Feral Tribune*-u: 'Koja je razlika između Jugoslavena i četnika?' Znate već i odgovor: četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik. Meni je pitanje o pomirbi između Hrvata i pokvarenih četnika veoma neobično i čudno."

Pažljivijim iščitavanjem tekstova akademika Novaka i profesora Tuđmana može se vidjeti da je "kultura laži" blaga karakterizacija onoga što karakterizira naše "ljevičare". Kultura mržnje bi bilo točnije. Mi ipak govorimo o "kulturi laži" jer će laž kao konstanta u njihovom djelovanju biti komentirana u ovom tekstu.

Ideja o pomirbi je, dakle, nešto što muči hrvatske "ljevičare" i dandanas. Tako Toni Gabrić piše⁷: "Izvornu Luburićevu ideju

⁶ Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obiljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 52-53.

Josip Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003., str. 26-27.

⁷ Feral Tribune, 13. veljače 2004.

pomirenja 'teorijski' je razradio Franjo Tuđman, i to još u 'Bespućima povijesne zbiljnosti'. U izopačenoj svijesti hrvatskih "ljevičara" već sama činjenica da je Luburić prvi govorio o ideji pomirenja znači da sama ideja nije dobra. Važno je tko je o nečemu prvi govorio, a ne sam sadržaj.

2. Jasenovac i "genocidnost" hrvatskog naroda

Tako će u istom tekstu biti navedene i riječi predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovca Slavka Goldsteina:

"Predsjednik Savjeta Spomen područja također navodi da je u Jasenovcu od jeseni 1945. do zime 1947. doduše boravila kažnjenička grupa od maksimalno šestotinjak zatočenika, ali radilo se o ljudima pravomoćno osuđenima na kazne prisilnog rada. Nema podataka, nastavlja Goldstein, o tome da je netko iz te grupe ubijen."

Naravno, ispada da u Jasenovcu nisu bili pravomoćno optuženi, tj. oni koji su digli oružje na državu u kojoj su živjeli. Ne priznaju državu, pa ona i ne postoji. Spomenimo samo da je komunistički ustank imao za povod napad na SSSR, pa su komunisti – kako su to objašnjavali u udžbenicima u vrijeme kada su vladali državom – onemogućili da njemačke trupe stacionirane u NDH odu na istočni front.

Naravno, ne čudi što je Jasenovac konstanta u pisanju naših "ljevičara". M. Tuđman kaže⁸:

"Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske, političke i historiografske paradigmе."

U tome je u prvom redu figurirala laž o broju žrtava Jasenovca. Josip Vrhovec, ministar vanjskih poslova i član Predsjedništva SFRJ do 1989. o tome kaže⁹:

"Jasenovački mit nazvan 'milijun žrtava' nanio nam je golemu štetu jer je nosio poruku da tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda." Sjetimo se što je Bulajić rekao u

⁸ M. Tudman, *nav djela*.

⁹ *Globus*, 21. prosinca 2001. Navodimo tekst prema *Fokusu*, 13. lipnja 2003.

polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Zato su za Vrhovca rezultati tog popisa "pokazali da je naša priča o milijun žrtava samo u Jasenovcu – u sferi naučne fantastike, ali s veoma pogubnim političkim posljedicama. Naime od ukupnog broja od 600 000 fašističkih žrtava (u Jugoslaviji) na Jasenovac je otpalo najviše do 80 000 i u Predsjedništvu (nam je) pružena prilika da ispravimo tu dugovječnu zabludu. Ali ustuknuli smo pred kvazi-brigom da bi se narod ljutio što smo mu – dosad lagali!"

I na spomenik u Jasenovcu željeli su napisati takav lažan broj žrtava. Dvojba im je bila između 600 000 i 900 000. Dakle u vrijeme kada je popis žrtava bio načinjen i kada su ga partijski vrhovi znali. To je spriječio Franjo Tuđman i njegov Institut pismom Komisiji za historiju CK SKH.¹⁰ Laž o 700 000 jasenovačkih žrtava spomenuo je i Predsjednik Vlade dr. Ivo Sanader u svom nedavnom govoru prigodom obilježavanja obnove spomenika autora Bogdana Bogdanovića: "Laži o 700 000 jasenovačkih žrtava i teza o genocidnosti Hrvata služile su kao podloga velikosrpskoj agresivnoj politici kojoj se svojevremeno suprotstavio i autor jasenovačkog spomenika, arhitekt Bogdan Bogdanović."¹¹ Ni riječi o tome kako upravo zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ta laž nije uklesana na tom spomeniku.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća postalo je jasno da je broj od 700 000 žrtava Jasenovca, dakle broj za 100 000 veći od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićevu knjigu tiskao je Slavko Goldstein, dakle očito u istom cilju. Kasnije će se Slavko i Ivo Goldstein pozivati na Žerjavića (koji je tvrdio da je u Jasenovcu bilo do 85 000, ali i da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama), ali povećavaju njegov broj (do 100 000), pa Slavko Goldstein može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".¹² Jasno je da time i dalje stoji

¹⁰ Franjo Tuđman, *Horrors of war / Historical REALITY AND Philosophy*, New York, 1996. pp. 34-36.

¹¹ *Večernji list*, 17. 03. 2004.

¹² *Globus*, 10. siječnja 2003.

kvalifikacija Josipa Vrhovca: "tako masovan broj pobijenih nije mogao biti rezultat samo ustaškoga zločina nego i potpore i ignorancije Hrvata prema tomu zločinu iz čega se izvlačila i tzv. povijesna krivnja hrvatskoga naroda". Primijetimo da slavonski partizani govore o tisućama onih koji izgubiše život u Jasenovcu, do sredine 1944. g. Dakle, o tisućama, a ne o desecima tisuća. Ali, i slavonski partizani su Hrvati. Dakle, po Goldsteinu bi i to trebalo biti "potpora i ignorancija Hrvata prema tomu zločinu". Ubijano je u prosjeku, po Goldsteinu, svakoga dana oko 70 ljudi, a ti slavonski partizani – očito Hrvati tvrde da je ukupno do sredine 1944. g. ubijeno na tisuće ljudi.

Međutim, Dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu¹³. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića¹⁴.

U svezi s brojkom žrtava u Jasenovcu je i jedna druga laž Goldsteinovih. Naime, Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su u *Slobodnoj Dalmaciji* tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjuja koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige *Brani li Goldstein NDH?*. O čemu se radi? U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćeete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato

¹³ *Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.

¹⁴ Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.; J.Pečarić, Trijumf tuđmanizma, str. 182.

ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini u spomenutom tekstu: "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer '**slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava**' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. " Usپoredbom ovih citata vidi se da je očita laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Treba li spomenuti da su u svojoj laži dobili potporu uredništva koje nije objavilo moju reakciju? "Ljevičarska ljubav prema upotrebi laži (poznata je tvrdnja da je *Slobodna Dalmacija* Bilten SDP-a), ili posljedica straha jer su u istom tekstu Goldsteini zaprijetili: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Je li se Goldsteina uplašio i Sanader kada pred njim u Jasenovcu nije ni spomenuo dr. Tuđmana?

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoj broj koji korespondira s brojem Draže Mihailovića. Zato on kaže¹⁵: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi popisivanja koja su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju broj 100.000?

M. Tuđman kaže kako je optužba da je netko "historiografski revizionist" tipična marksistička pozicija i terminologija. Upravo je nevjerojatno da se nekoga optužuje zato što ispravlja nečije laži.

¹⁵ *Globus*, 10. siječnja 2003.

Tako su Goldsteini revizionisti za one koji tvrde da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, a za njih su revizionisti svi oni koji smatraju da je pretjerana i velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića (80.000-100.000). Naravno, glavni revizionist je dr. Franjo Tuđman, upravo zato što je on uvidio da je i sam popis iz 1964., zbog želje za dobijanje što veće reparacije od Njemačke, bio uvećavan. Iako je bio zatvaran zbog samog iznošenja brojke s tog popisa, ipak je u drugim djelima spominjao i manje brojke. U stvari, u pravu je mr. sc. Mladen Ivezić kada kaže¹⁶: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše." Drugom riječima, kada je jasno da netko laže, onda se ne pokušava umanjiti njegova laž, već utvrditi istinu! Zato biti revizionist ne može biti negativno. Znanost mora težiti istini. S druge strane, inzistirati na laži je sve drugo, samo ne znanost. Zato "legalisti" mogu biti samo gubitnici.

Naravno, nisu samo brojke bile lažne kod naših "levičara". Vratimo se tekstu Tonija Gabrića.¹⁷ U njemu Slavko Goldstein dalje tvrdi kako svjedočenja o Jasenovcu kao postaji križnog puta nisu mjerodavna (naravno, ona o ustaškom logoru jesu). Kao da je moglo biti bilo kojih drugih podataka osim svjedočenja. Jedno takvo svjedočenje sam i sam zabilježio. Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođen 6. lipnja 1925. godine kaže:

"Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuham sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuham ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnjom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako

¹⁶ M. Ivezić, *nav. djelo*, str. 199.

¹⁷ *Feral Tribune*, 13. veljače 2004.

ubijati ljudе. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljudе ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam video kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Ili je po Goldsteinu važno što nitko iz te grupe nije ubijen, a za ove koje spominje g. Miloš – nije važno?

Goldstein će dalje tvrditi: "Sve što se zbivalo poslije 2. svibnja 1945. u mjestu Jasenovac i oko njega nije ni približno istovjetno onome što se tu zbivalo od ljeta 1941. do travnja 1945. godine – niti po trajanju i karakteru zločina, niti po razmjeru nasilja i broju žrtava, niti po sustavno smišljenom planiranju."

Kao da se jedna postaja Križnog puta može izdvojiti iz cjeline. Dakle, kada su komunisti, kojima je uzgred budi rečeno pripadao i sam Goldstein, sustavno smisli plan, dakle u miru, mnoge zarobljene hrvatske vojниke i civile, bitno mu je da to nije bilo baš u Jasenovcu. Moramo mu odati da je u pravu da po karakteru to nije istovrstan zločin. Zločini u Jasenovcu su bili tijekom rata, a oni na Križnom putu poslije rata, dakle u miru! A za razmjer, teško je danas govoriti upravo zahvaljujući Slavku Goldsteinu. Naime, Goldstein je bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao¹⁸ kao konačno, što je s

¹⁸ Predsjednika Komisije g. Kazimir Sviben u svojim "Napomenama o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" (J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?*, Zagreb2002., str. 171-175., kaže:

"Na posljednoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama video konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanim obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane 'mane'. Kao 'krunski' dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zlouporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice

dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od preko 80.000, dakle brojka Goldsteina i Draže Mihailovića. Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina. Naravno, Goldstein zato može reći da su brojku Goldsteina i Draže Mihailovića danas prihvatali svi "ozbiljniji" povjesničari, da bi pri tome pohvalio predsjednika Vlade dr. Sanadera što je posjetio Jasenovac. Naravno, pod ozbiljnim povjesničarima Goldstein podrazumijeva i sebe iako ima (ne)svršenu srednju školu. S druge strane, magistar povijesnih znanosti Mladen Ivezić je analizirao podatke iz partizanskih izvora pa zaključuje¹⁹:

"U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1 000 (tisuću) i 2 000 (dvije tisuće), eventualno 3 000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5 000."

Očito je stoga da se mora obnoviti Saborska komisija za žrtve rata i porača, i da se ne koriste brojke koje promoviraju ljudi koji su pokazali da im laž nije nešto čemu nisu skloni, dakle da doista prestanu političke manipulacije i licitacija s brojkama. Jedno je sigurno, sva dosadašnja ozbiljnija analiza pokazuje da velikosrpska brojka Goldsteina i Draže Mihailovića neće nikada biti prihvaćena i namjera joj je istovjetna onoj koju je imala brojka od 700.000. Dapače, još je i pogubnija za podjele u hrvatskom narodu, jer je brojku koja je za 100 000 veća od ukupnog broja žrtava u cijeloj Jugoslaviji, nisu mnogi prihvatići ni mnogi ljevičari.

napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća)...

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka do kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

¹⁹ M. Ivezić, *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003., str. 200.

Goldstein je pohvalio Sanadera što je došao u Jasenovac. Valjda hoće reći da je Sanader Titov nasljednik, jer Tito to nije nikada učinio. Za razliku od dr. Franje Tuđmana. Tako Goldstein pred predsjednikom hrvatske vlade govori da je strašno ono što radi sam Goldstein, a to je politizacija i licitacija s brojem žrtava u Jasenovcu.

Prema Gabrićevom tekstu Goldstein tvrdi: "Nijedan od mnogo desetaka tisuća ubijenih u Jasenovcu nije kriv za ubijanja na Bleiburgu i Križnom putu, ali među desecima tisuća neopravdano ubijenih na Bleiburgu i Križnom putu bio je priličan broj pripadnika Luburićeve Ustaške obrane koji su ubijali i pomagali ubijati u Jasenovcu i drugim logorima." Opravdava li posredno Goldstein i zločine u Jasenovcu? Naime, očito je među toliko i toliko neopravdano ubijenih u Jasenovcu bio i priličan broj onih koji su digli oružje protiv države u kojoj su živjeli, a da ne spomenemo i ubijene četnike. Ili optužuje još više jugokomuniste? Ipak radilo se o ubojstvima, bez suđenja, u miru?

3. Laž kao konstanta u djelovanju "ljevičara"

U cijeloj ovoj priči za nas je ovom prigodom najvažnija upotreba laži koja je osigurala Goldsteinu poziciju Predsjednika Savjeta. Današnjim nasljednicima komunističke ideologije, bez obzira proglašavali se oni socijalistima ili liberalima, upotreba laži je nešto najnormalnije u ostvarivanju njihovih ciljeva. Koristili su laži kada su bili prvi put na vlasti, pa zašto ne bi nastavili? Logično je pitanje kako promicati i zaštiti kulturni identitet, i ne samo njega, ako je laž nešto što nekome donosi priznanja i položaje, kao što je slučaj s mjestom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Kako govoriti o kulturi politike, ako je laž nešto tako normalno u Hrvatskoj? Nevjerojatno je da je u državi u kojoj su katolici devedesetak posto pučanstva laž nešto što javno brane "ljevi" intelektualci i političari!

Ovdje ćemo dati niz primjera koji potvrđuju takvo razmišljanje. Recimo, u dijelu teksta dr. Iva Goldsteina objavljenom u *Globusu* 22. veljače 2002. s podnaslovom: "Bozanićev poziv na cenzuru" on kaže: "Bozanić nastavlja: 'pod imenom Stepinac i danas je Katolička crkva u hrvatskom narodu, a to smo mi braćo i sestre, u vjeri. Laži mogu tek nakratko ostaviti dojam da su istinite, posebno ako im je za to dan javni prostor.' Ne poziva li to nadbiskup na cenzuru?"

Ovdje se očito radi o Goldsteinovom javnom zauzimanju za uporabu laži. Čak mu je prvi čovjek Crkve u Hrvata netko tko se zauzima za cenzuru jer govori protiv uporabe laži.

Da to nije slučajnost uvjerio se i autor ovog teksta.

Međutim, kolektivna euforija slavljenja laži hrvatskih "ljevičara" dogodila se kroz njihovu potporu *Feralu* kada ga je tužio poznati hrvatski odvjetnik Željko Olujić.

O čemu se radi? Željko Olujić je 7. prosinca 1993. godine u *Slobodnoj Dalmaciji* napisao tekst "Hrvati iz daljine" u kojem piše: "Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici 'Rerum novarum' još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolta. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, 'kruha preko pogače'. Svijet nije počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta, a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji, jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija."

Dakle, i polupismenim ljudima je jasno da Olujić ovdje ne tvrdi da su Židovi izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija, nego on govori o demokratskom kapitalizmu i onima koji su ga provodili na način na koji jesu u zemljama u kojima se zbog toga pojavio i Hitler i Mussolini. Međutim u *Feral Tribune*-u 27. prosinca 1993. Viktor Ivančić je tiskao tekst "Glasovir za arijevsku Hrvatsku" u kome se tako nešto tvrdi. On ne navodi cijeli Olujićev navod, čak ni cijelu rečenicu, nego samo jedan dio i u zagradi iza "oni" dodaje – Židovi. Taj njegov lažni navod je izvučen i posebno naglašen:

"Željko Olujić: 'Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija'

U samom tekstu se tvrdi kako je ovo "teorija bivšeg tužitelja", i Olujić je naprasno postao antisemit zato što je Viktoru Ivančiću

“demokratski kapitalizam” o kome govori Olujić, isto što i jedan narod – židovski. Kako je zbog toga i niza drugih uvreda Olujić dobio spor, digli su svoj glas svi oni kojima smeta Bozanićeva kritika korištenja laži.

Evo nekih prema tekstu dr. Slavena Letice²⁰: "Sibila Petlevski u ime Hrvatskog PEN-a, Stipe Mesić kao predsjednik Republike, Dragutin Lučić u ime Hrvatskog novinarskog društva, čuveni svjedok optužbe u političkom procesu dr. Žarko Puhovski kao predsjednik HHO-a, don Ivan Grubišić (namjesnik predsjednika Republike u Vijeću HRT-a), akademik Ivan Supek, nakladnik i publicist Slavko Goldstein, sveučilišni profesor dr. Nikola Visković, novinarka Sanja Modrić, novinar i književnik Miljenko Jergović, političar Damir Kajin".

Neobično je da dr. Letica ne govori izravno o ovoj krivotvorini *Ferala*, nego kaže: "Loša je vijest i to što prosvjed protiv pravomoćne sudske presude (inače legitiman, jer je izведен iz poznatog pravnog načela: sloboda neslaganja sa zakonom i sudskim presudama i obveza njihova poštovanja) nije načelne nego sektaške naravi: ljudi koji danas protestiraju protiv ograničavanja slobode izražavanja feralovskog mišljenja nisu dizali svoj glas u prijašnjim situacijama, kad su, primjerice, nakladnici ‘medijske močvare’ plaćali slične ili oveće odštete njihovim istomišljenicima." Nejasno je je li Letica ovim dao svoju potporu korištenju neistina, tj. iskrivljavanju nečijeg teksta na način kako to čini Ivančić, ili Letica to definira kao "slobodu izražavanja feralovskog mišljenja".

Bilo kako bilo, u istom broju *Globusa* Ivančićevi metodi pridružuje se Boris Dežulović, gdje je opet posebno izvučena spomenuta lažna tvrdnja da je Olujićevo nešto što je napisao Viktor Ivančić:

"Logika Račanova Ministarstva pravosuđa i cenzure je sljedeća: ako netko – nazovimo ga, recimo, gospodin Olujić – kaže da su Židovi sami krivi za holocaust, onda je on antisemit. To nije sporno. Međutim, ako napišete da je gospodin Olujić antisemit, završit će te na sudu i bankrotirati."

Najsmješnije je što Dežulović završava svoj tekst pozivajući se na izvlačenje zaključka na osnovu činjenica, a nigdje ne navodi da je

²⁰ *Globus*, 15. ožujka 2002.

tekst “koji je recimo napisao gospodin Olubić” zapravo tekst Viktora Ivančića. Ivančić tu svoju tvrdnju ponavlja i u *Slobodnoj Dalmaciji*, opet je neistinito pripisujući Olubiću:

“Olubić je pisao … da su Židovi iznudili holocaust nad njima samima jer su pljačkali i vrijeđali ostale narode. Takvo što je u civiliziranom svijetu najprije neobjavljivo, a potom i kažnjivo, no u nas nije.”

I doista, Viktor Ivančić je ovu skandaloznu rečenicu prvi u svijetu objavio, i još piše kako zbog nje nije kažnjen. Iako su bili dužni presudu objaviti, *Feral* to nije učinio, nego je objavio ponovo tekst sa skandaloznom Ivančićevom tvrdnjom o Židovima, a naslovница *Ferala* je s Tuđmanom i Račanom kao sucima uz tekst: “Žgadija te tuži – žgadija te суди”.

Spomenimo što kaže Slavko Goldstein, u komentaru “Neviđena sramota” u istom broju *Ferala*: “Umjesto da bude osuđen advokat Olubić, koji je širio rasnu mržnju i uvredljive kvazipovjesničarske laži, naš sud osuđuje novinara i novine koji su konstatirali činjenice i stvari nazvali pravim imenom. Takav sudski presedan, bolje rečeno paradoks još nismo doživjeli u našoj zemlji, a ne vjerujem da ga je igdje i bilo. Ako više nema pravnoga lijeka, hrvatska bi javnost i hrvatska vlast trebale naći druge načine da se počinjena sramota spere s duše i lica hrvatskog društva.”

Treba li uopće spomenuti da je Ivančićevu lažnu konstrukciju spremno dočekao Slobodan Šnajder koji je ponavlja u tekstu “Bukefal tuđmanizma” (*Novi list*, 11. ožujka 2002.) pa mu je Željko Olubić, a ne Ivančić, taj koji je “stvarno uvrijedio jedan kolektivitet, onaj židovski, uzjahavši najnoviji val antisemitizma kojega je u stvari izvorno potakao sam njegov gospodar, u svojim ‘Bespućima’.

U *Feralu* 16. ožujka 2002. za Heni Erceg Olubić je siroče koje polupismeno ispisuje priglupe rečenice, očito zbog rečenica koje je napisao Ivančić. Doznajemo da *Feralovu* metodu lažnih navoda podržava i Međunarodna federacija novinara i niz pojedinaca kao što su glasnogovornik Mladih HNS-a, predsjednik ogranka Liberalne stranke Donji grad, gospođa iz Pančeva, nezavisna agencija ONASA iz Sarajevo, predsjednik stranke umirovljenika, predsjednik Upravnog odbora Asocijacije nezavisnih elektronskih medija, Ankica Lepej, Upravni odbor Hrvatskog PEN centra (njima je lažno navođenje Olubićevih riječi: “represija nad kritikom” i “citiranje

antisemitske izjave Željka Olujića”, pa im to nije ni kleveta), Institut Otvoreno društvo Hrvatske također se zauzima za ovakvo širenje laži, Gradska organizacija foruma mladih SDP-a Rijeka do niza nevladinih udruga. Na slici je i Vesna Pusić, za koju nismo mogli ni posumnjati da će se suprotstaviti Bozanićevom pozivu protiv korištenja laži u hrvatskim medijima.

I dok za Slavka Goldsteina koji ima završenu gimnaziju u Karlovcu nije ni čudno što podržava sina za kojeg su njegove kolege već pisali da se voli koristiti neistinama i u svom znanstvenom radu, čudno je što ima i sveučilišnih profesora koji se zauzimaju za ovakvo korištenje laži u hrvatskim medijima. Čak i Dinko Podrug, psihiyatror i profesor na sveučilištu u Brooklynu, u tekstu “Olimpijada duševnih boli”²¹ Ivančićeve riječi iz *Ferala* pripisuje Olujiću.

Nevjerojatno je vidjeti kako se za ovakvo prekravanje tuđih izjava zauzimaju čak i profesori na pravnim fakultetima. Na primjer, Nikola Visković je profesor (!) na Pravnom fakultetu u Splitu. On tvrdi u *Feral Tribuneu*, 9. ožujka da ono «što je V. Ivančić napisao o izjavama gospodina Olujića jesu zapravo iskazi dobro zasnovani na provjerljivim činjenicama» i kako «nema nikakvih pokazatelja» da je to napisano «s namjerom oštećenja časti i ugleda» gospodina Željka Olujića. Zar je moguće da je Visković profesor na Pravnom fakultetu, kad tvrdi da je ovakvo prekravanje tvrdnje g. Olujića «provjerljiva činjenica»? Jest, jer kako doznajemo, takva za njega treba biti pravna država, a ne ona «nepravna država tuđmanovske Hrvatske». Profesor s pravnog fakulteta nas potom uči kako će ovakvo kažnjavanje za prekravanje teksta s ciljem optuživanja nekoga za antisemitizam «ući u najsramotniji dio političke i pravne povijesti Hrvatske, a bit će bogme zabilježena i osuđena u inozemstvu! A tu i jest bit problema. Svjetskim moćnicima nije ni najmanje smetalo da se njihove sluge u Hrvatskoj koriste i lažima, samo da bi uspjeli srušiti vlast koja ne služi njihovim interesima.

Naravno, nikoga nije iznenadilo to što je podršku ovakvom korištenju laži dao i Zoran Pusić²². Dapače, on daje i svoj prilog pa tvrdi: «Presuda je izvršena». Još jedna neistina, jer je *Feral* dužan tiskati presude, što nije učinio. Inače, Pusić je u pravu kad kaže da

²¹ *Feral Tribune*, 16. ožujka 2002.

²² *Feral Tribune*, 23. ožujka 2002.

«podrška koju je predsjednik Mesić dao *Feralu*, pokazuje, još jednom, da on bolje od svojih kritičara razumije što je demokratsko otvoreno društvo.»

Ovakva hajka za pravo laganja doista je zamisliva samo u «demokratski otvorenom društvu» - društvu u kome su širom otvorena vrata lažima.

4. Zločinački pothvat Suda u Haagu

Mislim da je borba za zaštitu hrvatskog kulturnog identiteta veoma teška zadaća sve dok se ne vratimo istinskim vrednotama kojima nas uči naš katolički odgoj, po kome laž ne bi bila nagrađivana, a još manje bi imala ovaku potporu kakvu ima u današnjoj Hrvatskoj. Jesam li ipak u krivu? Danas u svijetu dominira globalizacija. Glavno oružje svijeta za globalizaciju Hrvatske je Sud u Haagu. A optužnice protiv hrvatskih generala osnovane su na lažima o agresiji Hrvatske na BiH, na samu sebe, na lažima o postojanju države Republike Srpske Krajine na koju je izvršena agresija u cilju njenog etničkog čišćenja. Podsjetimo se da je Sud u Haagu osnovalo Vijeće sigurnosti koje je u svojim rezolucijama samo područje te izmišljene države proglašilo okupiranim hrvatskim područjima. Ono što ta područja i jesu bila. Svaka zemlja ima pravo i obavezu oslobođiti svoja okupirana područja. Za sud u Haagu, to je "zločinački pothvat", odnosno "od 1992. Hrvatska vojska je već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj". Zato je sigurno točno ono što se konstatira u *Glasu Koncila*²³:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica I s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je

²³ *Glasu Koncila*, 12-21 ožujka 2004.

piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatile tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti ima pravo Hrvatska?"

Jasno je da se radi o potvrdnom odgovoru na posljednje pitanje. Još sam 2000. godine upozoravao da cilj Haaškog suda nije izjednačavanje krivice agresora i žrtve, već im je cilj da se žrtva, dakle Hrvatska optuži za genocid²⁴. Već mnogo puta je hrvatska javnost upozoravana što je osnovni cilj haaških optužnica. Evo kako je to nedavno (ponovo) formulirao dr. Andelko Milardović²⁵:

"Kad se sažmu navodi Veritasa od 1998. do 2002. godine, a sumnja se da je Veritas prikriveni ogrank srpske obavještajne službe, dolazi se do četiri bitne točke. Prvo, da preko optužnica treba dokazati da je Republika Hrvatska nastala na zločinu i etničkom čišćenju, zatim da je to etničko čišćenje bilo planirano. Treća je točka da je plan stvorio civilni i vojni vrh. Četvrto, tvrdi se da po logici stvari moraju odgovarati Tuđman i Šušak, a potom generali i niži časnički kadar. Takva se percepcija podudara sa sadržajem optužnica (...) Ako su akteri tog zločinačkog pothvata pokojni predsjednik države i tri generala, znači da je riječ o vojno-političkom vrhu, koji se definira kao zločinačka skupina. Iz toga se može izvesti zaključak da je država nastala na zločinu i etničkom čišćenju, a onda se dovode u pitanje temelji takve države."

Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogrank srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni. Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu. Ali ne hrvatske države već zločinačkom pothvatu Suda u Haagu.

²⁴ *Hrvatsko slovo*, 18. kolovoza 2000.; J. Pečarić, *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb, 2001., str. 79.; *Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća*, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskog predsjednika, Zagreb 2002., str. 150.

²⁵ *Večernji list*, 15. ožujka 2004.; *Hrvatsko slovo*, 19. ožujka 2004.

Kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine, dakle 1998. godine? Evo što o tome piše Tihomir Dujmović²⁶: "Tuđmanu je, naime, očito već tada bilo jasno da međunarodni sud koji u to vrijeme ne podiže optužnicu ni protiv Miloševića, a interesira se o Gotovini, ne može imati dobre namjere u smislu utvrđivanja povijesne istine. Danas vidimo da je bio u pravu, danas vidimo da je ta perverzija gotovo zakonomjerno otišla do kraja pa tako jedan Blaškić leži u zatvoru s kaznom od 45 godina dok je Biljana Plavšić osudena na 11 godina hotelskog smještaja u Švedskoj! No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan.

Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima.

Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju, nota bene, za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran."

Vijeće sigurnosti do dana današnjega nije odgovorilo na upit hrvatske vlade. To su im omogućili naši "ljevičari", jer su dolaskom na vlast 2000. godine najprije, svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije *Bljesak* i *Oluja*. Tako su omogućili i njima da zatvore oči nad lažima suda koji su sami osnovali. Teško bi bilo i nabrojati što su sve radili naši "ljevičari" da bi sud u Haagu mogao raditi to što radi. Da bi taj sud mogao ustrajati u svom zločinačkom pothvatu. Spomenimo samo da je izgleda Sud u Haagu pokrenuo postupak protiv odvjetnika Ante Nobila jer je nagovarao Dragu Josipovića na lažno svjedočenje, tj. Nobilo je u pripremi obrane Tihomira Blaškića namjeravao odgovornost prebaciti na Daria Kordića, pa je u tu svrhu nagovarao Josipovića da

²⁶ Glas Slavonije, 4. srpnja 2003.

svojim svjedočenjem to potvrdi. Međutim, Josipović je odbio i sve prijavio Sudu. Ili pak da je presudno u osudi generala Blaškića bilo svjedočenje predsjednika Mesića, koji je kao svjedok optužbe u procesu protiv Blaškića izjavio da su u srednjoj Bosni bile prisutne regularne trupe Hrvatske vojske.²⁷

Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu je doista zločinački podhvati i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Nastavak politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama samo su potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale.

Pripremu za ovakav razvoj situacije svjetski moćnici su učinili već u trenutcima osnivanja Suda u Haagu. Podsjetimo se da Statut međunarodnoga kaznenoga suda u Haagu koïncidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenoga 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom судu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećega Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. U današnjem svijetu želi se za vrijednost proglašiti ono što nije nikad bila niti to može biti. Tako Nikola Mate Rošić kaže²⁸: "Sredinom 13. stoljeća, *Sv. Toma Akvinski*, doraduje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti: *pietas et officium!* Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve sto se domovine tiče, a onda i

²⁷ *Hrvatsko slovo*, 19. ožujka 2004.

²⁸ Propovijed na Misi za Domovinu, Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interes i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"

Danas kada vidimo optužnice iz Haaga, postaje očito da nije slučajno da u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Sjetimo se da nije slučajno da je u Nürnbergu suđeno i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onima koji su počinili zločin protiv mira, dakle onima koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece, staraca, u Dresdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH! U starim i novim optužnicama protiv generala Gotovine, Bobetka, Ademija, Markača i Čermaka figurira isto. Figurira laž!

Dakle, laž je nešto što je osnova – kako bi rekao predsjednik Tuđman - "tog i takvog svijeta". Treba li, dakle, "laž" promovirati u vrlinu, kao što čine hrvatski "ljevičari"?

J. Pečarić, *Globalizacija i identitet/Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike*, Zagreb, 2004., str. 297-319.

NEODRŽANI GOVOR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA U SPLITU 11. PROSINCA 2005.

Oprostite mi, ali moram na početku iskazati svoj ponos što su oni koji su najzaslužniji što imamo svoju državu - hrvatski branitelji - pozvali mene hrvatskog akademika da govorim na ovom veličanstvenom skupu potpore najslavnijem hrvatskom generalu i vojskovodiji Anti Gotovini.

Lisice na njegovim rukama lisice su na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda! Mnogi se i danas pitaju: Kako je to moguće? Kako je moguće hapsiti i osuđivati one koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine jer takvi su oduvijek bili najviše poštovani. Svugdje, i to ne samo u svom narodu. Na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao je u Zagrebu 1998., dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znate, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general-pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Zato je reakcija Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana na zahtjev iz Haaga u svezi s generalom Gotovinom bila reakcija vođe jednog ponosnog i dostojanstvenog naroda: Vlada tada traži od Vijeća sigurnosti da odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti dvjema rezolucijama proglašilo legitimnima, dopuštenima i oslobođilačkim, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran. Tuđman - najveći državnik s kraja dvadesetog stoljeća - morao je poučiti Vijeće sigurnosti u nečemu što je tako očito. Problem je u tome što Hrvatski domovinski rat nije samo velikosrpska agresija, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskoga svijeta.

Izgubivši rat protiv Hrvatske vojske, svjetski su se moćnici okrenuli onomu o čemu je davno pisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu (...) Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje (...) Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate." A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman.

"Trećojanuarska" vlast pokrenula je tzv. detuđmanizaciju, tj. obračun s Tuđmanovim djelom koje je "milenijska sreća Hrvata", kako reče akademik Novak. Počinje obračun sa svime što je hrvatsko, a u prvom redu s onim najvrjednijim – s ljudima koji su uz Tuđmana najzaslužniji što imamo Hrvatsku: hrvatskim braniteljima i ratnim ministrom Gojkom Šuškom.

Ta vlast omogućuje podizanje optužnice protiv generala Gotovine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnem dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte u ime poraženih svjetskih moćnika i Savo Štrbac u ime poražene velikosrpske soldateske. Vijeće sigurnosti, koje je svojim embargom na uvoz oružja, tj. oduzimanjem prava hrvatskomu narodu na samoobranu, sve to oduševljeno pozdravlja izjednačujući heroja obrambenog rata s onima koji su vršili genocid u BiH, a koje su svjetski moćnici nagradili dajući im državu u državi. Ali detuđmanizacija, a time i slanje hrvatskih generala u Haag, nije mogla uspjeti sve dok je državotvorni dio hrvatskoga naroda bio jedinstven. Svjetskim moćnicima bila je prijeko potrebna detuđmanizacija HDZ-a.

I stvoren je današnji HDZ. Pitam Vas:

"Ima li razlike između Sanadera i Mesića?"

U stvari to je naslov moga teksta objavljenog u srpnju 2003., dakle prije dolaska ovog HDZ-a na vlast. Moj odgovor dan je u podnaslovu:

"Mesić je uzor Sanaderu!"

Tek takav podoban HDZ mogao je po svjetskim moćnicima doći na vlast. I to sam predvidio rečenicom:

"Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ono što nije mogao sluga Račan, mogao je bolji sluga – Sanader. Sanaderova vlast izravno sudjeluje u hvatanju generala Gotovine. Izravno sudjeluje u stavljaju lisaca na ponos i na dostojanstvo našega naroda.

A lisice na rukama našega generala Gotovine označile su ulazak u posljednju fazu Domovinskoga rata.

Sadašnje vlasti nam kažu kako im trebamo dati povjerenje jer znaju što treba činiti da bi se obranila istina o Domovinskom ratu i kako na tome već rade.

Crkva u Hrvata im – koliko čujemo - vjeruje.

Možemo li i mi, a da ne zatražimo odgovore na neka jednostavna pitanja?

Zašto je obnovljeno suđenje u Lori s obrazloženjem kako nije bilo omogućeno srpskim ratnim zločincima da svjedoče protiv hrvatskih branitelja?

Zašto hrvatska vlast protuzakonito hapsi hrvatskoga novinara Josipa Jovića, a Sanader protestira kada Sud donosi pravovaljanu presudu ideologu jugoslavenstva zbog kleveta, a koji pritom javno izjavljuje da neće poštovati odluke hrvatskoga suda i time se otvoreno ruga hrvatskoj državi?

Zašto se sudi u Haagu hrvatskim novinarima?

Zašto unatoč Deklaraciji o Domovinskom ratu, iz koje je razvidno da Hrvatska nije agresor na BiH, ni bivša ni sadašnja vlast nje reagirala kada je zbog toga u Haagu optužen Dario Kordić, koji je jedino zbog toga i osuđen na 25 godina zatvora? Hoće li Hrvatska vlast i danas braniti generala Gotovinu tako kako su nas branili od lažnih optužaba za agresiju Hrvatske na BiH?

Hoće li Gotovinu braniti s onom hrabrošeu koju su pokazali ne usuđujući se zapaliti svijeću na grob Gotovinina ratnog ministra Gojka Šuška, čak ni na dan kada smo slavili desetu obljetnicu veličanstvene "Oluje"?

Tko je iz vlasti falsificirao, tj. naredio falsificiranje Brijunskoga transkripta i poslao ga Sudu u Haagu iz Ureda nedostojnog Tuđmanova nasljednika?

Zašto je sadašnja vlast potvrdila da je očito falsificirani brijunski transkript vjerodostojan?

Kada čujemo odgovore na ta i slična pitanja tek tada ćemo znati želi li sadašnja vlast doista obraniti generala Gotovinu, Domovinski rat i hrvatsku državu. Ako ne dobijemo zadovoljavajuće odgovore, svako od tih pitanja optužuje vlast, a onda nema dvojbe da su u njoj samo još bolje sluge onima koje smo pobijedili u oružanom ratu, a kojima samo trebaju osigurati konačnu pobjedu.

Istina ima i nešto dobro u optužnicama Suda u Haagu. Tim optužnicama optuženi smo izravno i svi mi. Svi mi smo dio "zločinačke organizacije" na čelu s Tuđmanom, Šuškom, Bobetkom, Gotovinom, Kordićem, Praljkom... A priznat ćete – lijepo je biti u tom društvu. Hvala Sudu u Haagu i svima koji ga podupiru što imaju tako visoko mišljenje o nama. Duboko žalimo što nas sve ne može pozvati u Haag, nego samo ponajbolje među nama, iako bismo to željeli i mi i oni.

Hvala Ti, generale Gotovina, što si svojom žrtvom odgodio završnu operaciju u Domovinskom ratu. Nadam se da si dao dovoljno vremena našim ljudima da shvate pred kakvom pogibelji se nalazi naša država. Žele je proglašiti državom nastalom na zločinu, a zna se da takva država ne može postojati. Pobijedio si, generale, u svim bitkama. Sigurno ćeš, zajedno sa svojim narodom, pobijediti i u ovoj!

Priopćenje „Hrvatskog bloka“ 11. 12. 2005.

**J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKE VREDNOTE,
ZAGREB, 2007.**

SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Margetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar – sugerirao da nas 5-6 akademika izademo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosinca. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h., tako da sam počeo skupljati potpise i usuglašavate sam tekst s onim akademicima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je naći odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutro, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se tog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio odspavati nekih tri sata. Ujutro sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićevo informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel» dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom суду Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odričalo smrтne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelu?

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrijednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrтna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj način kako se postupalo prema Glavašu je doista nehuman. Ako jedan premijer može učiniti pritisak na Sabor, onda može jedan skromni đakovački biskup reci - molim vas neka se čovjek oslobođi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakić.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjeti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova" i opomenuli ove dvije pravne instance kako je "čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrednije od života, zaslужio da mu se ono prizna". Time "i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo", zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenaden tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.²⁹

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospicko-senjski, msgr. Mile Bogović.

SLOBODAN NOVAK, književnik

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Zato što smatram da je čovjek iznad svega. Nema tog zakona i propisa, nema tih ljudskih dogovora koji mogu taj zakon poništiti. Svi se zaklinjemo da nam je čovjek najvažniji, a ovog čovjeka puštamo da umire zbog birokratskih razloga. To je čisti zločin.

• Je li odluka suda birokratski razlog?

- Ovo nije sudski proces. Ovo je politički proces. Ja nemam spoznaja o tome što je Glavaš radio, ne znam je li učinio zločin ili nije, ali

²⁹ Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

mislim da netko tko ovako postupa očito nije kriv. Osim toga, moj susjed Josip Kokić štrajka glađu, ne pije vodu. Ne znam što će biti s njim.

• Ako je riječ o političkom procesu, to znači da je narušena pravna država. Mislite li onda da premijer Sanader treba dati ostavku?

- Ne bavim se politikom. Mislim da povod i uzroci postupku protiv Glavaša nisu u redu. To nije diktat zakona, nego diktat interesa. Ponekad se stvari poslože tako da nitko konkretno nije odgovoran. Imam dobro mišljenje o Sanaderu. Mislim da je sve ovo što se događa mimo njegove volje. Ili po nekom apsurfnom redoslijedu stvari.

• Treba li pustiti svakog zatvorenika kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?

- Nisam o tome toliko razmišljao. U ovom slučaju nije izrečena presuda. Ne prejudicira se ni presuda ni sam postupak ako se čovjeku dopusti obrana sa slobode.

IVAN ARALICA, književnik

• Zašto tražite da se Glavaša pusti iz pritvora?

- Ne vidim razloga da se Glavaš drži u pritvoru i sili na izglađnjivanje do smrti ni u njegovom eventualnom utjecaju na svjedoke ni u težini nedjela za koje ga se optužuje. I kad ne bi bio zastupnik koji prihvata pravorijek sudstva, države, koju je sam stvarao, a pogotovo kad je to što jest, i kad se prema судu odnosi kako se odnosi! Glavašu treba vratiti zdravlje, život i slobodu da se u neograničenoj mjeri brani svim legalnim pravnim i političkim sredstvima. Ovo da se brani pravnim sredstvima samo se po sebi podrazumijeva, a ovo da se brani i političkim sredstvima nije slučajno dodano, jer pravo da se političkim sredstvima brani mora se dati svakom čovjeku, a pogotovo narodnom zastupniku koji je od politike napadnut.

• Mislite li da je ovo politički proces i da premijer Sanader zbog toga treba podnijeti ostavku?

- Tu ima politike koliko i prava. Nije ili ili, nego i i.

• Treba li biti pušten svaki zatvorenik kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?

- Ovo nije intervju. Odgovorit ću vam jednom kada budemo radili intervju.

- *Rekli ste da nema razloga da se Glavaša drži u pritvoru, je li odluka suda razlog?*

- Doviđenja. Lijepi pozdrav.

IVICA KOSTOVIĆ, ravnatelj Instituta za mozak, član HDZ-a

- *Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?*

- Ništa nije dramatično, osim ljudskog života. Ljudski život je najvjerniji. Mislim da se Glavašu treba dopustiti da se brani sa slobode. Nitko ne govorio o krivnji ili nekrivnji.

- *Bi li svaki zatvorenik trebao biti pušten ako mu prijeti smrt zbog štrajka glađu?*

- Ne znam. Ovisi. Takvih slučajeva mi baš i nemamo. Ako su tako jasni dokazi u slučaju Branimira Glavaša, zašto još nisu podignuli optužnicu protiv njega?

- *Mislite da je ovo politički proces?*

- Ne kažem da je to politički proces. Ali, pitam zašto proces dolazi tek sada, nakon 15 godina? Po tome se može procesuirati i nekoga iz Prvog svjetskog rata, ako je živ. Ljudski život je vrijedan. Nema te pravne zapreke...

- *Je li za vas odluka suda - pravna zapreka? Ili odluka koju treba poštivati, kao što plaćate porez?*

- Da. Poštujem odluku suda. Ali, znate, zakoni se mijenjaju svakih šest mjeseci. Sada u Hrvatskoj hodaju ljudi kojima je suđeno po jednom zakonu i oni kojima je suđeno po drugom zakonu. Kod nas nisu svi građani ravnopravni. Tako imate dva zatvorenika. Jedan hoda, na slobodi, a drugi je u zatvoru. Sve u istoj državi. To što je sudac odlučio je odlučio. I to treba poštivati. Ali, to što je on to odlučio znači da može i drukčije odlučiti. On autonomno donosi odluku, zar ne?

Msgr. MILE BOGOVIĆ, biskup lički i senjski

- Razumijem Glavaševu odluku da ovim putem, nakon što je druge raspoložive puteve isprobao, protestira protiv društva u kojem se notorni zločinci slobodno kreću, a njemu, koji je svakako među zaslužnjima za obranu Osijeka, ne dopušta da se, u državi koju je on stvarao i branio, brani sa slobode - protumačio nam je razloge zbog kojih je potpisao potporu gospičko-senjski biskup msgr. Mile Bogović.

- Zato se i ja zajedno s potpisnicima pridružujem njegovu protestu, ali ga molim da prekine sa štrajkom - poručio je biskup Bogović.
- I ja sam za to da sud neometano obavlja svoj posao, ali svaki objektivni čovjek vidi da je na sud već izvršen pritisak i da se on i dalje vrši, protiv volje goleme većine naroda i na štetu hrvatske države - rekao je biskup Bogović.

Osjek: Apelu se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka

Apelu hrvatskih akademika i biskupa danas se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka Osječko-baranjske županije. Svoje očitovanje izrekli su novinarima, nakon svečane sjednice osječkog Gradskog vijeća, kojom se danas obilježio Dan grada.

"Potpisujemo apel i osobno ćemo od Ustavnog suda i Vrhovnog suda moliti da učine sve kako bi se spasio život čovjeku koji ne traži ništa drugo nego da mu se omogući obrana sa slobode", rekli su danas ef. Enes Poljić, glavni imam Osječko-baranjske županije, Mersija Ismič i Alija ?onlić, predsjednica Islamske zajednice i predsjednik Nacionalne zajednice Bošnjaka Osječko-baranjske županije.

Pritom su napomenuli kako znaju koliko im je Branimir Glavaš pomagao u najtežim ratnim danim te da s velikim bolom "prate njegove muke u dokazivanju istine".

Podsjetivši kako je život najvažniji, ef. Poljić je rekao kako se Glavaš štajkom glađu "bori za svoje ljudsko dostojanstvo". "Mi muslimanski vjernici nikada nećemo zaboraviti kada je osobno organizirao konvoj pomoći s hranom i ostalim potrepštinama izmučenom Bihaću, samo pet dana nakon završenih ratnih operacija", kazao je.

Eventualna Glavaševa smrt bila bi na duši mnogih koji su mogli, a nisu mu pomogli, ističu predstavnici Bošnjaka u Osječko-baranjskoj županiji. Mersija Ismič je napomenula kako je "sramota i nepravda" da mnogi zločinci nekažnjeno šetaju, a da se čovjeka koji je branio svoj grad danas pušta da umre. (Hina)

PEČARIĆ:

SRBI IMAJU VIŠE DOSTOJANSTVA OD HRVATA

OSIJEK – Samo narod koji je izgubio dostojanstvo može slati u Haag ili suditi po Hrvatskoj ljudi koji su stvarali ovu državu. Srbi imaju više dostojanstva nego Hrvati – ustvrdio je akademik Josip Pečarić preksinoč u Osijeku na predstavljanju knjige «Kako su rušili HAZU?».³⁰

³⁰ U svezi s tim zgodno je citirati «Jutarnji list» od 11. travnja 2007.:

«U postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija je zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH 1992-1995., učinivši tom najvišem суду UN-a nedostupnim dio transkriptata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY), piše The New York Times.

U proljeće 2003., tijekom suđenja Slobodanu Miloševiću, stotine dokumenata stiglo je u ICTY s oznakama "Obrana. Državna tajna. Strogo povjerljivo". Pošiljka je sadržavala transkripte ratnih sastanaka jugoslavenskih političkih i vojnih časnika i obećavala je najbolji unutrašnji uvid u ulogu Srbije u ratu u BiH, piše NY Times u broju od ponedjeljka.

No, postojala je "kvaka". Srbija je pribavila odobrenje ICTY-ja da dijelovi tog arhiva ostanu nedostupni javnosti. Pozivajući se na "interes nacionalne sigurnosti", pravni zastupnici Srbije zacrnjeli su mnoge osjetljive - oni koji su ih vidjeli kažu inkriminirajuće - stranice. Suci i zastupnici optužbe i obrane pred ICTY-jem mogli su vidjeti taj cenzurirani materijal, no on nije bio dostupan među javnim dokumentima tribunala.

Pravnici i drugi koji su bili uključeni u pokušaj Srbije da sačuva tajne, sada kažu kako je tada Beograd jasno definirao svoj cilj: sačuvati cjelovite vojne arhive od Međunarodnog suda pravde, gdje je BiH tužila Srbiju za genocid. (...)

Hrvatska dala Haagu više nego što su htjeli

Za razliku od srpske vlasti, hrvatska je Vlada predala Haagu čak i više dokumenata nego što su očekivali.

- Hrvatska Vlada dala nam je dokumente koje ni u snu nismo mogli očekivati
- rekao je u dokumentarcu 'Carlina lista' politički savjetnik bivše glavne haaške tužiteljice, Jean-Daniel Ruch.

On kao da s čudenjem govori o izuzetnoj suradnji hrvatske Vlade sa Sudom zbog tih dokumenata, kojih je glavnina u Tužiteljstvo stigla tijekom 2005. Neki od dokumenata spomenuti su i na suđenju u slučaju 'Marijačić - Rebić', kada je Amerikanac William Tomljenovich ustvrdio da je od Vlade dobio 666 transkriptata.»

«Jutarnji list» je 14. travnja 2007. objavio slijedeće pismo glavnog tužitelja u sudenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY):

Pečarić je pročitao i komentirao nedavni apel za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora, koji je potpisalo 19 akademika i četiri biskupa.

«New York Times u ponedjeljak je objavio da je u postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH od 1992. do 1995., učinivši tom najvišem sudu UN-a nedostupnim dio transkriptata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Tužiteljstva Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY)».

Od 2002. do 2006. bio sam zadužen za suđenje Slobodanu Miloševiću i dokumenti koji se ovdje navode bili su upotrijebljeni kao dokaz protiv Slobodana Miloševića. Ovim putem želim naglasiti da ni moj tim ni ja nismo bili dio tog "odobrenja", kako citat gore može eventualno sugerirati.

Odluka o odobrenju za zaštitne mjere (materijal zatvoren za javnost) za veliki broj stranica iz dokumenata Vrhovnog vijeća obrane (VSO-a) SR Jugoslavije potječe osobno od gospode Carle Del Ponte. Ona je u pismu tadašnjem jugoslavenskom ministru vanjskih poslova Goranu Svilanoviću, u svibnju 2003., dala suglasnost za zaštitne mjere "razumnog" dijela iz kolekcije dokumenata VSO-a, a da nitko iz Tužiteljstva prethodno nije pregledao te dokumente. Njezinu namjeru sam se suprotstavio i putem pisma je upozorio da ne radi nikakve ustupke Srbiji. Naime, taj sam isti mjesec inicirao pravni postupak, prema kojem Tužiteljstvo preko sudskog vijeća može tražiti da se ti dokumenti dobiju od Beograda, kako to već propisuju Statut i Pravila MKSJ-a. Moja namjera je bila dobiti dokumente i upotrijebiti ih na otvorenim sjednicama sudenja. Stoga nije slučajno da je upravo u to vrijeme Beograd preko gospode Del Ponte pokušao postići "deal" i time pokušao ojačati svoju poziciju u pravnoj proceduri koja je bila pred njima. To im je i uspjelo. Moje pismo je gospoda Del Ponte u potpunosti negirala.

Nagodba Carle Del Ponte s Beogradom nije imala nikakvu pravnu osnovu. To je bio nepotreban "deal" koji je Beogradu služio samo da prikrije dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovina od ICJ-a, ali i od vlastite javnosti. S druge strane, nova vlast u Beogradu nije imala ništa protiv da se na zatvorenoj sjednici ti materijali upotrijebi kao dokazni materijal protiv Slobodana Miloševića. Motivi gospode Del Ponte da pristane na takvu nagodbu meni ni dan-danas nisu jasni, ni poznati. Naime, Tužiteljstvo ne samo da nije ništa dobilo od tog "deala", nego je stvorilo nepoželjan presedan jer je poslije toga Beograd počeo primjenjivati iste uvjete za slične dokumente - i to s uspjehom, jer je gospoda Del Ponte opet osobno odobravala takve inicijative Beograda.

S druge strane, moj tim i ja potrošili smo mnogo vremena i radne snage uvjерavajući suće da skinu zaštitne mjere s tih dokumenata, u ime transparentnosti sudskog procesa, a osobito u ovakvim slučajevima gdje je riječ o suđenjima na kojima se raskrinkavaju djela državnih institucija koja su se krila i još se kriju, ne samo od raznih sudova i žrtava, nego i od vlastitih građana. Samo u iznimnim okolnostima suđenja mogu i smiju biti zatvorena za javnost.

Sir Geoffrey Nice»

- Nama je bio cilj da spasimo jedan ljudski život, bilo je strašno to hladnokrvno iščekivanje kada će Glavaš umrijeti. Glavaš je vodio zaustavljanje agresije na Osijek i digao ovaj grad na noge – izjavio je akademik.

T. Levak, «Jutarnji list», prosinca 2006;
«Hrvatski domobran», veljača 2007. God. XVI. broj 1 (99)

KAKO JE *PRAVNIK MESIĆ ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?*

Svoja izvješće s «predavanja» Stjepana Mesića: "Hrvatska u vrijeme Drugog svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska", nekoliko hrvatskih novina počinju s njegovim riječima: «Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta» - aludirajući pritom na najavu nekih akademika da iz protesta neće prisustvovati predavanju.

Dvorana u kojoj je održano predavanje ima oko stotinjak mjesta, a svi mediji, pa i HINA izvještavaju kako su «predavanju nazočili gotovo svi članovi HAZU, unatoč nekim najavama da bi moglo biti bojkotirano». Spominju se i nazočni koji i nisu akademici, a u izvješću «Jutarnjeg lista» od 15. 12. 2006 tvrdi se kako «nisu viđeni samo akademici Ivan Aralica, Josip Pečarić i Dubravko Jelčić, koji su pozivali na bojkot Mesićeva predavanja u HAZU», dok je prema «Slobodnoj Dalmaciji» «u dvorani HAZU bilo prisutno 120 akademika, samo šest je bojkotiralo Mesićev govor, i to u prvom redu Ivan Aralica i Josip Pečarić, koji su u medijima pozivali na bojkot». Već sutradan «Jutarnji list» objavljuje razgovor s najvećim živućim klasikom hrvatske književnosti Slobodanom Novakom i tom prigodom konstatiра: «Novakovo je ime i među potpisnicima pisma kojim se tražio bojkot Mesićeva predavanja u HAZU». Zar doista netko vjeruje da je akademik Novak kao potpisnik tog pisma bio nazočan Mesićevu «predavanju»? Ili ostala dva potpisnika. Ako znamo da HAZU ima stopedesetak akademika, doista je čudnovat taj račun po kome ih «nije viđeno samo» tri, odnosno «samo je šest bojkotiralo Mesićev govor»! Sada mi je žao što nisam mogao vidjeti kako je uz ostale nazočne moglo u toj dvorani stati i 120 akademika. Sa objavljenih fotografija baš i nije izgledalo tako prepuno. Dapače, mogla se i vidjeti pokoja prazna stolica.

Međutim, to i nije najvažnije u cijeloj priči. Mnogo je značajnije to što pismo koje je šest akademika uputilo Predsjedništvu HAZU i svim kolegama akademicima, uopće nije proslijedeno akademicima. Tako da su za njega mogli čuti samo preko novina. Zapravo,

«Jutarnji list» je o tom pismu pisao i prije nego je poslano Tajništvu HAZU³¹. Tako «Jutarnjem listu» od 13. 12. 2006. piše kako akademik Velimir Pravdić tvrdi da «iza pisma stoji grupa ultranacionalista», odnosno «u Akademiji se ne može koristiti govor mržnje». Kolega Pravdić nije pismo vidio niti zna tko ga je potpisao, ali zna da se radi o govoru mržnje i da su ga napisali ultranacionalisti.

Nama ostaje samo upitati se: «Je li kolega Pravdić – milicionar?» Zašto? Pa čuveno je ono milicijsko izvješće iz prošlih - nekima toliko dragih – vremena o «nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti»!

Inače, činjenica da pismo nije proslijedeno akademicima, a o njemu je na taj način govoreno u medijima samo je pomoglo da poneki akademik i dođe na «predavanje» vjerujući da na taj način brani interes Akademije.

A to što akademici nisu mogli pročitati iako im je bilo naslovljeno jeste:

«Poštovano Predsjedništvo,
Poštovane kolege akademici,

S nevjericom smo primili poziv na predavanje «Hrvatska u Drugom svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska» koje će održati gospodin Stjepan Mesić, Predsjednik Republike Hrvatske i to iz sljedećih razloga:

1. Prema naslovu predavanja, ono bi više odgovaralo povjesničaru, nego pravniku, posebno zato, što u Akademiji postoji čitav niz akademika povjesničara.
2. Mislimo da je neprimjereno da se predavanje održi u trenutcima kad se na svim našim televizijama, pa i mnogima u svijetu, vrti snimka iz koje je vidljivo da g. Mesić često mijenja svoja mišljenja.
3. Pri tome, ta dokumentarna snimka nije jedino svjedočanstvo prevrtnjivosti i nedosljednosti g. Stjepana Mesića. Npr. «Slobodna Dalmacija» od 29. rujna 2000. navodi njegovu tvrdnju danu 1992. godine na tribini iz Buchsa u Švicarskoj (tiskanu u tri nastavka 28., 29. i 30. rujna 2000. godine, s tvrdnjom da postoji i video zapis, a

³¹ Taj tekst dan je u Prilozima.

sudionici su bili Benjamin Tolić, Vera Stanić-Pivčević, Gordan Grlić, Vinko Sabljo i Bruno Uroić), u kojoj on izjavljuje:

„Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojem su ratovali svi protiv svih.“

4. Još gore od spomenute nedosljednosti jeste utvrđena i opće poznata činjenica, da je g. Mesić spreman govoriti neistinu i kada ga veže sudska prisega, kao na Sudu u Haagu, gdje je bio svjedokom optužbe u procesima protiv Tihomira Blaškića i Slobodana Miloševića. Tako je na suđenju Tihomiru Blaškiću (Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića, 16-19.3.1998.) zabilježeno:

Pitanje: *Rekli ste nam da ste čuli glasine o činjenici da su hrvatski vojnici vodili rat u Bosni i Hercegovini. Jeste li razgovarali s jednim hrvatskim vojnikom koji Vam je rekao da je primoran ići u Bosnu i Hercegovinu? Da nije bio dragovoljac?*

S. Mesić: *Vidite, dolazili su mi brojni vojnici koji su se borili u Bosni i Hercegovini, koji su bili hrvatski vojnici. Neki dragovoljci iz Bosne i Hercegovine također su me posjetili a prije su bili hrvatski vojnici. Majke i očevi su mi dolazili, tvrdeći da njihova djeca nisu bili dragovoljci, ali su bili u Bosni i Hercegovini. Zato moram priznati da sam zahtijevao službeno objašnjenje od ministra obrane koji je odgovorio da nije bilo hrvatskih jedinica u Bosni i Hercegovini. Je li ikoja bila tamo, ne mogu reći.*

Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljavati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.

U procesu protiv Slobodana Miloševića, u odgovoru na pitanje S. Miloševića, imamo potpuno suprotno svjedočenje (S. Mesić, predmet IT-02-54, svjedočenje, 2. 10. 2002.):

Slobodan Milošević: *Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobровoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, također bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini? Da li vam je bar to bilo poznato?*

S. Mesić: *Moji nećaci nisu bili u vojsci... Bili su premladi.*

Mi ne ulazimo što je istina o Mesićevu nećaku Vlatku Mesiću, ali je očevidno da se ovdje radi o krivokletstvu koje je za posljedicu imalo osude za agresiju Hrvatske na BiH.

5. Upozoravamo vas i na činjenicu da je pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića 17.18. i 19. siječnja 2006. godine, odgovarajući na pitanja odvjetnika, William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 transkriptata, što je urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om.

6. Hrvatskoj javnosti je poznato, da u sporu koji je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *Subpoenu*, u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška, u Odluci Žalbenog vijeća stoji, da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen «... kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata».

Treba li spomenuti da je broj 666 točno ono što stoji u toj odluci – «na stotine»!

7. Prema svjedočanstvima sudionika, iz Ureda predsjednika RH poslan je netočan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», koji je poslužio Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobođanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».

8. Istočemo, također, kako je primanje člana dinastije Karađorđevića na službenom mjestu u RH suprotno Ustavu RH.

Zbog svega navedenog, mi ovdje potpisani ne ćemo se odazvati pozivu na to predavanje. Pozivamo i ostale kolege koji smatraju da ovi razlozi, pogotovu krivokletstvo, nisu dostojni osobe koja obnaša tako časnu dužnost, kao što je ona koju obnaša g. Mesić, da nam se u tome pridruže. Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.»

Inače, pismo je bilo unutarnja stvar Akademije, pa zato novinari nisu ni znali što je bilo u njemu. Kako nije poslano svim akademicima, očito je bila greška potpisnika što ga nisu odmah poslali i široj javnosti. Ovaj presedan će sigurno učiniti da se ubuduće o unutarnjim stvarima u HAZU raspravlja preko novina, a to sigurno nije dobro.

Za razliku od kolege Pravdića, novinar «Jutarnjeg lista» B. V. pokušava na mnogo primjereniji način osporiti moju tezu o Mesiću krivokletniku u Haagu tekstrom ***Mesić nije lažno svjedočio***: «Mesić je, što smo ustanovili iščitavanjem cijelog transkripta sa suđenja Miloševiću, izmjenio tvrdnju o nećaku koji je ratovao u Bosni, ali nije opovrgnuo tvrdnju da su građani Hrvatske odlazili ratovati u BiH. On je, naime, odgovarajući na Miloševićovo pitanje je li njegov nećak bio ondje, u Bosni, rekao “ne”. Uz to je dodao da nije njegov nećak nego daljnji rođak bio u BiH, “što znači da su pojedinci bili ondje, a nisu rođeni u Bosni. No za razliku od pojedinca za kojega sam znao da je bio, nisam u stanju reći tko je još bio ondje”, objasnio je sudskome vijeću. Dakle, problem točnosti svjedočenja raspravljan je pred sudskim vijećem. Sudsko je vijeće na kraju prihvatiло Mesićeve tumačenje prema kojemu je riječ o pogrešci u definiranju srodstva s osobom za koju on pouzdano zna da je bila u Bosni i Hercegovini kao vojnik iako nije rođena ondje, pa se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem.»

Transkripti i njihovi prijevodi su prevedeni i kao takvi su u službenoj uporabi u Haagu. Dakle i onaj sa suđenja Blaškiću koji su akademici citirali u točki 4. svoga pisma.

Točnost prijevoda je sigurno potvrdio svojim potpisom i Mesić, tako da je već sama «izmjena tvrdnje» koju spominje B. V. čudnovata.

Zato sam preslušao Mesićeve svjedočenje u procesu protiv Blaškića. I doista Mesić nije spomenuo svoga nećaka nego svoga BRATIĆA! Ako je u pravu B. V. onda je Mesić ponovo krivokletnik jer bratić je sve drugo samo ne «daljnji rođak», zar ne? U stvari Mesićev je spomenuo rođaka, pa je B. V. i razumio ono što iz toga proizlazi – kako se radi o dalnjem rođaku!

Inače, u transkriptu Mesićeva svjedočenja kao svjedoka optužbe protiv Blaškića spominje se, kao što se vidi iz gornjeg citata, «nećak

Vlatko Mesić», a u svjedočenju protiv Miloševića «rođak Zlatko Mesić». Preslušavanjem prvog svjedočenja može se ustanoviti da je Mesić i tada rekao Zlatko.

Ali pogledajmo dio o kome govori B. V.:

«*SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Evo šta piše ovde, samo da pročitam molim vas sa vašeg transkripta. Kad govorite o tome da li su bili u Bosni i Hercegovini kažete: da li je nekoga tamo bilo ne mogu da kažem. Nisam bio inspektor, niti je bilo na meni da to utvrđujem. Ali moj nećak Zlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, je bio u Bosni. Vratio se odavde i nije bio dobrovoljac u Bosni. On je rođen u Slavoniji, nema ništa sa Bosnom, ali je bio tamo". Dakle, vi ste maločas rekli neistinu, čak ste rekli da su vam nećaci mali itd. Ovde u ovom transkriptu sa vašeg svedočenja pod zakletvom vi govorite sasvim drugačije. Je li to tako gospodine Mesiću ili nije.*

SVEDOK: Moja dva nećaka žive u Francuskoj, a dva žive u Beogradu i za vreme rata bili su maloletni. Radi se o mome rođaku, krivo je valjda prevedeno, koji mi je rekao da je bio u Bosni. To je jedan slučaj koji mi je rekao i ja sam ga izneo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Dobro. A vas je pitao...

TUŽBA: Nisam htio da prekidam ovu posrednu razmenu komentara ali moram reći da svako pozivanje na bivše svedočenje treba da se iznese na zatvorenoj sednici.

MEJ: U redu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Ne vidim zašto bi se ovo iznosilo na zatvorenoj sednici, gospodine Mej, jer ja ovde ne pominjem...

MEJ: Nema veze. Takva su pravila. Svako pozivanje na pitanja koja spadaju u privatnu sednicu treba da se odvijaju na privatnoj sednici. Nastavite.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Ne vidim da sam nešto narušio vašu proceduru. Kad vas pita zastupnik optuženog: da li ste vi kao predsednik Parlamenta preduzeli neke mere da istražite ovo, zar je to odgovor na dužnost Sabora da reguliše korišćenje vojske van svojih granica. Da li ste formirali komisiju, da li ste to pitanje stavili na dnevni red.

MEJ: Idemo na zatvorenu sednicu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Onda nemojte da gubim vreme, neću da nastavljam dalje s tim. Prema tome, kad niste govorili istinu,

gospodine Mesiću, sada ili onda kad ste davali ovu izjavu pod zakletvom.

MEJ: On je svoje objašnjenje dao. Ima li nešto što želite da dodate, gospodine Mesiću.

SVEDOK: Direktno pitanje je bilo da li je moj nećak bio, ja sam rekao da nije. Rođak je bio. To znači da su pojedinci bili i koji nisu rođeni u Bosni, ali te pojedince osim jednoga kojeg sam znao nisam mogao utvrđivati.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Nećak ili rođak kako je ovde prevedeno, ja sam pročitao. Prema tome, tu ne može biti nikakve zabune. Samo da idemo dalje.

Dakle, interesantno je kako Milošević spominje ime Mesićeva bratića Zlatka Mesića, a Mesić za bratića tvrdi da je rođak, što B. V. prirodno tumači kao «daljnji rođak». Prirodno se nameće i pitanje, postoji li Mesićev bratić Zlatko Mesić, kada sam Mesić na spomen njegova imena ne kaže da mu je to bratić? (Zar nije prirodna reakcija: «Zlatko Mesić nije moj nećak nego bratić!») Kao da je u prvom suđenju, kada je od interesa za obranu bilo «dokazati» agresiju RH na BiH, trebao taj rođak biti jako blizak svjedoku, a poslije nekoliko godina, sam svjedok je zaboravio na to da je tada govorio o bratiću pa sada govori o rođaku!?

Iz gornjeg transkripta vidljivo je također da je netočna interpretacija u «Jutarnjem» kako «se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem». Očito je obrana tražila zatvorenu sjednicu o tome, što je prihvatio i sudac, ali je sam Milošević odustao od toga. Nakana balkanskog krvnika bila je pokazati da je hrvatska vojska bila u Bosni, a to jest i bila bit Mesićeva svjedočenja u procesu protiv Blaškića.

Svima onima koji su tvrdili da je Mesić govorio o nećaku ostaje da promisle hoće li ubuduće vjerovati i transkriptima u Haagu koje je potpisao Mesić. Dakle, ni B. V. nije svojim tekstom opovrgnuo tvrdnju o Mesiću kao nevjerodstojnom svjedoku.

Ako je nešto bilo simpatično na Mesićevu predavanju onda je to sigurno bila njegova želja da ponešto nauči svoje «kolege» akademike. Naime «Jutarnji list» navodi njegove riječi: «Žao mi je što je skupina cijenjene gospode akademika odlučila ovo moje izlaganje bojkotirati. Možda su mogli čuti nešto što ne znaju.»

Akademik Slobodan Novak u već spomenutom intervjuu kaže: «Znate, pa zapravo je deplasirano danas izvlačiti njegove (Mesićeve, o. p. J. P.) davne brljotine, jer toga imamo od njega svakodnevno; ne bi se morale tražiti ni izvlačiti snimke i citati iz prošlosti, dovoljno je uključiti televizor i mozak.»

Zato sam, poučen naputkom akademika Novaka pogledao što mogu naučiti iz Mesićevih nedavnih izjava po novinama. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi poruku Stjepana Mesića biskupima i akademicima potpisnicima «Apela»: «*Želite kaos, a ne pravnu državu*». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «*Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojavit se na sudu.*» Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojaviti pred sudom. Ili jednostavno Mesić – kao pravnik – misli da obrana sa slobode znači nepojavljivanje na sudu.

Još je interesantnija njegova izjava koju prenosi «Slobodna Dalmacija» kada je u svezi sa štrajkovima glađu u «slučaju Glavaš» podsjetio da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali glađu jedan za drugim: «*U toj skupini prvi je štrajk glađu počeo Boby Sens štrajkajući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premijerka Margaret Thatcher je to odbila i sva su 10-orica umrla.*» Naravno, čudno je da netko tko je pravnik uspoređuje zatvor s pritvorom. Međutim, Predsjednik uspoređuje kako je premijerka Velike Britanije pustila umrijeti one koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od njene države. A očito je i predsjednik Mesić želio da se pusti umrijeti onaj koji se borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Što sam iz toga mogao naučiti? Pa da. Sada znam čiji je on predsjednik!

Na kraju, a ne manje važno, spomenut će i činjenicu da na sjednicama predsjedništva HAZU nije bilo riječi o Mesićevu «predavanju», a prema tvrdnjama nekih članova Prvog razreda – ni na sjednicama tog razreda. A to je doista neobično kada je s obzirom da je predavanje dogovoreno još prije mjesec dana, kako tvrdi

akademik Vladimir Stipetić u «Slobodnoj Dalmaciji» od 14. 12. 2006., odnosno proljetos kako su – prema Hini - rekli sami organizatori. Zato smo naše pismo i završili riječima: «Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u Akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.» Je li Mesićevo «predavanje» bilo stoga ilegalno ili ne doznaćemo kada šest akademika dobije odgovor od Predsjedništva HAZU-a.

«Hrvatski list», 4. siječnja 2007.

PRILOZI:

ARALICA: AKADEMICI NE ŽELE STATI IZA NEVJERODOSTOJNOG MESIĆA

Piše: Suzana Barilar

ZAGREB - Dio akademika bojkotirat će predavanje predsjednika Mesića "Hrvatska u 2. svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska" zakazano za 15. prosinca.

O tome su već pismom obavijestili Tajništvo HAZU. Bojkotom, kažu, žele ukazati na nevjerodostojnost predsjednika države, pogotovo nakon objavljivanja njegova govora iz devedesetih, iz kojeg su očita neprincipijelna stajališta o antifašizmu i NDH.

POBORNICI PUŠTANJA GLAVAŠA

Najavljeni predavanje podijelilo je članove Akademije pa se Mesiću sklonija struja i danas trudila organizirati što veći odaziv na taj događaj. Inicijativa da se demonstrativno ne ide na Mesićevo predavanje pokrenuta je prije nekoliko dana, a prema našim informacijama, predvode je isti oni akademici koji su prije dva tjedna pisali Vrhovnom i Ustavnom sudu, tražeći da se Branimira Glavaša pusti iz pritvora.

Jedan od onih koji će bojkotirati Mesića u petak, a koji je to novinarima Jutarnjeg lista danas i otvoreno priznao, dugogodišnji je Mesićev oponent, književnik i akademik Ivan Aralica.

- Mogu vam potvrditi da sam se složio s tom inicijativom i potpisao pismo u kojem se predlaže bojkot njegova predavanja. Ja sam pismo potpisao i to znači da neću doći na predavanje - objasnio nam je Aralica. Tvrdi da je glavni cilj bojkota pokazati da je predsjednik Mesić izgubio vjerodostojnost.

NE MISLE SVI ISTO

Ne radi se samo o govoru o NDH, već i nizu drugih poteza koje čini od početka mandata. Akademici ne žele stajati iza čovjeka koji je izgubio vjerodostojnost - poručio je Aralica.

Ova je akcija na okupljanje potaknula i neke članove Akademije koji misle drugčije.

- Čuli smo se svi telefonom. Dogovorili smo se da svi moramo doći na predavanje bez obzira na eventualne zdravstvene tegobe - objasnio nam je.

NE ŽELIM KUPITI MESIĆA

ZAGREB - Premijer Ivo Sanader objasnio je zašto je odmah nakon objave snimke Mesićeva govora stao u njegovu obranu.

- Sve će učiniti da se ne destabilizira predsjednik Republike. Želim odbaciti tumačenja da time pokušavam kupiti Mesića za predstojeće izbore - rekao je Sanader. (T. K.)

,,Jutarnji list”, 12. 12. 2006.

SLOBODAN NOVAK: HRVATSKO DRUŠTVO POSTAJE LEGLO ZLOČINA

NAJVEĆI ŽIVUĆI KLASIK HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI O KRIZI DRUŠTVA I MORALA

Slobodan Novak najveći je živući klasik hrvatske književnosti. Ima 82 godine i kaže da više ne piše. Glavno mu je ostvarenje roman ‘Mirisi, zlato i tamjan’ iz 1968. godine, a posljednji put oglasio se romanom ‘Pristajanje’, 2005. godine. Novak pola godine živi u Rabu, pola u Zagrebu. Član je Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Oglasio se, sa skupinom akademika i biskupa, za spašavanje Branimira Glavaša dok je on štrajkao glađu u pritvoru, a Novakovo je ime i među potpisnicima pisma kojim se tražio bojkot Mesićeva predavanja u HAZU.

• Gospodine Novak, šefu države izvadili su davni govor, kojeg se on danas srami, a novinare koji su to objavili maknuli su i poslali ih na nekakvo Etičko povjerenstvo. Svejedno, svi kažu da je predsjednik učinio toliko dobrega za Hrvatsku, da mu ovo zaista ne bi trebalo zamjeriti. Je li Mesić sve nas stvarno toliko zadužio, ili tu možda ima i straha?

- Hrvatska šutnja, ako je i danas ima, znači kompromiserstvo i laissez faire, po pseudoliberalističkoj devizi. Ona Stojčevićeva, koju mi stariji pamtim, bila je jedinstvena i paradigmatična; sumnjam da se više u nas može ponoviti. A niti strah. Jer Predsjednik države, lijepo nam je prije nekoliko dana poručio preko televizije: Sve vas unaprijed amnestiram! Pišite što hoćete! Ja odgovaram samo narodu koji me je izabrao. Kako li samo zna da ga mi, pripadnici nekoga drugog naroda, nismo izabrali?! Znate, pa zapravo je deplasirano danas izvlačiti njegove davne brljotine, jer toga imamo od njega svakodnevno; ne bi se morale tražiti ni izvlačiti snimke i citati iz prošlosti, dovoljno je uključiti televizor i mozak. Mislite da ga je sram? Zatekli ste me. Meni se nekako ne čini. Od onoga dana kad je za potpisnike Deklaracije o hrvatskom književnom jeziku tražio u komunističkome saboru najteže represalije, pa, evo do danas, on se ni najmanje ne stidi svojih podviga. Eh, da, u onom pogledu o kojem

govorimo, učinio je doista mnogo, i premda znam da smo inače zaduženi preko grla, ne znam koga je on osobno zadužio, rekao bih čak ni svoje bivše glasače. Mislim da šutnja ipak nije sveopća, i utješno je što ocjenjujete nedovoljnima, povremene pokušaje da se ponešto kaže. Njegove se cvebe ipak tu i tamo smjelo izvlače u javnost, ne bi li se urazumile obožavateljice i glasači. Koliko ima od toga koristi, teško je reći - mi smo lakovjeran narod, pa vjerujemo da ne će ubuduće novinari morati pred etička povjerenstva, otkako su amnestirani.

• Predsjednik Mesić kaže: "mene napadaju svi koji su protiv pravne države". Ima li razlike između poistovjećivanja na način "država, to sam ja" i ovog Mesićevog "pravna država to sam ja"?

- Vi zaboravljate da imate posla s pravnikom! Ipak, svojim ste pitanjem sami ponudili odgovor: pravna država nije ničija osobna zaštita, nije pancirka, niti džiju-džicu, niti pendrek skriven u rukavu. Pravo nije isto što i etička kozmetika, nedosljednost, kontroverznost i demagogija. Naprotiv, pravo je nesmiljena obrana pravednosti i istine, po društvenom shvaćanju (ne ću reći: po ljudskom), bez obzira na politički ili osobni pragmatizam. Barem bi trebalo biti.

• Prema Mesićevu mišljenju, ni vama, zapravo, nije stalo do Hrvatske. To je on vama i ostalim akademicima i biskupima poručio kad ste bili ustali za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora.

- Mi smo istupili u obranu osnovnih općeljudskih načela, a nismo se, ni za čiju privatnu uporabu, izjašnjavali je li nam ili nije stalo do Hrvatske. Iskreno govoreći, ni akademici, ni biskupi, koliko mi je poznato, ne očekuju bez daha njegove poruke i objave. I, ako baš hoćete, stalo nam je do Hrvatske u kojoj ne će biti nedomišljenih osuda i u kojoj ne će arbitri toga tipa davati ocjene našem domoljublju.

• Zašto ste se osobno izložili oko Glavaša? Je li tu za vas bio vrijedan baš on, kojega sumnjiće za strašne zločine nad civilima, ili pak neki princip, i koji?

- Osobno sam u vašem listu nedavno već rekao da ne znam je li Glavaš učinio zločine za koje je u javnosti već osuđen, a pomalo već i kažnen. Pretpostavljam da će to nepristrano ocijeniti sud. Ali držim, ako je čovjek, makar i svojom odlukom, stao na rub krova, treba ga spašavati, kao što se spašava samoubojica. I kao što vatrogasac spasavatelj riskira vlastiti život da bi odvukao čovjeka s

ruba smrti, tako i društvo mora, unatoč formalnim ili stvarnim reperkusijama, iznaći hrabrosti barem za kompromis između ljudskoga života i lijepih papira koji, pomalo nesavršeno, ali također - brane ljudske živote. Pa tek zatim donositi sud o grješniku, koji je, branеći domovinu, prekršio tzv. "nužnu obranu". Tim spašavanjem ne će biti oprošten nijedan eventualni zločin, bit će samo slomljena nečija nehumana i narcisoidna tvrdoglavost.

• Zbog toga su nedavno u splitskome Feralu vaši zavičajci napisali doslovno: "Slobodan Novak pripada kategoriji neostvarenih ubojica, onih koji nisu imali petlje uzeti puške u ruke i prosipati krv za hrvatsku stvar..." i tako dalje.

- Iz toga je jasno razvidno, tko je u Hrvatskoj "prosipaо" krv za hrvatsku stvar - ubojice, zar ne? Ali, tako govore lupetala. Da, čuo sam o tome od jedne priateljice, koja po novinarskoj dužnosti mora čitati i kojekakvu makulaturu. Iskreno vam kažem, takve me prostačke inverkte ne pogađaju baš nimalo, a i zanimaju vrlo malo, i to više kao etički problem, nego kao osobni. Prestar sam i preiskusan da ne bih uviđao podrijetlo i shvaćao ishodišta gotovo svake napisane riječi. Mislim pak, kako bi sve nas morala mnogo više zabrinjavati spoznaja da bivše jugoslavenske škole desetljećima nisu odgajale naše naraštaje u istinskom čudoredu i domoljublju, kako to čine sva civilizirana učilišta u svijetu. Stoga i mnogi moralno obogaljeni roditelji danas ne znaju svoju djecu usmjeriti kao ljude. I tako odrastaju sada tolike izgubljene i dezorientirane individue kao duhovni nomadi čergari. A to je najpogubnije za poluinteligente, nedograđene javne djelatnike, koji se domognu pera i propovjedaonice, i koji onda povlače za sobom i one koji ne pripadaju svijetu anarhoidnog negatorstva, ništavila i prostakluka, pa se pošast širi, kao što vidimo, do apokaliptičnih razmjera. Jer i po Stanislawu Jerzi Lecu: "zbroj ništica daje zastrašujući broj", i "mračno je u onoj zemlji u kojoj su razbojnici na vidjelu". Na njihove se ispade, na žalost, vrijedi osvrati još samo kao na simptome poremećenosti i na emanacije bolesnog i invalidnog duha. Ali bojim se, ne može ih se ni liječiti, ni sprječiti; oni postaju sudbinom svijeta, kojim se trude zavladati. Ako im se on ikada preda i postane doista njihov, eh, pa neka im ga! Nauživat će se.

• Neće li hrvatsko društvo prije izbrusiti moral i dobiti na snazi ako se uspije suočiti s vlastitim zločinima i kazniti krivce, nego ako ih bude štitilo misleći da time čuva dostojanstvo Domovinskog rata?

- O tome nema dvojbe i nije vrijedno kalkuliranja. Uvjerен sam da ni većina onih koji katkad štite zločince, ne žele braniti zločin. Jedino je pitanje što li je to “prekoračenje nužne obrane”. O tome sam pisao u svojoj knjizi Protimbe (str. 404. i dalje) dosta opširno. Ali moglo bi se raspredati do Sudnjega dana, bez koristi za one koji u činu samoobrane vide samo “prosipanje” krvi. (Usput, za one kojima je stalo da govore hrvatskim književnim jezikom, prosipa se brašno i pjesak, a krv se proljeva. To uče već i osnovci).

• Prema svemu sudeći, Franjo Tuđman našao bi se u Haagu da je poživio. Kako s ove povijesne distance cijenite Tuđmanovu ulogu u stvaranju hrvatske države i njegov utjecaj na ratna zbivanja u BiH?

- Pjesnik Zvonimir Golob nije mi bio priopćio da je Josip Pupačić poginuo, nego da je pobjegao. I pred Haaškom pravdom časni ljudi zaista moraju bježati, kao što je naš dragi prijatelj na tragičan način pobjegao pred ondašnjom socijalističkom stvarnosti. Nemam ja, kao ni većina građana, uvida u ratna zbivanja u Bosni. Sjećam se samo davne kategorične Mesićeve javne izjave, da Tuđman nije nikad s Miloševićem pregovarao o podjeli Bosne. Ali danas... Ah, danas! Danas Mesić o Tuđmanu govori s toliko neobuzdane antipatije s koliko ja suzdržanosti govorim o Mesiću. Čini mi se, uostalom, unatoč ondašnjim izjavama, da i nije riječ samo o antipatiji: vrijedi pogledati fotografiju objavljenu na 486. stranici knjige Ankice Tuđman “Moj život s Francekom”, na kojoj je Tuđman snimljen u euforiji pobjede nakon predsjedničkih izbora sa svojim očito neprijateljskim pobočnicima Mesićem i Manolićem, koji svojim funebralnim raspoloženjem, iskazuju “radost” zbog njegove pobjede, a “koji su tada još bili uz njega” (?) kako naivno piše pod slikom - Sapienti sat!

• Kako gledate na Sanaderov veliki politički kompromis: od čovjeka koji je podizao narod na splitskoj Rivi za Norca, Gotovinu i druge, do premijera koji je Gotovinu izručio Haagu i odrekao se Glavaša koji mu je, kao jedan od najbližih ljudi, bio pomogao doći na čelo HDZ-a? Je li ta preobrazba išla na korist Hrvatske i je li Sanader uspio istinski promijeniti HDZ?

- Bilo bi dobro da ga nije “uspio” istinski promijeniti. Ali, čini se da jest. Pa ipak, moram priznati, da imam mnogo više razumijevanja za Sanaderove postupne devijacije u politici, nego za Mesićeve eskapade. One su logičnije, iako ne uvijek opravdane i prihvatljive, ali nisu opterećene očiglednim lažima i prozirnom mimikrijom. Opterećen je on sam, doduše, tom prokletom Europom, pa to dosljedno i uporno ispovijeda. Mi možemo samo pitati: a kaj je pak z nami? Mi bismo se pokrenuli... već nas ovak žulja! Daj k vragu to smeće od Europe...! Stvarali su je i Hitler i Staljin, ali ne da ojačaju male i slabe, nego da ih zbrišu! Ali, dobro, tko ne prihvaca, izjasnit će se, recimo, na referendumu - to je jedino što može bespomoći građanin. A kako li je tek našim obespravljenim ribarima...? Očito, tko hoće vladati mora se uvjetovano, dakle, i vladati. Nisam razmišljao jesu li ta dva izraza značenjski sroдna, kao što su istozvučna, ali znam ipak, da dobro se vladati može samo onaj tko umije sa sobom vladati. A predsjednik vlade to dobro znade i sa srokom i bez sroka, pa barem imamo ličnost koja nas može dostoјno predstavljati pred onima tamo manjinjorgima, koji vire čekajući nas za odškrnutim vratima poslije Bugarske i Rumunjske...

• Kako zamišljate Hrvatsku u Europskoj uniji: kao zadovoljnju zemlju koja ima privilegij preditve obale na kojoj turisti ostavljaju velike novce, ili kao iskorištenu zemlju, jer će ta obala možda već biti cijela rasprodana?

- Zamišljam ja to na razne načine, i uvijek na kraju ostanem ozbiljno zamišljen, bez jasne predodžbe o budućnosti. Zasad sam zamišljen nad onim što ste i vi naznačili: nad rodnom zemljom, otuđenom i nimalo sretnom. Ranko Marinković mi je na ceduljicu zapisaо riječi što ih je glumac Karlo Bulić (čuveni dotur Luigi) bio izvjesio na vrata svoga zahoda: Qui si entra pesante e dolente, e si esce leggero e cantante (ovdje se ulazi otežao i bolan, a izlazi se lagan i raspjevan). Svakako, znatno privlačnije nego na vratima pakla! Čovjek bi se istinski mogao ražaliti, pa i rasplakati nad surovim i neprobojnim birokratskim preprekama što ih stranci moraju svladavati ulazeći u vlasništvo nekretnina, pa se u nedoumici pita, a kako to da ih ipak ima toliko lepršavih i raspjevanih, kad izidu na osunčanu istarsku balaturu, na svoju balaturu, na svojoj kući, svojoj zemlji... Vjerojatno i tu nešto smrđi kao u Bulićevu zahodu. Ali važno je, reći će

kratkovidni, da su ljudi kraj nas raspoloženi, da se otvaramo svijetu, da novac dotječe, pa bio vidljiv ili skriven, prljav ili opran.

• Koliko je u nas politička elita moralno i intelektualno zrela da se uopće može uhvatiti u koštac s najvećim problemima hrvatskoga društva među kojima je posebno naglašena korupcija?

- Naše se društvo, na žalost, naočigled ubrzano pretvara u leglo zločina. Vlast i njena policija postižu nevidene i dosad najgolemije uspjehе u razotkrivanju, suzbijanju i procesuiranju, prekidanju puteva droge, jezikoslovci u žaru raspravlјaju treba li tu partitivni genitiv ili posvojni pridjev; a kako bi on glasio - drogni put?... dresirani psi njuškaju blatobrane, prostiru se po stolovima pred objektivima tóne fino zapakirane dosad najveće količine... boje dječjega dreka. Crkva samo nešto načelno šušljeta, i to s krivim naglascima, ali sklopjenih, kao zalijepljenih, ruku... ljudi se, srčući espresso, ma upravo skandaliziraju, i ja s njima, a pištolji i noževi "posluju revno" kao u onim lijepim igricama i filmovima što ih naša djeca i unuci gutaju prije spavanja. Novine pune stranice sa zamamnim porukama i golim guzicama i talasavim sisurdama u koloru: čekam te... nazovi... gdje si bio dosad?, raspredajući na susjednoj stranici o dostojanstvu žene... I tako putujemo u Europu... i soba plovi ko lađa... Putuje soba, putuje pokućstvo trulo, putuju duge, mokre izribane daske,... rekao bi Krleža: Put u raj! (A miču se gadne prikaze i maske...). Ispričavam se; katkad treba prizivati i velika imena, radi slikovitosti.

• Tesli su 1992. u Gospiću minirali spomenik, a sada u Teslinoj godini najednom se hrvatski političari natječu u veličanju tog znanstvenika. Mislite li da je Tesla prava osoba na kojoj se može graditi hrvatsko-srpsko pomirenje?

- Pa možda to i nisu baš u dlaku isti ljudi - koji miniraju i koji veličaju! Ipak, gospodin Tesla mi je neku noć u snu šapnuo da se možda radi o nekakvoj izmjeničnoj... koja jako struji preko njegovih leđa, ili o nekom rotirajućem magnetskom polju. Koliko sam čuo, on je već bio pomirio hrvatstvo i srpstvo, ali, na žalost, samo za sebe, za privatnu uporabu. Nije insistirao na trofaznom nego na višefaznom sustavu... i sve tako, sami elektrošokovi. Pretpostavljam da ga zbog toga memorandumska akademija ne bi danas primila u svoje članstvo. Jer ipak je on bio samo "prečanin" i to takav nevjerni prečanin, koji se nije dao instrumentalizirati za ostvarenje interesa

srpske politike u Hrvatskoj. On jest prava osoba na kojoj bi se moglo graditi..., ali ako je spremna graditi samo jedna strana, kuća se opasno naheri.

• Mislite li da su srpski akademici i srpsko društvo u cijelini proživjeli katarzu i da smo konačno spremni na normalne susjedske odnose?

- Baš nekako i ne mislim, jer više je nego očito da je vojevoda Šešelj još i sad idol većine Srbijanaca. Naličje njihove spremnosti na dobrosusjedske odnose poznam još iz djetinjstva. Katarze, dakle, nije bilo i ne naslućuje se. Zasad, srećom - otšo golobradi vojvoda u bajbuk, a ka će da se vrati... ne zna se. Ipak, podigao bih svoj glas i da se njegov štrajk gladu prekine. Ne samo zato što znam da bi iz njegova groba izletjelo cijelo jato feniks-pticâ, nego i onako, načelno. Ipak je i on kršćanska kreatura. Mi čakavci za ljudsko biće kažemo kršć?nin, a to znači samo da nije životinja. Osim, razumije se, po svom duhovnom habitusu.

• Posljednjih godina pojavilo se puno mladih pisaca, čitate li recentnu hrvatsku prozu i možete li izdvojiti nekog od autora?

- I, kao obično, na kraju - književnost. Bolje reći, književnost, kao obično, na kraju. Ne predbacujem to vama. To je donekle i moja navika, stečena u potpunoj nedužnosti. U našim društvenim prilikama isticati važnost takve nekorisne djelatnosti kao što je bilo koja umjetnost, osim umjetnosti prerađivanja, nalik je na onaj poznati štos Marije Antoanete: ako nemaju kruha, neka jedu slatkiše. A zbog toga bi nas lako mogli giljotinirati, jer ni danas to ne smatraju šalom. Ti slatkiši izlažu se u reprezentativne vitrine, a mi grickamo baškot. Figurativno rečeno. Ma, možda i nije baš sasvim tako, hajde, recimo, postoje pozitivne budžetske tendencije, koliko se može, je li, ali "oni dolje" ne mare ni sada za umjetnost; sada je u modi potraga za radnim mjestom, ili pak za afericama, zvjezdicama, za bu-si-nesom, kako je govorio jedan moj dragi starac, pa to ni budžet i nijedna hrizoterapija ne će promijeniti zadugo. Ako ikad. Dosljedno tome, i ja jedva da i čitam beletristiku. Žao mi je, nekad sam to volio. Ispričavam se mladim talentima, morat će potražiti zahvalnije čitatelje. Ovako, s periferije, zaključujem da je nastupio procvat, ali čitao sam djelomično samo Ferića i Barića, još ponešto fragmentarno, nedovoljno za usporedbe. Tako su se "svinjski" odnosili uvijek stariji naspram mlađih, pa samo nastavljam tradiciju. Ovo što sam pročitao uvjerilo me u pravu nadarenost ovih autorâ;

ako takvih ima još, hvala Ti, Bože! Bit će i slatkiša. Samo da se ne povode za vremenom, da ne psuju i ne prostače! Ali, bojim se to će već teže ići.

- Jeste li čitali memoare svoga generacijskog kolege Vlatka Pavletića, i što mislite o njegovom intimnom razotkrivanju?
 - Čitao sam, razumije se, to ima prednost pred punim stolom knjiga i časopisa na čekanju. Morao bih vrlo opširno iznositi svoja zapažanja. Reći ću kratko: nema toliko svjedočenja o zajedničkom generacijskom curriculumu koliko sam očekivao, ali ima zajedničke sudbine. Vlatko se zarana odvojio, slijedeći svoju zvijezdu, a to sam bio smetnuo. Nadam se da me ne će optužiti s licemjerstva, ako kažem da mu prvih tridesetak stranica opterećuju ovu i ovakvu knjigu. Razumijem u potpunosti njegovu terentiusovsku devizu homo sum..., pa iako ni meni ništa ljudsko nije strano, ne mogu zaboraviti ni uzrečicu svoga barbe: svaka stvar na svoje mjesto! Nisu mi, na primjer, draga ni neka mala lukavstva kojima je pribavljao sebi u vojsci ili u gradnji karijere olakšice ili prednosti. Ona su bila korisna, ali ja ih ne bih kvalificirao uspjehom. Također mi se čini da knjigu donekle opterećuju tuđi tekstovi, kojih je moglo biti manje. I to je sve što bih, da sam kritičar, umio prigovoriti autoru. A ovdje, u kratkom razgovoru, lakše mi je bilo izreći ovih nekoliko marginalnih čitateljskih primjedaba, nego nanizati pohvale, kojih bi bilo neusporedivo više. Doista mislim da je knjiga vrlo vrijedna, ne samo kao svjedočanstvo o intimnom životu i društvenom djelovanju jedne zanimljive ličnosti, nego jednako tako i o vremenu i sredini u kojoj smo svi mi, njegovi suvremenici, proveli svoje dane i odbolovali svoje sudbine. Ona je mnogo više nego knjiga memoara. Još je vrijedniji, s literarnog aspekta, raskošan eseistički, misaon, sentencionalan, mudar i iskustven, do krajnje jednostavnosti lagan i čitak način ekspliciranja i najzakučastijih tema. Bio je u vrhu državne vlasti, mogao je i uspio je s tog vrha gledati u daljinu, osjetio je i izražavao je i samozadovoljstvo, ali se nije razmetao kao onaj velikan s početka ove priče.
-

Očito, tko hoće vladati mora se uvjetovano, dakle, i vladati. Nisam razmišljao jesu li ta dva izraza značenjski srodnja, kao što su istozvučna, ali znam ipak, da dobro se vladati može samo onaj tko umije sa sobom vladati. A predsjednik vlade to dobro znade i sa srokom i bez sroka, pa barem imamo ličnost koja nas može dostojno

predstavljati pred onima tamo manjinjorgima, koji vire čekajući nas za odškrinutim vratima poslije Bugarske i Rumunjske...

Novak o ljudima i institucijama

Crkva šušljeta s krivim naglascima

O Mesiću: Deplasirano je izvlačiti Mesićeve davne brljotine, dovoljno je uključiti televizor i mozak

O Glavašu: Ako je čovjek, makar i svojom voljom, stao na rub krova, treba ga spašavati, kao što se spašava samoubojica

O Haagu: Pred haaškom pravdom častan čovjek mora bježati

O Europi: Daj, k vragu to smeće od Europe! Stvarali su je i Staljin i Hitler, ali zato da zbrišu male i slabe

O HDZ-u: Bilo bi dobro da Sanader nije uspio istinski promijetiti HDZ. Ali, čini se da jest

O Sanaderu: Opterećen je tom prokletom Europom, ali su njegove postupne devijacije u politici razumljivije od Mesićevih eskapada

O Crkvi: Crkva načelno šušljeta s krivim naglascima, ali sklopljenih, kao zalijepljenih ruku

O Srbiji: Katarza se ne naslućuje, Šešelj je i dalje idol većine Srbijanaca

O mladim piscima: Ovako, s periferije, zaključujem da je nastupio procvat, ali čitao sam djelomično samo Ferića i Barića... Ovo što sam pročitao uvjerilo me u pravu nadarenost ovih autora..

O Pavletiću: Bio je u vrhu državne vlasti, mogao je i uspio je s tog vrha gledati u daljinu, osjetio je i izražavao je i samozadovoljstvo, ali se nije razmetao poput Mesića

“Jutarnji list”, 16. 12. 2006.

JESMO LI ŠTO NAUČILI IZ SLUČAJA KRESTIĆ?**MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE**

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti,

obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.

(Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a financijski neopravдан. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojaо je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslige Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u

Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog ospozobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Baraćić, Rafo Bogićić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Marjetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba dozнати tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne kreće korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć... I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove

u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati oticći iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Čosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

**OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE
POVIJESTI****POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I
SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!**

**OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE,
PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA
ZNANOST, OBRAZOVANJE I ŠPORT I SABORSKOM
ODBORU ZA OBRAZOVANJE, ZNANOST I KULTURU**

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom «Udžbenik koji prešuće ili navodi srpske žrtve u Oluji» objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima «odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske», no takav se pristup navodno «nije svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti». Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbima, no autorica patetično ističe «da ni to nije obeshrabriло autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća».

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagljuje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u «Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva» od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva «smatra da podaci o

ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti». Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako doznajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inaćica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobođilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska «provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi ovladala strateški važnim područjima». Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju odgovor. Kada opisuje stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom jedinom riječju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobodenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobođilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski

teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništima i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-on ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski građani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih vođa. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalome što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja (Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.) I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mladih u okolini Dubrovnika koje je u kolovozu 1995. ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zasluzuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem

udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni pогinuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabrajanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Iстicanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlaчење hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teće. Sjena na ovu pobjedu hrvatske vojske baćena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlaчењу» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Oluji govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerenstva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačeњe Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u

tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobodilačkim akcijama govore kao o pozitivnim dogadajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobođanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštititi suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobođanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.»

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbaci rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim 'neodmjerenum izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjerениh izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje

s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznavanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvativimo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Đodana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekta Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepinцу. Ona je naime u izvornoj inačici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija «je li dovoljno oštro i

odlučno istupao»? Koji su to kriteriji «oštine» i «odlučnosti», koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog «igrača»? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: «Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepincu». Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu Science, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavljivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a.

Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije! Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić

akademik Ivan Aralica

dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

akademik Rafo Bogišić

akademik Žarko Dadić

akademik Stjepan Gamulin

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik

dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik

dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik

akademik Slavko Matić

dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

akademik Milan Meštrov

dr. sc. Andelko Mijatović

akademik Slobodan Novak

dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

akademik Petar Strčić

akademik Ivan Supičić

dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica

dr. sc. Ante Škegro, znanstveni savjetnik

akademik Josip Tišljar

akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

ULAZAK U EU I GUBITAK NACIONALNIH VREDNOTA

Čini mi se da poslije uhićenja generala Gotovine uopće i ne trebam šire obrazlagati ono što sam mislio reći u trenutku kada sam prijavio naslov mog današnjeg izlaganja. Slika najslavnijeg hrvatskog generala u lisicama daje odgovor na pitanje što nam donosi ulazak u Europsku uniju. Ne postoje nacionalni interesi ako ponos i dostojanstvo hrvatskih ljudi nisu prvi među njima. A lisice na rukama generala Gotovine su lisice na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda!

Skoro je deset godina kako upozoravam da će ulazak Hrvatske u EU značiti veliki gubitak nacionalnih vrijednosti. Evo teksta objavljenog 22. srpnja 1996. u "Domu i Svijetu" ("Večernji list" – inozemno izdanje):

JESU LI VAŽNIJI LJUDI ILI LJUDSKA PRAVA?

Boraveći u Sloveniji Sveti Otac nam je uputio još jednu izuzetno važnu poruku. Upozorio nas je na opasnosti "ideologije neobuzdanog liberalizma". Sveti Otac ne posustaje u svojoj borbi da promijeni svijet. Svijet koji je do njegovog izbora funkcionirao upravo na osnovi podjele na dva jasno izražena dijela svijeta: svijet u kome vlada ideologija neobuzdanog liberalizma i, onog gdje smo mi bili, svijet neobuzdanog komunizma. Dvije strane jedne te iste medalje: bogatija i siromašnija, a koje su mogle egzistirati samo jedna uz drugu! Istina, naš svijet je bio bez imalo ljudskosti u sebi. Tek na kraju su mu pokušali naći i "ljudsko lice". Sjećate li se "socijalizma s ljudskim licem". Svijet bogatih ne bi mogao egzistirati bez tog ljudskog lica. A to ljudsko lice zove se na Zapadu: LJUDSKA PRAVA!

Ruski presedan Vijeća Europe

A što to znači vidjeli smo često puta. Najskorije u Čečeniji. Tamo su ubijali desetine tisuća ljudi, a zapadne zemlje su opominjale Rusiju da krši ljudska prava. To je isto tako jasno izraženo u riječima mr. Andreasa Stadlera, tajnika austrijskoga veleposlanstva u

Zagrebu (*Nedjeljna Dalmacija* od 24. 5. 96.) kada kaže da je "VE već napravilo jedan presedan, prihvativši u svoje članstvo i državu u kojoj još uvijek postoji smrtna kazna." A primili su Rusiju u kojoj su pobijeni deseci tisuća ljudi! Ti su ljudi bili krivi samo zato jer su željeli slobodu. Istina, njihova ljudska prava nisu prekršena, oni nisu osuđeni na smrt, i pogubljeni. Oni su "samo" pogubljeni. A pravo na život ili pravo na slobodu nije u opisu ljudskih prava zapadnih zemalja. Osim ako su oni u pitanju naravno! Ta prava mogu imati i drugi, ali samo ako oni to odobre! A Hrvatskoj nisu odobrili. No, Hrvati i dalje misle da je sloboda nešto vrijedno. I da je ljudski život nešto vrijedno. Vrijednije od bilo čega. Pa čak, zamislite molim Vas, i od ljudskih prava!

I zaista to Hrvati tako i misle. Kada smo krenuli u borbu za svoju slobodu naivno smo vjerovali da će nas zapadne zemlje podržati. Brzo smo shvatili kako stvari stoje! Jednostavno su nam zabranili braniti se (embargo na uvoz oružja) i tako godinama omogućavali Srbima da ubijaju koliko žele i mogu. Vidjeli smo da ni genocid nije tako strašna stvar. Pa, Srbi su nagrađeni za učinjeni genocid! Naravno, oni su činili dozvoljeni genocid protiv neposlušnih Hrvata.

Gospodin Stadler nas očito dobronamjerno upozorava u svezi ne primanja Hrvatske u Vijeće Europe: "To što se sada dogodilo, prije svega je izraz iskrene brige za ono što se stvarno događa u ovoj zemlji. U tome smislu, hrvatska javnost i politika ne bi trebale to shvaćati kao nepoštenu akciju, kao igru interesa koji su usmjereni protiv Hrvatske ili čak neku vrstu psihološkog rata protiv Zagreba. Naprotiv, posrijedi je poticaj da i vaša zemlja bude u skladu s europskim standardima. Kritiku Vijeća Europe valja sagledati u pozitivnom svjetlu, prije svega u interesu samih građana Hrvatske."

Europski standardi u hrvatskoj zbilji

A sjetimo se europskih standarda. Oni odluče da sve zemlje koje su nastale raspadom bivše Jugoslavije moraju ispuniti stroge kriterije zaštite manjinskih prava. I Hrvatska je morala donositi Zakone mnogo naprednije od zakona tih zapadnih zemalja. A Jugoslaviju poslije učinjenog genocida, Jugoslaviju u kojoj su prava manjina mislena imenica - priznaju odmah.

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava.

Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Hrvati bi, ali u kakvu Europu

Vratimo se zato Papinoj poruci. Ne treba bezglavo juriti u ralje neobuzdanog liberalizma. Ne treba se spuštati na "europske standarde". Volimo i dalje ljude, njihovu slobodu. A ne samo njihova "ljudska prava". Sačuvajmo svoju dušu.

Dobro je primijetio gosp. Stadler da "postoje Hrvati koji rado ne bi u Europu". Podsjetio me na jednu moju raspravu s nekoliko naših liberalnih novinara. Rekli su mi da sam ja protiv Europe. I priznao sam. Zaista sam bio protiv takve Europe, Europe po mjeri Engleske i Francuske. Europe ideologizirane neobuzdanim liberalizmom! Rekao sam im: "Ja sam samo za Srednju Europu, a ne Europu u kojoj čak i jedan liberalni prvak (Gensher) nastrada kada pokaže da je više Nijemac nego liberal; kad pokaže, braneći Hrvatsku, da mu je više do duše nego do liberalizma."

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad, npr., Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Savjet sigurnosti UN-a, već se treba okrenuti Srednjoj Europi. Kako treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima, i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takova jedinstvena Europa je i moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

ODNOS PREMA SLOBODI

A kakvi su standardi koji vrijede u EU je najočitiji se vidi kroz primjer njihovog odnosa prema slobodi. Ono što je najznačajnije istaknuti jest činjenica da su oni i čitav zapadni tzv. demokratski svijet izravno ili neizravno sudjelovali u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. To su potvrđili i kroz osnivanje Haškog suda kada u Statutu tog suda nisu ni predvidjeli najvažniji zločin – zločin protiv mira. Već time je pokazano da ne želje kazniti agresora.

A poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Dakle, stvar je s pravnog stanovništva jasna, kao što je jasno da sud koji ne poštuje takvo što, pa te djelatnosti naziva zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije, nije ništa drugo nego politički sud koji svojim optužbama samo potvrđuje da mu nije obaveza poštivanje zakona pa i međunarodne zajednice, već samo političku volju najmoćnijih. Dakle, jednom riječju sud u Haagu je politički sud. Sud koji sudi onima koji su se izborili za slobodu svoga naroda i to upravo zato što su izborili tu slobodu najbolji je pokazatelj kako se svjetski moćnici postavljaju prema slobodi.

HRVATSKA VLAST U SLUŽBI VLADARA SVIJETA

Povodom uhićenja generala Gotovine održan je prosvjedni skup u Splitu. Najavljen je kao skup potpore generalu Gotovini, a protiv onih koji su ga izručili tom sramotnom суду. Danas znamo da je upravo POA bila ona organizacija koja je omogućila da se general Gotovina nađe u Haagu. U novinama sam najavljen kao organizator tog skupa a na radiju kao govornik. U stvari postojali su veliki pritisci da se skup pretvoriti u skup potpore onima koji su omogućili uhićenje našega generala. Dan uoči skupa kasno uvečer nazvali su me iz Splita

i najavili da sam određen za govornika. Stigao sam u Split gdje mi je rečeno da ipak neću govoriti. Prije toga su se dogovorili sa Sanaderovom vladom i skup se pretvorio u skup potpore onima koji su uhitili Gotovinu, a sve pod parolom da je to skup potpore Gotovini i vlasti koja na sebe preuzima obvezu obrane generala. Nedugo potom osnovana je Zaklada za istinu o Domovinskom ratu koja treba od naroda skupljati novac za tu obranu i obranu Domovinskog rata. Obveza Vlade svela se očito na to da će dopustiti da sam narod skuplja potreban novac za obranu Domovinskog rata, tj. za obranu prava hrvatskog naroda na slobodu. Neodržani govor nudio sam za tisak „Hrvatskom listu“ i „Hrvatskom slovu“ ali nisu ga tiskali. Tiskao ga je *The Croatian American*, New York, January 17-February 6, 2006 uz slijedeći komentar:

Vodeći se načelom sloboda govora kao jednim od temeljnih uvjeta demokracije, objavljujemo govor što ga je akademik Josip Pečarić trebao održat u Splitu 11. prosinca 2005. na skupu potpore uhićenom generalu Gotovini, ali mu to nije bilo dozvoljeno.

NEODRŽANI GOVOR U SPLITU 11. PROSINCA 2005.

Oprostite mi, ali moram na početku iskazati svoj ponos što su oni koji su najzaslužniji što imamo svoju državu - hrvatski branitelji - po-zvali mene, hrvatskog akademika, da govorim na ovom veličanstvenom skupu potpore najslavnijem hrvatskom generalu i vojskovođi Anti Gotovini.

Lisice na njegovim rukama lisice su na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda!

Mnogi se i danas pitaju: Kako je to moguće? Kako je moguće hapsiti i osuđivati one koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine jer takvi su oduvijek bili najviše poštovani. Svugdje, i to ne samo u svom narodu. Na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao je u Zagrebu 1998., dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu:

"Znate, kako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general-pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Zato je reakcija Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana na zahtjev iz Haaga u svezi s generalom Gotovinom bila

reakcija vođe jednog ponosnog i dostojanstvenog naroda: Vlada tada traži od Vijeća sigurnosti da odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti dvjema rezolucijama proglašilo legitimnima, dopuštenima i oslobođilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran. Tuđman - najveći državnik s kraja dvadesetog stoljeća - morao je poučiti Vijeće sigurnosti u nečemu što je tako očito. Problem je u tome što Hrvatski domovinski rat nije samo velikosrpska agresija, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskoga svijeta.

Izgubivši rat protiv Hrvatske vojske, svjetski su se moćnici okrenuli onomu o čemu je davno pisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate." A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman.

"Trećojanuarska" vlast pokrenula je tzv. detuđmanizaciju, tj. obračun s Tuđmanovim djelom koje je "milenijska sreća Hrvata", kako reče akademik Novak. Počinje obračun sa svime što je hrvatsko, a u prvom redu s onim najvrjednijim – s ljudima koji su uz Tuđmana naj-zaslužniji što imamo Hrvatsku: hrvatskim braniteljima i ratnim ministrom Gojkom Šuškom.

Ta vlast omogućuje podizanje optužnice protiv generala Gotovine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnem dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte u ime poraženih svjetskih moćnika i Savo Štrbac u ime poražene velikosrpske soldateske. Vijeće sigurnosti, koje je svojim embargom na uvoz oružja, tj. oduzimanjem prava hrvatskomu narodu na samoobranu, sve to oduševljeno pozdravlja izjednačujući heroja

obrambenog rata s onima koji su vršili genocid u BiH, a koje su svjetski moćnici nagradili dajući im državu u državi. Ali detuđmanizacija, a time i slanje hrvatskih generala u Haag, nije mogla uspjeti sve dok je državotvorni dio hrvatskoga naroda bio jedinstven. Svjetskim moćnicima bila je prijeko potrebna detuđmanizacija HDZ-a.

I stvoren je današnji HDZ. Pitam Vas:

"Ima li razlike između Sanadera i Mesića?"

U stvari to je naslov moga teksta objavljenog u srpnju 2003., dakle prije dolaska ovog HDZ-a na vlast. Moj odgovor dan je u podna-slovu:

"Mesić je uzor Sanaderu!"

Tek takav podoban HDZ mogao je po svjetskim moćnicima doći na vlast. I to sam predvidio rečenicom:

"Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ono što nije mogao sluga Račan, mogao je bolji sluga – Sanader. Sanaderova vlast izravno sudjeluje u hvatanju generala Gotovine. Izravno sudjeluje u stavljajući lisaca na ponos i na dostojanstvo našega naroda.

A lisice na rukama našega generala Gotovine označile su ulazak u posljednju fazu Domovinskoga rata.

Sadašnje vlasti nam kažu kako im trebamo dati povjerenje, jer znaju što treba činiti da bi se obranila istina o Domovinskom ratu i kako na tome već rade.

Crkva u Hrvata im – koliko čujemo - vjeruje.

Možemo li i mi, a da ne zatražimo odgovore na neka jednostavna pitanja?

Zašto je obnovljeno suđenje u Lori s obrazloženjem kako nije bilo omogućeno srpskim ratnim zločincima da svjedoče protiv hrvatskih branitelja?

Zašto hrvatska vlast protuzakonito hapsi hrvatskoga novinara Josipa Jovića, a Sanader protestira kada Sud donosi pravovaljanu pre-sudu ideologu jugoslavenstva zbog kleveta, a koji pritom javno izjavljuje da ne će poštovati odluke hrvatskoga suda i time se otvoreno ruga hrvatskoj državi?

Zašto se sudi u Haagu hrvatskim novinarima?

Zašto unatoč Deklaraciji o Domovinskom ratu, iz koje je razvidno da Hrvatska nije agresor na BiH, ni bivša ni sadašnja vlast

nje reagirala kada je zbog toga u Haagu optužen Dario Kordić, koji je jedino zbog toga i osuđen na 25 godina zatvora? Hoće li Hrvatska vlast i danas braniti generala Gotovinu tako kako su nas branili od lažnih optužaba za agresiju Hrvatske na BiH?

Hoće li Gotovinu braniti s onom hrabrošću koju su pokazali ne usuđujući se zapaliti svijeću na grob Gotovinina ratnog ministra Gojka Šuška, čak ni na dan kada smo slavili desetu obljetnicu veličanstvene "Oluje"?

Tko je iz vlasti falsificirao, tj. naredio falsificiranje Brijuškoga transkripta i poslao ga Sudu u Haagu iz Ureda nedostojnog Tuđmanova nasljednika?

Zašto je sadašnja vlast potvrdila da je očito falsificirani brijuški transkript vjerodostojan?

Kada čujemo odgovore na ta i slična pitanja, tek tada ćemo znati želi li sadašnja vlast doista obraniti generala Gotovinu, Domovinski rat i hrvatsku državu. Ako ne dobijemo zadovoljavajuće odgovore, svako od tih pitanja optužuje vlast, a onda nema dvojbe da su u njoj samo još bolje sluge onima koje smo pobijedili u oružanom ratu, a kojima samo trebaju osigurati konačnu pobjedu.

Istina ima i nešto dobro u optužnicama Suda u Haagu. Tim optužnicama optuženi smo izravno i svi mi. Svi mi smo dio "zločinačke organizacije" na čelu s Tuđmanom, Šuškom, Bobetkom, Gotovinom, Kordićem, Praljkom... A priznat ćete – lijepo je biti u tom društvu. Hvala Sudu u Haagu i svima koji ga podupiru, što imaju tako visoko mišljenje o nama. Duboko žalimo što nas ne može pozvati u Haag, nego samo ponajbolje među nama, iako bismo to željeli i mi i oni.

Hvala Ti, generale Gotovina, što si svojom žrtvom odgodio završnu operaciju u Domovinskom ratu. Nadam se da si dao dovoljno vremena našim ljudima da shvate, pred kakovom pogibelji se nalazi naša država. Žele je proglašiti državom nastalom na zločinu, a zna se, da takva država ne može postojati. Pobijedio si, generale, u svim bitkama. Sigurno ćeš, zajedno sa svojim narodom, pobijediti i u ovoj!³²

³² Prema "Hrvatskom listu", 29. lipnja 2006. Ivo Sanader je na na zatvorenoj sjednici Predsjedništva HDZ-a, održanoj u povodu obljetnice stranke, na Jarunu 17. lipnja 2006. izjavio:

HRVATSKE VREDNOTE

A da su hrvatski standardi mnogo iznad tih koje imaju zapadne zemlje bilo je jasno mnogima u svijetu. Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU ("Glas Koncila" od 13. ožujka 2005.), a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Evo kako nas je nedavno opisao kanadski pisac i slikar Michael O'Brien ("Hrvatsko slovo" od 18. ožujka 2005.):

"Ono što mi se prvo nametnulo, kad sam došao kao čovjek iz drugog i dalekog svijeta, ali s otvorenim srcem, i s duhom otvorenim da nešto novo naučim i vidim, je činjenica da sam osjetio kako se ovdje događa nešto apsolutno unikatno. Bio sam u mnogim

“Vlada neće ni na koji način osporavati tezu u Haagu o zločinačkom pothvatu, ni rušiti optužnice protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, jer je to uvjet, da neke zemlje podrže primanje Hrvatske u EU! A kad se to dogodi imat ćemo dovoljno vremena da revidiramo te povijesne neistinе.”

U “Hrvatskom listu” ovo se komentira ovako: “Hrvatski premijer pristao je time na dosad najveću ucjenu iz EU-a i u ovom trenutku je njegovo popuštanje podjednako šokantno i sramotno, gotovo ravno nacionalnoj izdaji.”

S druge strane u isto vrijeme Hrvatski Sabor usvaja Deklaraciju o Oluji koju je predložio dr. Slaven Letica (NZ). Akcija Oluja bila je pobjednička i odlučujuća, a ta se vojno-redarstvena akcija mora shvatiti i kao međunarodna saveznička ratna operacija, ističe se u Deklaraciji o Oluji.

Svrha i istinski cilj Oluje bili su oslobođanje okupiranog hrvatskog teritorija, akcija je pripremljena i provedena uz poštivanje svih odredbi međunarodnoga ratnog, humanitarnog i civilnog prava i poštivanje svih međunarodno prihvaćenih obveza.

Oluja je bila tzv. odlučujuća bitka, ne samo za rat u Hrvatskoj, već i za završetak rata u BiH. Obveza je Sabora, hrvatske stručne javnosti, znanstvenih i obrazovnih ustanova i medija da tu akciju pretvore u bitku koja se ne smije i neće zaboraviti, stoji u Deklaraciji.

Njegovanje sjećanja na Oluju nužni su nama i našim susjedima, kako se ratovi ne bi ponovno vratili na naše prostore i kako bi bio ostvaren ideal svih nas: da Oluja bude u povijesti zabilježena i zapamćena, ne samo kao pobjednička i odlučujuća, već i kao «posljednja hrvatska bitka», stoji, uz ostalo, u Deklaraciji.

Očito „igre bez granica” s hrvatskim ratnicima se nastavljuju. Ipak mi se čini da se tako nešto moglo i očekivati i to samo potvrđuje naivnost organizatora skupa u Splitu, koji su taj skup pretvorili u skup potpore politici tog istog dr. Ive Sanadera!

zemljama, imam prijatelje, pisce i umjetnike iz drugih različitih dijelova svijeta, ali kad sam prvi put došao ovdje, moj duh, moja svijest i moje srce, govorili su mi istu stvar: da je ovdje nešto iznimno živo, dinamično, puno vitaliteta, što nisam vidio drugdje. Ono što posebno karakterizira hrvatske ljudе je vaš moralni karakter koji je vrlo snažan, iskušan u vatramа povijesne patnje i borbi! Ova nacija živi na granici između različitih svjetova, zapadnog i istočnog, i vi ste preživjeli u vrlo teškoj situaciji! I ono što je najvažnije i to fascinira u takvим uvjetima, sačuvali ste svijest o sebi, o onome što zapravo jeste. Papa Ivan Pavao II. je lijepo rekao u enciklici o obitelji: Obitelj vas čini onim što jeste. Što znači, mi moramo postati ono što zapravo jesmo! Vi Hrvati imate specifičnu misiju u svjetskoj povijesti, prolazite vatrnu čišćenja, i vi ovdje možete izgraditi izvornu i iskrenu demokraciju na temelju kršćanskih principa! Vaša misija je u tome da Europi donesete novo duhovno nadahnuće, jer ona vrlo brzo gubi svoju vjeru. Imate veliki poziv, mali ste u brojčanim i zemljopisnom smislu, ali Bog je uvijek one malene i najmanje birao za najveća djela."

Valjda je svima jasno da Papa nije slučajno izabrao da njegov stoti posjet bude Hrvatskoj, i da mu je prva poruka Hrvatima iz grada slobode iz Dubrovnika bila o slobodi!

A ono što su poduzeli svjetski moćnici da unište te moralne vrijednosti hrvatskog naroda davno je opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu. Kao da je kineski filozof već davno dao preciznu definiciju onoga što u Hrvatskoj zovemo detuđmanizacija. Ili: rashrvaćivanje hrvatske države. "Rad najnižih i najodvratnijih ljudi", kako ih je nazvao Sun Tsu, treba uništiti Tuđmanovo djelo, koje je, kako reče akademik Slobodan Novak ("Hrvatski list", 8. prosinca 2005.), "milenijska sreća Hrvata", tj. "veličanstveno djelo za opstanak, sreću i samosvojnost hrvatskog naroda." Akademik Novak posebno apostrofira jednog od njih. To je Tuđmanov "nedostojni nasljednik", odnosno "formalni pogrešni nasljednik na čelu države". Ali ne zaboravlja one koje je "Tuđman sam, u dobroj vjeri, pogrešno uzdigao". Jer bez podjele državotvornog dijela hrvatskog naroda ne bi bilo moguće staviti lisice na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda.

I pri tome govore kako će na tom sudu dokazati ono što taj sud i zna – da je Domovinski rat bio pravedan oslobodilački rat. Kao da taj sud ne zna da je pravo i obaveza svake države da oslobodi svoja okupirana područja. Kao da nije poznato da je Dariju Kordiću na tom sudu dokazano jedino da je Hrvat. I osudili ga na 25 godina robije!

Ali vratimo se istinskim vrijednostima hrvatskog naroda. Vratimo se Dariju Kordiću i sjetimo se kako je upravo on pokazao koliko je iznad onih koji su ga osудili i iznad njihovih slugu. Dariova supruga Venera kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

A danas već znamo kako su i tadašnje hrvatske vlasti nudile generalu Gotovini nagodbu da svoje navodne grijehе prebacи na Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmanu i velikog ratnog ministra Gojka Šušku, u zamjenу za ne podizanje optužnice.

HRVATSKO SLUGANSTVO

Možemo li konstatirati da se uhićenjem generala Gotovine Domovinski rat privodi svom završetku - hrvatskim porazom? Ili će se ostvariti ono iz mog neobjavljenog govora: General Gotovina će pobijediti u još jednoj svojoj bitki?

Današnje vlasti najavljuju da će pokušati obraniti istinu U Haagu. A kako brane istinu pokazao nam je slučaj Kordić. Optužen je i osuđen zbog lažne optužbe za agresiju Hrvatske na BiH. Hrvatski Sabor je svojom Deklaracijom jasno stavio do znanja da to nije istina, ali hrvatske vlasti nisu ništa učinile kada su optužba i presuda donesene. Zašto bi bilo drugačije i ubuduće?

Spominjemo vlast jer se ona trudi oponašati današnju oporbu – dojučerašnju vlast. Trudi se biti još bolja sluškinja gorih gospodara. Nadmeću se u svome sluganstvu. Milan Ivkošić npr. piše:

„Ista ta ljevica godinama se zgražala nad postupcima i oslobođajućom presudom suca Lozine u slučaju Lora, da bi trijumfalno dočekala ponovljeno suđenje i teške kazne Hrvatima zbog zlostavljanja i smrti dvojice srpskih zatvorenika, inače pobunjenika protiv hrvatske države (čime samo potvrđuju da nisu željeli i ne žele hrvatsku državu, op. J.P.). Ali je zašutjela kada je ovih dana objavljeno da je Vrhovni sud za sličan, ali još gori zločin Srba nad Hrvatima u Vojniću optužene abolirao (hrvatskim ljevičarima zločin nad Hrvatima je dozvoljen jer su oni rušitelji njihove Jugoslavije, op. J.P.). O Lori su napisane stotine zgražujućih tekstova, o Vojniću – muk. Lora – mali Jasenovac o kojem se stano bubnjalo, Vojnić – mali Bleiburg o kojem se stalno šutjelo.“

„TEORIJA ZAVJERE“

A i hrvatski znanstvenici će svakome tko ukazuje na činjenice koje pokazuju kako se našom sudbinom igraju svjetski moćnici reći da je to „teorija zavjere“. Kao da oni koji su najmoćniji i najbogatiji neće iskoristiti svoju moć i bogatstvo da ostvare svoje interese. A doista ne treba biti previše inteligentan pa zaključiti da je logičnije govoriti o nekakvoj „teoriji interesa“ nego o teoriji zavjere.

Zato i ne čudi kad Ivan Miklenić u „Glasu Koncila“ od 26. 3. 2006. piše:

„Čovječanstvo se, čini se, davno pomirilo s poznatom maksimom da pravo diktira jači, da se o međunarodnoj pravdi može tek sanjati, a da se istodobno međunarodno pravo polako dograđuje, ali i primjenjuje samo kad je to u interesu jačih, moćnijih. Činjenica da će smrću »balkanskog krvnika« ostati bez međunarodno-pravne osude velikosrpska oružana i zločinačka agresija na Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu i na Kosovo, potvrđuje da je međunarodni sud, koji je - kako to neki javno tvrde - izraz civilizacijskih vrijednosti suvremene liberalne demokracije, zapravo tek trebao ostvariti privid kakve-takve pravde. Naime, da je taj sud stvarno želio uspostaviti minimum pravde, onda ne bi za pokretačko djelovanje s tako velikim brojem mrtvih, ranjenih, upropastenih ljudi optužio samo jednu

osoba koja je bila samo jedan od izvršitelja nego bi optužio malo veći broj i ideologa i izvršitelja stvarno odgovornih za proljevanje nevine ljudske krvi. Kompromis sadašnjih srpskih vlasti, pokazan na sprovodu toga neosuđenog optuženika koji je u Beogradu dobio zapravo formu službenoga državnog pokopa, jasno očituje ne samo da u znatnom dijelu srpskih ljudi velikosrpska agresija i njezine krvave posljedice nisu kritički prosuđene i odbačene nego da upravo taj velikosrpski projekt živi i čeka neki svoj novi trenutak. To je veoma zabrinjavajuća činjenica pred kojom nitko odgovoran ni u svijetu ni u Hrvatskoj ne bi smio zatvoriti oči. A u Hrvatskoj su izostale čak i bilo kakve reakcije kad su prilikom smrti pokajnika Babića predstavnici jedne srpske udruge u Hrvatskoj sa stajališta istoga tog velikosrpskog koncepta javno osporavali istinitost Babićeva svjedočenja na Haškom sudu. Hrvatskoj javnosti nametnuta je rasprava o jednom potezu hrvatskoga generala, haškoga optuženika Gotovine koji je - kako svjedoči Gotovinov odvjetnik - u beogradskim medijima izmanipuliran i pretvoren u potpis na objavljenoj osmrtnici. Jedan civilizacijski i humani, ni po čemu sporni čin, manipulacijom pretvoren u potpis na osmrtnicu, poslužio je pojedincima u Hrvatskoj da se u javnosti predstave kao veći zaštitnici Hrvata od branitelja generala Gotovine i kao veći poznavatelji katolištva od samih katoličkih biskupa.“

U stvari to je samo ogolilo činjenicu da već u startu svjetski moćnici nisu htjeli sankcionirati srpski zločin protiv mira. Sve ovo na što ukazuje komentator „Glasa Koncila“ dalo se naslutiti već u samom činu stvaranja Haaškog suda. Istina u to vrijeme je Hrvatska imala državnika koji je bio mnogo iznad ostalih svjetskih državnika i pobjedničku Hrvatsku vojsku!

Od tada se mnogo toga promijenilo. Očito je približavanje hrvatskih standarda onima u EU. Gubitak nacionalnih vrijednosti koje sam najavio člankom iz 1996. godine, danas je tako očit.

ZAKLJUČAK

Jednom sam na pitanje jesam li za ulazak Hrvatske u EU odgovorio:

-Jesam, ali pod jednim uvjetom: Da se ispričaju za svoje sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku.

-Pa to nećeš nikada dočekati!

-Pa zašto bi bili u društvu onih koji su suodgovorni u velikosrpskom zločinu? Zar nam sve žrtve koje smo dali za slobodu nisu svete, već smo ih spremni prodati ne za sitne novce, već za pusta obećanja? Dakle, ako oni nisu spremni ispričati se samo pokazuju da nas ne žele kao sebi ravnopravne. A ako se ispričaju pokazuju da su promijenili svoj odnos prema poštenju, časti i slobodi. S takvima se isplati biti skupa.

Tuđman jest zagovarao ulazak u Europu, ali je istovremeno stalno naglašavao značaj malobrojnih naroda u takvoj ujedinjenoj Europi. To isključuje mogućnost potpore takovoj Europi u kojoj se su hrvatskim generalima – oslobođiteljima.

Uostalom, pa i na presudu generalu Blaškiću se čekalo 7 mjeseci. Čekali su da Predsjednik umre, da na vlast u Hrvatskoj dođu poslušnici, pa su se tek onda usudili donijeti jednu takvu presudu. Ali ni to nije bilo dovoljno da bi mogli napraviti kolonijalnu Hrvatsku. Tek im detuđmanizacijom HDZ-a otvorila vrata za takvu Hrvatsku.

Jasno je da s takvim strankama koje dominiraju hrvatskim političkim životom, mala je vjerojatnost da Hrvatska neće izgubiti svoje nacionalne vrijednosti, pa i ako ne uđe u EU. Svjetskim moćnicima je za to dovoljno da se ostvari njihova vizija Zapadnog Balkana.

U: «Hrvatski nacionalni interesi i EU – Rasprave o strategiji zaštite i promicanja hrvatskih nacionalnih interesa», Zagreb, 2006., str. 147-162.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

UZNEMIRUJUĆI NASLOV ODGOVARA STVARNOSTI

Pred nama je knjiga znakovita naslova «Hrvati Herceg-Bosne – narod koji nestaje». Autor je naš poznati kolumnist Mate Kovačević čije kolumnne čitamo iz tjedan u tjedan u «Hrvatskom slovu» i «Fokusu». Ova knjiga je i sastavljena od njegovih kolumni – njih preko 90 - tiskanih u «Hrvatskom slovu» u razdoblju od 28. svibnja 2004. do 20. listopada 2006. Kao što nam sam naslov knjige kaže radi se o tekstovima koji govori o teškom položaju Hrvata u Bosni i Hercegovini gdje su oni jedan od tri konstitutivna naroda. Svojevremeno je i general Slobodan Praljak upozoravao da je Hrvatima u BiH danas gore nego u vrijeme Jugoslavije!

Ne čudi što upravo Mate Kovačević ima kolumnu o Hrvatima BiH. On je rođen prije 45 godina u Tomislavgradu. Potkraj osamdesetih godina je u krugu ljudi oko Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana i sudjeluje na organizaciji hrvatskoga političkog preporoda. Bio je glavni i odgovorni urednik «Glasnika HDZ-a»

(1990.-1992.). Potom je izvršni urednik glasila Ministarstva obrane RH Hrvatskog vojnika. Bio je urednik Dnevnog pregleda pisana stranog tiska u HINI, a potom i pomoćnik glavnog urednika HINE. Tekstove je objavljivao u «Večernjem listu», «Hrvatskom obzoru», «Hrvatskoj riječi» i «Horizontu». Kako ne pratim sve tiskovine od svih tih novina redovito sam pratio samo «Hrvatski obzor» i odmah zapazio tekstove Mate Kovačevića. Oni su bili drugačiji od svega drugoga što se moglo pročitati: hrabri i oštiri s puno povijesnih podataka – ali ne one povijesti koje se moglo učiti po školama ni onda ni danas. Njegovi tekstovi su čitatelje podučavali o istinskoj hrvatskoj povijesti – ja je nazivam paralelnoj povijesti. Onoj povijesti koju su nas učili doma. A očito je da će tako biti i ubuduće. Zato je prava sreća što Kovačević ima kolumnu u «Slovu» i «Fokusu», kao i to što je novinar u HINI, makar i u redakciji za kulturu – kad već nije u političkoj redakciji.

Asimilacija ili iseljenje

Čitajući ovako sustavno njegove kolumnе o Hrvatima BiH svakome će biti jasan uznemirujući naslov same knjige. A to bi mnogima trebalo biti jasno odavno, barem od trenutka kada su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati". Naravno, mnogi hrvatski intelektualci su upozoravali na to mnogo ranije. Tako Slobodan Novak («Hrvatsko slovo», 13. rujna 1996.) kaže: "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..."

Nama je jasno kako ove riječi našeg velikog književnika opisuju i hrvatski trenutak danas i u BiH i u Hrvatskoj, dakle upravo ono o čemu i piše Kovačević u svojoj knjizi. Opisuje i one koji su puno učinili da Hrvati Herceg-Bosne postanu narod koji nestaje. A Maja Freundlich u «Hrvatskom Obzoru» još 14. listopada 1996. upozorava da iza svega toga stoje tajne britanske službe, kao što nas Kovačević u ovoj knjizi upozorava na (str. 19-20) Ashdownovu unitarističku politiku s programom cjelovitog istrebljenja Hrvata iz te države.

Kontinuitet smanjivanja broja Hrvata

Mate Kovačević u svojoj kolumni od 6. listopada 2006. upozorava: «Mehanizam međunarodnoga sporazuma utvrđenoga mirovnim sporazumom u Daytonu nije bio dovoljan da Hrvate zaštiti od spomenutoga uništenja. Formiranje Republike Srpske potaknulo je iz nje odlazak Hrvata, kao što će vjerojatno i nova Muslimanija na njih još žešće udariti. Oni koji ustraju na ostanku, možda će još u prvih naraštaja nakon promjene vjere zadržati sjećanje na hrvatske korijene, a potom će svijest i katolička vjera sve više blijetjeti. Mogućnost pak da s katoličanstva prijeđu na pravoslavlje omogućila bi im život u kršćanskoj vjeri, svojevrsnu zaštitu susjednih pravoslavnih država i uz mnogo sreće, bar djelomično sjećanje na hrvatsku svijest.» Treba ovdje istaknuti kako Kovačević spominje «zaštitu susjednih pravoslavnih država» dakle ono što danas Hrvati u BiH nemaju od RH, mada ovoj i u Ustavi piše da to mora raditi!

Inače i sâm sam u tekstu «Zapad i granica civilizacija» 17. travnja 1996. upozoravao na nedosljednost politike zapadnih sila u BiH upozoravajući kako je u Srbiji «čim je stvorena ta država sve džamije su bile srušene. A tada više nije prijetila nikakva opasnost od turskog imperijalizma. I muslimani su nestali. (...) Slično je bilo u mojoj Boki kotorskoj. Dok je bila dio Austro-Ugarske, znalo se koje je mjesto hrvatsko (tj. nisu ga osvajali Turci) ili srpsko (Turci su ga osvajali) dok su kulturna središta, dakle gradovi, bili s hrvatskim većinskim pučanstvom - multietničnost i multikulturalnost je postojala. Stvaranjem Jugoslavije to se počelo mijenjati. Sporo sve dok su Hrvati bili većina, ali čim su prestali to biti veoma brzo su, skoro u potpunosti, nestali. "Bratstvo, jedinstvo", "suživot" i sl. odigrali su svoju ulogu. Naravno, "bratstvo, jedinstvo" i "suživot" shvaćen na istočnjački način. Rezultat je bio: od 1910. do 1991. (prije

rata) pučanstvo se dva puta povećalo, a broj Hrvata tri puta smanjio. A u (multi)kulturnim gradovima: Kotor od 69% na 7%, Herceg Novi od 70% na 2%, Tivat od 95% na 23%. A što je još učinio ovaj rat da i ne spominjemo».

Politika vlastita teritorija

Naravno, Kovačević nudi i rješenje. Kroz cijelu knjigu on se sustavno zalaže za treći – hrvatski – entitet u BiH. Napomenut će da sam na početku sukoba između Hrvatu i muslimana u BiH bio u Australiji. Gostujući na tamošnjim hrvatskim radio programima govorio sam o «politici vlastita teritorija»: «koja bi im jamčila da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju imaju razloga boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.» Vidimo da je ta «politika vlastita teritorija» nešto što je aktualno i danas i da su te moje prosudbe s kraja 1992. godine pokazale točne. Na žalost, još uvijek neostvarene. A koliko sam bio u pravu te već daleke 1992. godine, kao što je u pravu i Kovačević, potvrđuje i upravo danas objavljeni Zapisnik sa sjednice Predsjedništva HDZ-a iz 1992. godine («Hrvatski list», 20. prosinca 2007). U naslovu teksta izdvojene su Tuđmanove riječi: «Želimo jedinstvo s Muslimanima, no Alija Hrvatima u BiH nudi status manjine, a Srbe pušta da odu!»

Ali dopustite mi da se vratim mojoj Boki. Kada su napadali Dubrovnik upozoravao sam kako se Dubrovnik brani Bokom. Iz gornjeg teksta vidljivo je kako sam želio ukazati na to da moramo voditi računa o svakom izgubljenom hrvatskom teritoriju. Upozoravao sam: Ono što se dogodilo Hrvatima u Boki – dogodit će se Dubrovniku i Hrvatima u BiH. Proslov svoje knjige «Borba za Boku kotorsku» završio sam riječima: «izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemљu, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljudе i za samu hrvatsku državу i njenu opstojnost».³³ A Mate Kovačević i ne bi bio ono što on jest da slična upozorenja ne možemo naći i u njegovoj knjizi. Tako na str. 174. on piše «slijepa bi zagrebačka politika mogla dovesti u pitanje, ne samo

³³ Italikom su dani tjelovi teksta koji nisu tiskani u «Hrvatskom slovu».

opstanak hercegbosanskih Hrvata, nego njihovim nestankom, kao što je to povijest zorno više puta pokazala i opstanak same hrvatske jadranske obale». A na str. 180 nalazimo – po meni – glavnu poruku ove knjige:

**NESTANKOM HRVATA U BIH POTPUNO JE OTVOREN
PUT ZA RUŠENJE SVAKE HRVATSKE DRŽAVE.**

Ova poruka je napisana 28. travnja 2006. godine. Nedavni izbori na kojima polovica Hrvata glasa za one koji pjevaju pjesmu «Od Vardara pa do Triglava», a druga polovica traži spas u onima koji su uhitili generala Gotovinu zorno nam pokazuje koliko je to Kovačevićovo upozorenje pravi pogodak «u sridu». Da, jesu li samo Hrvati Herceg-Bosne – narod koji nestaje? Ili se to odnosi na sve Hrvate? Odluka hrvatskog biračkog tijela da glasuje za ZLO, a ne za DOBRO pokazuje da se moramo zabrinuti nad tim pitanjem. Zato su knjige – kao što je ova Mate Kovačevića – itekako dobrodošle. Možda pomognu da Hrvati ponovo shvate da postoji i – DOBRO. To DOBRO im je pomoglo da stvore državu. To DOBRO će im pomoći da osiguraju i opstanak Hrvata u BiH, a samim tim i svih Hrvata. Ova i slične knjige možda podsjeti Hrvate na činjenicu, kako kaže Milovan Šibl u današnjem «Hrvatskom listu», «da će Hrvati uvijek težiti za slobodom i samostalnošću, a ideja samostalne i slobodne hrvatske države stoga je neuništiva usprkos svim nastojanjima da ju se zatre». Zato, HVALA Mati Kovačeviću i na ovoj knjizi i na svemu što je učinio, što čini i što će učiniti za hrvatski narod!

Hrvatsko slovo, 28. prosinca 2007.

**RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA
PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO
UZALUD? ZAGREB, 2011.**

**"CIVILIZIRANI" SVIJET PRESUDIO SAM
SEBI!**

Najnoviju presudu suda u Haagu besmisleno mi je komentirati.
Pa o njoj ponajbolje govore naslovi mojih knjiga:

Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.

Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.

Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

sud je samo potvrdio da sam bio u pravu kada sam tim knjigama
dao takve naslove.

Drugim riječima, nisu osudili hrvatske junake, već sami sebe.

O hrvatskim političarima koji su im u tome pomogli, također ne
treba trošiti riječi. O njima ponajbolje govori naslov knjige:

J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb,
2009.

Zar sam narod na izborima nije dao odgovor na upitnik iz naslova? Veleizdajnicima je u Hrvatskoj danas mnogo, mnogo bolje!

Zašto je to tako? Ne znam.

Možda bih razumio kada bi mi netko suvislo objasnio zašto sam bio pozvan da govorim na prosvjedu u Splitu prilikom uhićenja generala Gotovine. Kada sam stigao u Split, nije mi dozvoljeno govoriti. Evo tog govora, koji nisu htjeli objaviti ni u "Hrvatskom listu":

**Neodržani govor akademika Josipa Pečarića
u Splitu 11. prosinca 2005.**

Oprostite mi, ali moram na početku iskazati svoj ponos što su oni koji su najzaslužniji što imamo svoju državu – hrvatski branitelji – pozvali mene, hrvatskog akademika, da govorim na ovom veličanstvenom skupu potpore najslavnijem hrvatskom generalu i vojskovođi Anti Gotovini.

Lisice na njegovim rukama su lisice na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponos i dostojanstvu hrvatskog naroda!

Mnogi se i danas pitaju: Kako je to moguće? Kako je moguće hapsiti i osuđivati one koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine jer takvi su oduvijek bili najviše poštovani. Svugdje, i to ne samo u svom narodu. Na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao je u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

'Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general-pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.'

Zato je reakcija Oca hrvatske države, akademika Franje Tuđmana, na zahtjev iz Haaga u svezi s generalom Gotovinom bila je reakcija vode jednog ponosnog i dostojanstvenog naroda:

Vlada tada traži od Vijeća sigurnosti da odgovori može li sud, koji je osnovalo Vijeće sigurnosti, procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje!

Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Tuđman – najveći državnik s kraja dvadesetog stoljeća – morao je učiti Vijeće sigurnosti nešto tako očito.

Problem je u tome što hrvatski Domovinski rat nije izravna posljedica velikosrpske agresije, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskog svijeta.

Izgubivši rat protiv Hrvatske vojske, svjetski moćnici su se okrenuli onom o čemu je davno pisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu (...) Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje (...) Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i suradnike. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi, koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije, ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman.

"Trećejanuarska" vlast počinje s tzv. detuđmanizacijom, tj. obračunom s Tuđmanovim djelom koje je "milenijska sreća Hrvata" kako reče akademik Novak. Počinje s obračunom sa svime što je hrvatsko, a u prvom redu s onim najvrjednijim – onima koji su uz Tuđmana najzaslužniji što imamo Hrvatsku: hrvatskim braniteljima i ratnim ministrom Gojkom Šuškom.

Ta vlast omogućava podizanje optužnice protiv generala Gotovine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnem dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte ispred poraženih svjetskih moćnika i Savo Šrbac ispred poražene velikosrpske soldateske. Vijeće sigurnosti, koje svojim embargom na uvoz oružja, tj. oduzimanjem hrvatskom narodu pravo na samoobranu, sve to oduševljeno pozdravlja izjednačavajući heroja obrambenog rata s onima koji su vršili genocid u BiH, a koje su svjetski moćnici nagradili dajući im državu u državi.

Ali detuđmanizacija, a time i slanje hrvatskih generala u Haag nije mogla uspjeti sve dok je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven. Svjetskim moćnicima je bila neophodna detuđmanizacija HDZ-a.

I stvoren je današnji HDZ. Pitam vas:

"Ima li razlike između Sanadera i Mesića?"

Ustvari to je naslov moga teksta objavljenog u srpnju 2003., dakle prije dolaska ovog HDZ-a na vlast. Moj odgovor je dan u podnaslovu:

"Mesić je uzor Sanaderu!"

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den

Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u takoder vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronadete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smilko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i
umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić³⁴

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoji neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjeti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

³⁴ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaje ih za Judine škude*

Zapravo je nevjerljiv fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škude onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljudi? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam³⁵:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtnе kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka

³⁵ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnem hodočašću u Lourdesu, rekao³⁶ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Andelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdru na tome vojnem hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Andelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...“ Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...“ ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!“ itd. To je ponovio nekoliko puta. To ћu zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznae tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdru riječ, naši vojnici i policajci na tome

³⁶ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi. A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima.

Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam³⁷:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele

³⁷ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode danas specijalni rat protiv Hrvatske – nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju”, ni „Maestral”, ni „Hrvatsko ljeto”. Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u „svojoj” državi laganje i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalugodavaca i provode njihove interese!

A na predavanju „Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija vjerojatno su bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje „pohvale” bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu³⁸. U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu niti u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski“! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takve biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljudi u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije

³⁸ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u *Vjesniku* od 22.veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reće nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. „*Sindrom zoološkog vrta*“ (prilikom gostovanja na hrvatskim radioprogramima u Melbournu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega nije sposobna sebi sama pribaviti hrani. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali, ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji).

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini ne će sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta“, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku vi morate na sličan

način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.³⁹

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić⁴⁰:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. ‘Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivran, dok je sjevernjački pasivan’, kaže on. Dok južni Hrvati prihvataju takav ‘aktivran stav’, sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju ‘kao subjekt, nego kao objekt’.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. ‘Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekuštvo i kukavičluk’, piše Pavličić. ‘Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i

³⁹ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vjenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

⁴⁰ D. Barić, Dalmatinici bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralо birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potiho 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takov stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.'

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglašio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Velim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu⁴¹.

Iz tog teksta izdvojiti će što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak⁴²:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima,

⁴¹ J. Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

⁴² Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće⁴³:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku“ u Zagrebu promovirao uz prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmanu. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: „Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali.“ Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

⁴³ Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljudi osuđuju na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!“ Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo, uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu. Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju „južni Hrvati“ su takve da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima“. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribini HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergeja Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobođanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobođilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u contradictio in adiecto", rekao je, dodavši kako „sintagma zajednički zločinački pothvat nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudi u politički pamphlet. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma ‘agresija’, broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admirал Davor Domazet Lošo.⁴⁴

⁴⁴ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu

nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljudi, odnosno pripadnike „vučeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato će ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu⁴⁵:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju“⁴⁶. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su

⁴⁵ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

⁴⁶ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, „Hrvatski list“, 5. svibnja 2011.

građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatile Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobodenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljen.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rentgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne ispriike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postiđeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... - objasni. Ovdje ću vas poštedjeti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se pribjerem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „*Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...*“ : NI RIJEČI!

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„*Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.*“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti **kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.**

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku sudenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio **Marko Perković Thompson** *kada u istoj pjesmi kaže:*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo*

Ej, umorna zemljo izmučena

ima li još tko umrijeti za te

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih „zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznenimirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivica Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer

je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

- 1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.**
- 2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.**
- 3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.**
- 4. Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.**
- 5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.**
- 6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!**

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: Pamćenje i suvremenost

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

RASISTIČKI SUD U HAAGU JE DO SADA JEDINO DOKAZAO DA SU KORDIĆ, GOTOVINA I MARKAČ HRVATI

Akademik Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Objavio je oko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 na engleskom izdale su poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Međutim, s akademikom Pečarićem nismo razgovarali o matematici nego o aktualnim političkim temama. Za takav korak odlučili smo se zbog činjenice da je zahvaljujući svojim političkim stavovima akademik Pečarić sustavno prešućivan i ignoriran. Provjerite i zbog čega...

HRsvjet: Srpski mit o Jasenovcu je „alat“ preko kog je u vrijeme nekadašnje države sotonizirana svaka ideja o nastanku Hrvatske države. Čini se da se ista praksa nastavila i u neovisnoj Hrvatskoj. Kako je to moguće?

Zato što se u Hrvatskoj dogodio obrat. Sada imamo na vlasti one koji su uvijek bili protiv neovisne hrvatske države, ili oni koji su u službi onih svjetskih moćnika koji nikada nisu prihvatali postojanje hrvatske države. Sjećam se da sam još 1992. godine o tome govorio australskim Hrvatima, kazavši da ti moćnici nisu uspjeli onemogućiti stvaranje neovisne Hrvatske s pomoću velikosrpske agresije pa će pokušati s onim što je kod našeg naroda nažalost uvijek uspijevalo: zavadi pa vladaj!

HRsvjet: Poznate su vaš polemike s Ivom i Slavkom Goldsteinom i njihovim proklamiranjem jugoslavenskih teza i dogmi. Kako gledate na aktivnosti ovog dvojca i njihovih sljedbenika u krivotvorenju novije hrvatske povijesti?

Kada znamo da otac Slavko ima možda završenu srednju školu, trebalo bi biti čudno takvo pitanje, zar ne? Ali potpuno je na mjestu. Jedan poznati hrvatski povjesničar mi je jednom rekao da sin Ivo uvijek pita tatu hoće li nešto prihvatići kao temu za doktorat. Vjerovali ili ne!

A na krivotvorenu hrvatske povijesti ne sudjeluju samo oni. Ima ih još na Filozofskom fakultetu, pišu i udžbenike po kojima uče naša djeca. A isti su veoma aktivni kad god postoji neka antihrvatska akcija. Sjetimo se samo koliko je vike bilo, cijela Hrvatska se tresla, kada je na Thompsonovu koncertu na Jelačić placu među 130 tisuća posjetitelja bila jedna kapa sa slovom „U“. Iza toga je stajao tata Goldstein. Zar Vam nije smiješno to veličanje ustaškog pokreta od strane tate Goldsteina?

A poznato je da se oni koriste lažima. O tome su pisale i kolege Ive Goldsteina, a ja sam sâm iskusio kako to izgleda kada su u Slobodnoj Dalmaciji lažno interpretirali moje riječi, uz tvrdnju da će sve učiniti da ne bih i dalje objavljivao moje „laži“. I gle čuda! Doista, Slobodna Dalmacija nije htjela objaviti tekst u kome sam pokazao da su oni ti koji ne govore istinu!

Srbi su tvorci teze o „genocidnosti hrvatskog naroda“, dočim Haag nastoji dokazati postojanje navodnog „zločinačkog pothvata“. Jedan ste od rijetkih koji otvoreno govori o tim sličnostima. Kako to tumačite?

Zato što im je isti cilj. Svjetskim moćnicima je jasno da ne mogu vratiti sve na staro. Ipak smo pobijedili u ratu i to tako da su Srbi, kako Milošević reče, bježali kao zečevi. Ostao im je samo Sud u Haagu i ono „kadija te tuži, kadija te sudi“. I presude su im takve. Do sada su i Kordiću, i Gotovini i Markaču dokazali samo da su Hrvati. Naime, sve optužbe koje su sličile nekakvim optužbama odvjetnici su odbacili, tako da su ih osudili na osnovu „zločina“ koji su dostažni psihijatrijskih slučajeva. Kako tužitelji i suci u Haagu vjerojatno nisu psihički poremećene osobe, vjerojatnije je po srijedi rasizam koji ih rukovodi u optuživanju i osudi ljudi samo zato što su to što jesu. Zato je to za mene rasistički sud, a takvi su i njegovi nalogodavci.

HRsijet: Haški sud ste svojedobno otvoreno nazvali zločinačkim sudištem u Haagu. Događaji i vrijeme potvrdili su vaše teze. Što je po vama primarni cilj jednoga takvog tijela?

Sud u Haagu, po nalogu svjetskih moćnika, sudi najistaknutije predstavnike hrvatske borbe za slobodu. Zapravo, sve su te presude presude Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu. To u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. sjajno opisuje kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori:
Mrtvačka sinoda u Haagu

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudske proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglašilo krimim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progona pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacem: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistance prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom суду, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Iznimno je značajno da imamo prijatelje i u svijetu koji su svjesni zločinačke uloge toga „suda“. Zločinačke i zbog toga što oni sude i

svima nama, našoj djeci i unučadi, samo zato što smo željeli slobodu, borili se i izborili za nju usprkos njihovoj želji da je nikada ne ostvarimo!

HRsvijet: Erasmus Gilde, pokušaj Mesićevog puča iz 1994., Mesić-Račanov dolazak na vlast 2000., Documenta, Rekom, Haški sud – sve skupa izgleda kao dio jednog te istog plana izravno uperenog protiv onih koji su dali nemjerljiv doprinos u stvaranju i obrani moderne Hrvatske države?

Da, sve je to dio jednog te istog projekta kako uništiti ono što su branitelji i narod ostvarili pod vodstvom Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Ja uvijek ponavljam, pa će i ovdje, riječi kineskog filozofa i ratnika Sun Tzua:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu (...) Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje (...) Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo služe, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno, Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

HRsvijet: Stjepan Mesić se iz „petnih žila“ zalagao i zalaže za procesuiranje i pritvaranje hrvatskih branitelja kao i za političku osudu prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Međutim, istovremeno je Mesić jedan od najvjernijih odvjetnika obrane lika i djela šumskog maršala Josipa Broza i protivnik istraživanja istine o komunističkim zločinima. Kako je moguće da su u dva mandata Hrvati birali za predsjednika političkog Jugoslavena?

Zapravo, kao da ste opisali sve one koji ne žele i koji su se sve vrijeme borili protiv hrvatske države. Pa zar i Broz nije rekao da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati državu? O fenomenu povratka onih koji ne vole hrvatsku državu na vlast nedavno sam govorio na Okruglom stolu HIP-a *Pamćenje i suvremenost*, a moje je izlaganje tiskano na Portalu HKV-a. Međutim, možda je dovoljno ponoviti jednu zgodnu priču. Kada sam 1992. godine došao u Australiju na poziv sveučilišta La Trobe (Melbourne), javio sam se tamo našim ljudima. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred zrcalo i pljunem u gada.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga koji piše u *Vjesniku* od 22.veljače 1994.god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Bio sam u posjetu Melbourneu i 2000. g. Rekli su mi:
„Profesore, na izborima je pobijedio onaj Vaš 'mali crveni u glavi'.“
I, evo, pobjeđuje i dalje.

HRsvijet: Mnogi kritičari naglašavaju kako je Ivo Josipović nastavio provoditi Mesićevu politiku, samo na puno suptilniji i opasniji način. Slažete li se s tom ocjenom?

Apsolutno. Zato često znam prosvjedovati kada netko za akademika Tuđmana kaže da je „prvi hrvatski predsjednik“. Zašto? Zato što je on jedini hrvatski predsjednik. Ostala dva su predsjednici RH. Koristiti za nekoga pridjev „hrvatski“ možete samo kada oni „debelo“ dokažu da su zaista hrvatski. Za njih ne znam jedino trebam li koristiti pridjev jugoslavenski ili srpski za ono što rade. Mesićevu veleizdajničku ulogu dokazao je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman u

knjizi *Vrijeme krivokletnika*. Evo samo nekih od pokazatelja koji potvrđuju slično djelovanje drugog Predsjednika RH:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.* Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.). Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama. Na primjer, spominje Ženevsku konvenciju, ali ne i spomenuti citat.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud i dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku sudenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

A da i ne spominjemo sve one njegove izjave i u Sarajevu i na susretima sa srpskim predsjednikom.

HRsvijet: Mnogi smatraju da je početkom devedesetih bilo potrebno provesti lustraciju. Međutim, je li to bilo moguće napraviti u ratom zahvaćenoj državi?

Nije!

HRsvijet: Mnogi se i danas zalažu za lustraciju. Međutim, rijetki priznaju da je lustracija provedena u obrnutom smjeru. Dakle, provedena je lustracija nad onima koji su stvarali i branili Hrvatsku državu. Je li danas lustracija nad pripadnicima jugoslavenskog režima uopće moguća?

Kako bi bila moguća kada je svakim danom u Hrvatskoj sve više i više u njihovim rukama? U medijima su postigli njihovo jednoumlje, što je i logično. Jeste li primijetili da je poslije najnovije presude u Haagu dva dana bilo slobode u medijima. Nije bilo antihrvatskog jednoumlja. Tih „jugoslava“ nije bilo nigdje, a kad bi se i pojavili izgledali su tako bijedno. Zato oni ne smiju dopustiti slobodu. Tko želi da svi vide takovu njihovu bijedu. Pa ipak je i o njima Sun Tzu pisao kao o najnižim i najogavnijim ljudima, zar ne?

To ponekad izgleda i smiješno. Tako kada je 2008. g. u Trogiru organizirana međunarodna matematička konferencija meni u čast (povodom mog 60. rođendana), mediji su to prešutjeli (nazočilo je oko 130 znanstvenika iz 27 zemalja, a radovi su objavljeni u tri sveska u dva naša časopisa). A zapravo i nije slučajno. Ja pričam o politici i hrvatskoj povijesti na način koji se ne sviđa ni njima niti njihovim gazdama. Ljudi imaju poseban odnos prema matematici, pa bi mogli pomisliti: Kad to govori i piše netko tko je tako dobar u matematici, možda je sve to i istina. Zato je bolje da me nema u medijima. Kad me nema, kao da ne postojim, zar ne?

HRsvijet: Vladajući HDZ u javnosti želi stvoriti takvo ozračje i uvjeriti javnost kako je Balkanska unija zapravo alternativa Europskoj Uniji. Međutim, istovremeno je jako veliki broj onih koji ukazuju kako je regionalna politika koju proklamira EU siguran putokaz prema Balkanskoj uniji, jugosferi, odnosno četvrtoj Jugoslaviji. Kako gledate na to pitanje?

Ja spadam u ovu drugu grupaciju i o Balkaniji sam pisao i prije desetak godina. Evo što sam čuo nedavno u Akademiji. Bila je tamo neka znanstvena delegacija iz EU-a. Pitali su moje kolege što će nam

tolika sveučilišta. Pa kada uđemo u EU dovoljno će biti da školujemo samo prvostupnike tzv. bakalare. Naše bi bilo da među njima detektiramo najbolje i da im ih pošaljemo, oni će ih dalje školovati, raditi kod njih, a oni će nam dati za to nešto novca i vratiti nam ih kada budu imali 50-tak godina. Kolege misle da to nije većinsko mišljenje u EU-u. Ali, vjerojatno većina u EU-u i zna razliku između agresora i žrtve, znaju da međunarodni zakoni jasno prave razliku između agresora i žrtve, pa ipak njihovo sudište sudi naše generale, zar ne? Smiješno mi je kada nam sada neki kažu da sud u Haagu nije sud EU-a, nego UN-a. Kao da za taj „sud“ nije vezivan svaki korak ulaska u EU. Doista misle da su Hrvati budale, zar ne?

HRsvijet: Hrvati u BiH su konstitutivan narod, barem na papiru. Međutim, njihova prava su svakim danom sve manja, jednostavno nestaju u političkim igrama i igricama pod protektoratom međunarodne zajednice. Ako Hrvati u BiH ne mogu zadržati svoju ravnopravnost, kako će jedan posto Hrvata u okvirima EU-a zadržati svoja prava?

To je normalno jer su prava Hrvata u Hrvatskoj sve manja i manja. Dok Hrvatska ne bude doista u hrvatskim rukama, dotle će Hrvatima biti loše bilo gdje, a samim tim i u BiH gdje ih, poslije Hrvatske, ima najviše i gdje su na papiru ravnopravni.

HRsvijet: Hercegovac iz Boke naziv je vaše knjige posvećene Dariju Kordiću. Zbog čega su hercegovački Hrvati i hrvatsko iseljeništvo dežurni krivci u današnjoj Hrvatskoj? Zbog čega uopće takav naziv knjige?

Hercegovac sam iz Boke zato što su Hercegovci iznova i iznova najnapadaniji Hrvati. A zašto je to tako najbolje je vidjeti iz onoga što je za Hercegovce svojevremeno rekao veliki hrvatski književnik Slobodan Novak komentirajući Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru:

... moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih

Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar nije prirodno da su oni koji čuvaju Hrvatsku, ujedno i njeni najodaniji sinovi, prvi bili na udaru onih koji ne žele Hrvatsku?

HRsvijet: Hrvati u BiH se grozničavo bore za vlastitu opstojnost. Službeni Zagreb se deklarativno zalaže za BiH i jednakopravnost naroda i gradana. Čemu takvo licemjerje službene hrvatske politike?

Zar nije licemjerno slaviti „Oluju“, a dopustiti da se pobjedničkim generalima sudi? Zar niste kao ruganje doživjeli i pohvale američkih dužnosnika kada su hvalili naše vlasti što su jedino one izručile generale pobjedničke vojske da im se sudi? A kada su u tome morali slušati želje svjetskih moćnika, zar možete očekivati da će se drugačije postaviti i prema Hrvatima u BiH?

Zar nije licemjerno tvrditi da su presude u Haagu za njih neprihvatljive, kada znate da su osam dana prije njih usvojili u Saboru zakon kojim se obvezuju dalje suditi našim braniteljima po smiješnim dokazima „Suda“ u Haagu?

Pogledajte samo odnos hrvatskih vlasti prema suđenju „Šestorki“ iz BiH u Haagu. Potpuno se slažem s mišljenjem koje je povodom predstavljanja 18. knjige generala Praljka napisano na Portalu HKV-a:

Svjestan da je optužba i moguća presuda u procesu tzv. Šestorici Hrvata iz BiH još opasnija i dalekosežnija za RH od već donesene prvostupanske presude generalima Gotovini, Čermaku i Markaču, general Slobodan Praljak učinio je iznimam ljudski i intelektualni napor te u 18 knjiga objedinio izvorne dokumente, podatke i svjedočenja o ratu u BiH te je analizama i argumentacijom dokazao pravednost hrvatske borbe za slobodu i neovisnost.

Iako su sve do sada objavljene knjige tiskane u više tisuća primjeraka i sustavno odašiljane hrvatskim političkim

institucijama (predsjedniku RH, Vladi i Saboru), intelektualnoj eliti (HAZU, MH, DKH), javnim medijima i značajnim pojedincima kao i na utjecajna mjesto u svijetu (vladama, parlamentima, političarima), ostale su neprepoznate i bez odjeka u hrvatskoj i svjetskoj javnosti. Izuzetan intelektualni napor generala Praljka, njegovo sjajno analitičko zaključivanje i strpljivo dopiranje do istine koja ruši umjetnu tezu Haškog tribunala o agresiji RH na BiH, prekrile su poslovična hrvatska šutnja i kukavičluk, dok svijet ionako ne brine istina ili presuda na lažnim i iskonstruiranim činjenicama.

Jedan izniman čovjek uradio je više za obranu Hrvata i Hrvatske od lažnih optužbi od hrvatskih vlasti. Zar na njegovom primjeru ne vidimo koliko je bio veliki Slobodan Novak kada je pisao o onima koji čuvaju Hrvatsku i njezini su najodaniji sinovi?

HRsvijet: Izborna je godina. Mnogi analitičari naglašavaju kako između SDP-a i HDZ-a nema značajnijih programskih razlika. Vidite li mogućnost zajedničkog nastupa državotvorne opcije?

I SDP i HDZ služe svjetskim moćnicima. Tako je Račan poništio odluku Hrvatskog državnog sabora o nenadležnosti „Suda“ u Haagu za vojno-redarstvene odluke i donio „Josipovićevu“ Deklaraciju o kojoj sam već govorio. Kada nije smio i uhititi Gotovinu, onda je na vlast došao Sanaderov HDZ koji je to učinio. To sam svojevremeno i predvidio rekavši: Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

HRsvijet: Uz to što ste jedan od najvećih živućih matematičara, akademik ste i iznimno plodan pisac. Zbog čega hrvatske intelektualne elite uporno šute na sve što se čitavo jedno desetljeće događa Republici Hrvatskoj?

Ne postoji mjerilo po kome se može reći za nekoga to što Vi tvrdite o meni kao matematičaru. Zato ću vam samo citirati što o meni piše u knjizi o 150 godina HAZU-a:

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene“

na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 27 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiri međunarodna matematička časopisa, tiskana u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. U literaturi je Pečarićevi ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Npr. o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitanijoj je autor (citira se 105 njegovih rada i 7 monografija). Objavio je oko 800 znanstvenih rada (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj rada prešao 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 na engleskom su izdane poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog njegovih doprinosa matematičari međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Intelektualci obično žive od plaće, koju dobivaju od države! To ponekad postaje komično. Zar vam nije izgledala komično moja akademija kada su svojevremeno tadašnjeg predsjednika Mesića zvali da im drži predavanje iz povijesti. Akademicima povjesničarima predavanje je držao jedan pravnik. A nedavno je mojoj akademiji sada već bivši predsjednik bio stručnjak i za ekonomiju. A kao predsjednik se pokušao mijesati i u uređivačku politiku moga matematičkog časopisa. Da umreš od smijeha!

HRsijet: U hrvatskim medijskim i kulturnim krugovima na površinu su isplivali projugoslavenski kadrovi. Što je s državotvornom hrvatskom opcijom među intelektualcima?

Zapravo odgovorit ću Vam isto ono što sam rekao na slično pitanje u razgovoru na HKV-u:

Ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje” o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što

je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje” nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogi drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće, predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira sto je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko “lidera” imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

HRsvijet: Radite li na kakvoj novoj knjizi?

U tisku mi je knjiga (prepostavljam da me pitate o nematematičkim knjigama): *Rasizam Suda u Haagu /15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Knjiga će biti predstavljena u Dvorani Vrijenac, Nadbiskupijski pastoralni institut, Kaptol 29 a, Zagreb, u četvrtak, 9. lipnja u 19 sati. Predstaviti će je: Ozana Ramljak, profesor, prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, Mate Kovačević, novinar i publicist, akademik Dubravko Jelčić i, naravno, ja.

HRsvijet, 1. lipnja 2011.

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

**NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I
DANAS IZLOŽENA AGRESIJI**

Akademika Josipa Pečarića (Kotor, 1948.) ne treba posebno predstavljati hrvatskoj javnosti. Po broju objavljenih radova i drugim referencijama, jedan je od najpoznatijih i najpriznatijih naših znanstvenika u svijetu. Međutim, široj javnosti Pečarić nije poznat samo kao znanstvenik, svjetski priznati matematičar, nego i kao angažirani intelektualac i publicist. Objavio je cijeli niz publicističkih knjiga (*Srpski mit o Jasenovcu: skrivanje istine o beogradskim konc-logorima; Za hrvatsku Hrvatsku; Brani li Goldstein NDH?; Za hrvatske vrednote; Zločinački sud u Haagu i dr.*) u kojima angažirano i polemično progovara o brojnim pitanjima iz hrvatske povijesti i suvremenosti.

Gospodine Pečariću, uže su područje vašeg znanstvenog interesa matematičke nejednakosti. To prosječnom čitatelju

zvuči prilično ezoterično, biste li nam pokušali laiku razumljivim jezikom malo približiti to područje matematike?

Još u osnovnoj školi učili ste što je manje ili veće i kako to u matematici označavamo. Dakle, 3 je manje od 5. U teoriji nejednakosti uspoređujemo matematičke izraze. Recimo, aritmetička sredina je uvijek veća od geometrijske. Naravno, „priča“ se dalje komplicira jer se u raznim područjima mora definirati i što znači da je nešto veće ili manje. U tom području Hrvatska je danas svjetska velesila. Naše monografije služe mnogima u svijetu kao osnovna literatura u njihovom znanstvenom radu. Tri časopisa iz područja nejednakosti su na SCIE listi poznatih časopisa, od toga su dva naša, a jedan naš je od dva na CC listi. Zapravo, od časopisa koji su proizšli iz te „moje“ znanstvene škole, na tim listama su tri, tako da ih Hrvatska ima pet, a, recimo, Srbija dva. Nebrojeni su časopisi u kojima smo mi recenzenti, često smo ocjenjivači doktorskih disertacija u inozemstvu i sl. Konferencija koja je prije četiri godine bila u Trogiru, povodom moga 60. rođendana, nastavila je svoj „život“: prije dvije godine bila je u Pakistanu, a ove godine će se održati u Južnoj Koreji. Za dvije godine bit će opet u Hrvatskoj. Moji suradnici hoće je posvetiti mome tisućitom radu u znanstvenim časopisima. Ako znate da sam bio deseti matematičar u svijetu koji je imao više od petsto radova, bit će Vam jasno otkud ta njihova želja.

Jedan ste od rijetkih akademika kojemu u potpunosti pristaje naziv angažiranog intelektualca, to jest takvog intelektualca koji, kao misleća i društveno odgovorna osoba, aktivno sudjeluje u javnoj raspravi o pitanjima koja su izvan njegovog uskog stručnog područja, ali su od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu. Kako Vi vidite ulogu intelektualca u suvremenom društvu?

Upravo tako kako ste opisali angažiranog intelektualca. Zapravo, uvijek treba imati u vidu da je Hrvatska bila izložena agresiji, a kada Vam netko napadne domovinu, morate je braniti ili oružjem ili perom. Ili niste čovjek. Kako je Hrvatska i u miru izložena agresiji, samo drugim sredstvima, čini mi se da u takvim

uvjetima prestaje razlika između pojmove intelektualac i angažirani intelektualac. Svaki je intelektualac pozvan sudjelovati u rješavanju pitanja koja su „od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu“. Naravno, govorim o hrvatskim intelektualcima. Nažalost, danas se u Hrvatskoj više „čuju“ oni uz koje ne možemo vezati pridjev „hrvatski“.

Iako ste matematičar po struci, često se upuštate i u polemike s povjesničarima, i to, čini se, vrlo uspješno. Već u nekoliko navrata ste polemizirali s povjesničarom Ivom Goldsteinom. Upravo ovih dana aktualni su polemični odjeci oko ne/primanja Ive Goldsteina u HAZU. U tim polemikama vrlo aktivno sudjelujete. Hoćete li nam reći nešto o tome?

Zapravo, danas zastupnici jugokomunističke paradigmе u povijesnoj znanosti imaju veliki problem. Iako je današnja garnitura na vlasti njima veoma sklona, oni ipak djeluju u uvjetima kada smo imali veličanstveni pobednički Domovinski rat. U tim uvjetima, i unatoč preferiranju koje imaju u medijima, može se čuti i onaj drugi – hrvatski glas. Zato je njima izuzetno teško ispuniti zadaću koja im je postavljena – od pobednika Hrvate pretvoriti u gubitnike.

Što se tiče prof. Goldsteina, treba znati kako njemu logika nije jača strana. Zato mnogi vrlo lako mogu uočiti gluposti i neznanje u njegovim interpretacijama povijesti. Sakupio sam članke u kojima sami povjesničari govore o takvim njegovim glupostima. Već se od takvih tekstova može napraviti knjiga, a naglasit će kako su to tek odabrani primjeri, ponajprije zbog cjelovitosti usmjerenje neznanstvenosti I. Goldsteina, ali i nešto šire „atraktivnosti“ tema.

Naime, teško bi bilo prebrojiti sve one „packe“ usmjerenе I. Goldsteinu, koje se mogu naći u znanstvenoj literaturi. Zato me je zapanjila vijest da je takav znanstvenik, ako se za njega to uopće može reći, predložen za hrvatskog akademika. U pismu koje sam uputio predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a, Goldsteinovu glupost o osveti četnika petog dana od proglašenja NDH – zbog genocida koji su ustaše napravili nad Srbima – uzeo sam kao

primjer za ironičnu interpretaciju svih njegovih gluposti. U svom odgovoru (što su „naši“ mediji prešutjeli), Goldstein je pokušao prevariti hrvatske akademike, tvrdeći da ga njegov mentor profesor Brandt nije spominjao u svojoj knjizi. Time je samo zorno pokazao koliko je Brandt bio u pravu kada je za Goldsteina napisao da je pripravan za znanstveno nepoštenje.

I danas se slatko nasmijem kada se sjetim kako je u Globusu, 20. rujna 2002., Ivo Goldstein napisao kako bi „po izmišljanju Tuđmanu u nekim aspektima, eventualno, mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU-a, velećijenjeni akademik Josip Pečarić“. Ne može se reći da sam s I. Goldsteinom imao bilo kakve polemike. Ja sam, poput njegovih kolega povjesničara, samo komentirao mnogobrojne gluposti u njegovim tekstovima. Zapravo, naša „polemika“ svodi se na to što su mi on i njegov otac, još prije deset godina, najavili da će učiniti sve da ja ne mogu objaviti ono što mislim o njihovim uradcima. I sada se moglo vidjeti: I. Goldstein je mogao po medijima govoriti što je htio, a meni je bilo potpuno onemogućeno odgovoriti mu u istim medijima. Zapravo, to je klasična „polemika“ kako je doživljavaju naši „ljevičari“.

Stječe se dojam da ste Vi jedan od rijetkih akademika koji se ne krzma reagirati na otvorene ili slabo prikrivene napade na tu ustanovu, posebno na njezinu simboličnu ulogu najvažnije hrvatske kulturne i znanstvene ustanove. Što mislite, zašto je tomu tako? Zašto su akademici, u načelu, neskloni polemičnom angažmanu oko važnih društvenih pitanja, pa i kada je riječ o samoj Akademiji?

Vjerojatno mislite i na napade kod neizbora, bolje reći prevođenja dopisnog člana Miroslava Radmana u redovitog člana, čemu sam posvetio knjigu „Kako su rušili HAZU?“ Nisu svi skloni polemici. Vjerujem da i za to treba imati sklonosti. Pa i kada su akademika Aralicu napali zbog „Aubre“, ja sam bio taj koji je pokazao koliko su ti napadi bili smiješni, a ne netko od njegovih kolega, osim što je naš veliki književnik akademik Slobodan Novak za HTV napisao da potpisuje skoro svaku riječ iz mog pisma.

U svojim dosadašnjim javnim istupima i brojnim objavljenim knjigama, vrlo ste jasno izrazili svoju političku poziciju, koja bi se mogla definirati kao pozicija angažiranog patriotizma bez ideooloških predrasuda i opterećenja. Naravno, ispravite me, ako se ne slažete s takvim određenjem Vašega javnog angažmana! No zanima me zašto je u Hrvatskoj pomalo zazorno ako intelektualac pokazuje „previše“ patriotizma?

Nemam što ni dodati ni oduzeti Vašoj definiciji. Navest će Vam dio mog govora u Adelaideu, na komemoraciji, dan poslije smrti našeg Predsjednika:

Tuđman je ukazao da budućnost imaju i „mali“ narodi.

Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer, oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interesе.

Danas se u Hrvatskoj provodi suprotna politika. Sve se svodi na servis moćnima. Žalosno je što mnogo više naših ljudi, pogotovo intelektualaca, ne učine sve da zazorno bude pokazivati kako ne voliš svoj narod.

Jednom prilikom sam od jednog vašeg mlađeg kolege, matematičara, koji Vam nije ideoološki pretjerano blizak, čuo da Vas visoko cijeni zbog vaše otvorenosti prema mlađim znanstvenicima, spremnosti da im pomognete u akademskom napredovanju. Znam da dosta gostujete i na inozemnim sveučilištima, u posljednje vrijeme dosta ste angažirani u Pakistanu. Hoćete li nam reći nešto o tome dijelu svoga rada i uopće o tomu kakva je društvena klima i odnos prema

znanosti i znanstvenicima u Hrvatskoj u usporedbi s nekim drugim sredinama? Je li jedini put za ambicioznog i nadarenog mladog znanstvenika zapravo put odlaska u inozemstvo?

Pa zar bih volio svoj narod ako ne bih sebe posvetio tome da što više mlađih talentiranih ljudi postignu što više. Tim prije što biti mentor u matematici nije jednostavno. Tome služi i sve ono što sam Vam već rekao o dostignućima „moje“ znanstvene škole. Drago mi je i djelovanje u Pakistanu jer su tamo napravili školu u kojoj zadržavaju najbolje mlade matematičare u zemlji, tako što su im omogućili da im profesori i mentorji budu izvrsni svjetski znanstvenici. Iz moje škole u Hrvatskoj upravo izlazi 36. doktor, u Pakistanu ih već imam šest, a sedam ih radi doktorate. U Australiji ih je dvoje, u BiH jedan i na Kosovu jedan. Čini se da je kod nas odnos prema znanosti sve lošiji.

Dosta ste bili angažirani u obrani Marka Perkovića Thompsona od organizirane medijske hajke na njega, također i obrani naših generala u Haagu. Taj angažman urođio je prosvjednim peticijama koje ste Vi inicirali. Recite nam nešto o tome!

Hajka na Thompsona, vjerovali ili ne, traje barem deset godina. Sjetite se samo kako se cijela država tresla zbog jedne kape sa slovom U među 130 000 ljudi na njegovom zagrebačkom koncertu. Potom mu zabranjuju pjevati u Istri. S obzirom da su im dobrodošli oni koji su pjevali agresorima na Hrvatsku, a nije hrvatski branitelj i simbol hrvatske obrane Marko Perković Thompson, očit je zaključak, zar ne? Tada su hrvatski intelektualci uputili Thompsonu pisma potpore i vjerujem zaustavili ono najgore što su našem pjevaču namijenili. Ne zaboravimo da je on postao i problem svjetskim moćnicima, pa su ga pokušali riješiti zajedno s hrvatskim vlastima. I doista, Thompson njima jest problem: pjeva o hrvatskim vrjednotama, a pjeva i o onima koji zbog svojih interesa prodaju interes svog naroda. Zato svaki novi njegov projekt dočekuju sa strahom. Spomenute peticije bile su povod za knjigu koju sam objavio zajedno s vašim (i našim) poznatim kolumnistom Matom

Kovačevićem. Kako je Thompson najavio novi CD, ne čudi što se sada intenziviraju ti napadi. Ali ono što su htjeli, više ne mogu postići. Thompson ostaje simbol hrvatske borbe za neovisnost.

Što se tiče naših generala, tu se najmanje radi o njihovoj obrani, jer već je mnogima u svijetu jasno da se tamo sudi Franji Tuđmanu i svima nama zato što smo se izborili za slobodu i svoju državu, iako nam svjetski moćnici to nisu dozvolili. Meni je smiješno kada se za Sud u Haagu govori kako ima dvostruka mjerila, jer to podrazumijeva da za isti zločin sud različito osuđuje zločince.

Međutim, mi imamo slučaj kako sud jednako osuđuje za zločin i za neviđeno junaštvo i humanizam. To nisu dvostruka mjerila, nego je to zločin samoga suda! Zapravo, prvostupanska presuda generalima Gotovini i Markaču, presuda je i svjetskim moćnicima i samom tom sudu kao njihovom eksponentu. Naime, u njoj se konstatira da na osnovu dokumenata nisu mogli zaključiti o navodnom zločinu, nego su to uradili promatrajući učinke same operacije.

A svjetski moćnici su, ako se sjećate, odmah osudili Oluju i proglašili je zločinom!

Dakle, porekli su pravo hrvatskoj državi i hrvatskom narodu na ono što po međunarodnom pravu i svom Ustavu moraju učiniti – oslobođenje okupirana područja svoje države. Dakle, to je prvi veliki zločin koji su oni počinili i posredno je i njih i sebe za to osudio „Sud“ u Haagu. Drugi veliki zločin koji su napravili leži u činjenici da je Olujom spašena od UN-a zaštićena enklava Bihać. Poslije genocida u Srebrenici, trebao se odigrati i u ovoj enklavi, da bi Britanci, Nizozemci i drugi proglašili srpsku pobjedu u ratu. Ako se sjetimo da je u toj enklavi bilo između 150 000 i 180 000 ljudi, jasno je koliko je u pravu tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj kada kaže da je Gotovina spasila Bihać od genocida „razmjera onih u Drugome svjetskom ratu“.

Nevjerojatna je orkestrirana šutnja o tome: međunarodna javnost, hrvatske vlasti, hrvatski glavni mediji, obrana naših generala, međunarodni stručnjaci u svojoj poznatoj ekspertizzi –

ne govore o tome! Ne govore čak ni vlasti u BiH! Ali upravo to optužuje sve njih. Uostalom, američki vojni ataše je i prozvao obranu zašto ga nisu pozvali kao svjedoka da svjedoči o tome. Zato je to drugi veliki zločin i svjetskih moćnika i svih koji sudjeluju u tome, o kojem „govori“ presuda tog „suda“, upravo zato što o tome ne govori! Zato smo nas dvadeset akademika, biskupa i nadbiskupa napisali prosvjedno pismo VS-u UN-a, koje je supotpisalo više od 2300 naših ljudi (recimo samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika), naglasivši da se radi o rasističkim presudama!

U tijeku je i potpisivanje sličnog pisma VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. U osnovi je završni (veličanstveni) govor generala Praljka.

Pred ulaskom smo u EU. Većina intelektualaca i sve parlamentarne stranke bezrezervno podržavaju ulazak Hrvatske u tu asocijaciju. Kako Vi gledate na to? Što nas čeka u EU-u?

Ja se ponosim činjenicom da sam u Akademiji bio među onom trojicom-četvoricom koji nisu bili za ulazak u EU. Svoje stajalište definirao sam prije desetak godina, kada sam tražio da nam se ispričaju zbog svog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Ako ne žele, to je ravno našem NE u EU, a ako nam se ispričaju, ispunili bi nadu mnogih da sa svojim vrjednotama možemo pomoći Evropi da opstane, možemo im pomoći da se vrate istinskim vrjednotama kojih je bio svjestan i blaženi Ivan Pavao II., kada nas je prozvao narodom nade. Tome su i služila dva naša otvorena pisma: Zahtjev za odgodu referendumu do presuda hrvatskim generalima i Ne u EU do slobode hrvatskih generala. Oba je potpisao veliki broj naših ljudi.

HDZ je nedavno dobio novo vodstvo, koje je izbore dobilo na obećanju povratka stranke korijenima, odnosno tuđmanizmu. Kako Vi vidite budućnost HDZ-a i uopće onog dijela političke scene koji svoju politiku temelji na nacionalnom i tradicionalnom?

Zbog tog obećanja smo ih podržali na izborima i sprječili ono što su im namijenili – nestanak s političke scene. Na drugo pitanje

odgovor čete i sami znati kada vidimo odgovor na pismo koje sam im upravo poslao:

Poštovani g. predsjedniče HDZ-a,
poštovani članovi HDZ-a!
Ponovno vas pozivam da potpišete novo pismo

**VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O
HRVATIMA U BIH.**

Naravno, među potpisnicima ima mnogo članova vaše stranke, a od saborskih zastupnika, tu je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. Osnova pisma je završni govor generala Praljka u Haagu. Vjerojatno vam je poznato da je nas general više učinio od cijele države u obrani te iste države na tom „sudu“. Tim prije bi svojim potpisima pokazali da je vraćanje vaše stranke tuđmanizmu stvarno, a ne deklarativno.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Evo i jednog mišljenja o tom pismu:

Poštovani gospodine Pečariću,
ovaj prijedlog predsjedniku HDZ-a, lakmus je za stvarne namjere HDZ-a. I sâm sam član HDZ-a i mislim da će mi odnos prema tom apelu biti raskrsnica za daljnju vjernost HDZ-u ili ne. Hvala Vam na upornosti i motivima, na misiji koju radite u ime golemog broja domoljubnih ljudi koji pate u traženju Istine.

Prof. dr. ...

Gospodine Pečariću, zahvaljujem Vam na razgovoru. Zamolio bih Vas još samo da kratko prokomentirate činjenicu da je Ministarstvo kulture Republike hrvatske drastično srezalo sredstva za Hrvatsko slovo, dok su, primjerice, Vijencu i Zarezu odobrena ista sredstva kao i lani.

To me podsjeća na vrijeme kada su prvi put bili na vlasti. Tada su moj projekt proglašili najslabijim matematičkim projektom u zemlji. A rezultat tog projekta sve je ono o čemu sam već govorio. Dodat će samo kako je jedan međunarodni časopis (Banach Journal of Mathematical Analysis), koji je i na CC i na SCIE listi, jedan broj posvetio meni, zbog mojih zasluga u matematici. Dakle, to što *Hrvatsko slovo* ima „poseban“ tretman, samo znači da su ga prepoznali kao tjednik koji doista promiče hrvatske nacionalne interese.

Razgovor s akademikom Josipom Pečarićem,

Damir PEŠORDA

Hrvatsko slovo, 6. srpnja 2012.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

UMJESTO UVODA

GENERAL GOTOVINA IM JE SPASIO GLAVU, ALI OBRAZ EUROPI NIJE MOGAO

(Jedanaesto pismo predsjedniku Vlade)

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,
u Dubrovniku sam 7. studenog 2002. održao predavanje *Sramotni
sud u Haagu*. Počeo sam ga ovako:

Ako hoćemo jednom rečenicom opisati sud u Haagu i što nam je činiti, onda je to najbolje učinio vojni ordinarij Juraj Jezerinac, koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve,

mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta.”

Nažalost, hrvatska vlast nije poslušala vojnog ordinarija. Zato sam na istom predavanju, ja a ne Vlast, upozorio kako u Statutu suda u Haagu nema “zločina protiv mira”, nema “zločina agresije”. Dapače, u to vrijeme su u optužnicama protiv hrvatskih generala “dokazivali” kako je Hrvatska agresor. Agresor im je bio onaj koji se brani, onaj koji oslobada svoj okupirani teritorij. Podsetit ću Vas kako je prema rezoluciji UN-a bilo jasno da se radi o okupiranim područjima RH, a “Sud” u Haagu to uopće nije poštovao. Hrvatima su osporili pravo na samoobranu, a naše vlasti su se sluganski ponašale. Nije se poštovalo međunarodno pravo koje razlikuje ratni zločin koji čine agresori i zločin u obrani. O ulozi sadašnjeg i prethodnog predsjednika RH već sam pisao nebrojeno puta, pa i Vama. Upozorio sam Vas i na odredbu članka 3. stavak 1. Protokola II. Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949., koji zabranjuje optuživanje vlada država koje oslobađaju svoja okupirana područja.

Tu nevjerojatnu sramotu svjetskih moćnika i njihovih domaćih slugu, najbolje je opisao naš veliki književnik akademik Slobodan Novak (Sabrana djela, sv. 6. izd. Matica hrvatska, Protimbe, str. 423 – 424):

Na bojištima nema ni popova, ni sudova, ni lažnih post-festum moralizatora, ni pacifista, ni helsinških programiranih paljetkovatelja i njihovih denuncijanata, koji bi u ime rigidnih načela zaustavili osvetničku ruku, a nema ni objektivnih svjedoka. Jedini sudac i egzekutor je bojovnik, i ako on ne “prekorači nužnu obranu” odmah i sada, ako ne “uzme zakon u svoje ruke”, zločin će se okrenuti na njegova suborce i na njegovu zemlju. Nitko nema veće pravo na izvršenje kazne nad zločincem od same žrtve, i tu nema prekoračenja. Prekoračio je prag onaj tko nam je upao u kuću s ubilačkim namjerama. Smije li se uskratiti ljudsko pravo žrtvi, a priznati ga zločincu? Premudri nam Demokrit poručuje iz dubine prošlosti: “Znak je mudrosti zaštititi se od nepravde koja nailazi. Znak je tupe neosjetljivosti ne osvetiti nanesenu nepravdu”. I zatim: “Sve što nepravedno nanosi štetu treba ubijati po svaku cijenu.” I još: “Tko ubije bilo kojeg razbojnika ili gusara, bilo svojom rukom,

bilo da drugom naredi, bilo da glasuje za to, neka ne bude kažnjen.” Te riječi nam dolaze iz jednog dalekog svijeta, drugog vremena i etike, ali, molim, danas nam i kardinali izjavljuju da nije grijeh ubiti terorista. Sve ostalo je brbljarija dokonih, koji se ogrću crnim togama i nabijaju na tjeme perike sudačkog autoriteta, koji nisu iskusili fijuk olova oko svojih glava i koje nije zazeblo ponovljeno oskvruće kućnih svetinja. Onaj tko svjesno stupa u zločin, lišava sebe svih ljudskih prava. Da nije tako, ne bi bilo odsijecanja glave u ime pravde, ni vješala, strjeljačkih strojeva, električnih stolica, plinskih komora, smrtonosnih injekcija...koji ukidaju najveće ljudsko pravo, pravo na život. Koja je razlika između društvene i individualne egzekucije? Ona prva je, zar, pravednija, odmjerena... prema kome?! Ima li veće pravo sankcije i egzekucije neki bezlični činovnik i anonimni egzekutor, koji to čine za mjesecnu plaću, nego onaj nad kojim je zločin izvršen? Eh, da, ali kad se tako heretički rezonira, onda se brže-bolje razgovor svede na lažnu dvojbu: može li svatko u svakome trenutku ocijeniti...može li pristranik pravedno odmjeriti... može li ostrašen, zaslijepjen, razjaren pravednik suditi. I to bez perike i toge. U ime te licemjerne dileme uskraćuje se pojedincu pravo djelovanja. Ja, naprotiv, držim, da on to može bolje od bilo koga drugog tko sudi na osnovi apstraktnih paragrafa i uopćenih načela, a ne prema stanju na licu mjesta, prema bioinstinktu samoodržanja i milenijskoga iskustva. Jer čim tko pokaže nedvosmislenu želju i namjeru da nam naškodi, nema se više o čemu ni o njemu što suditi, nema se više što ocjenjivati, nema više pristranosti i nepristranosti – treba stupiti u totalnu samoobranu, Nema neodmjerenošti, jer se neodmjereno može postupiti prema nečijoj pogrješci, a ne prema naumljenu zločinu, i tu ne može biti ograničavajućih kriterija “(...).” Ne prizivam divlji Zapad, ne govorim o nasilju nasilnika, niti o hladnokrvnoj i odgođenoj krvnoj osveti, nego o osveti na toplo, govorim o prirodnom pravu koje vidim pravednjim od birokratskih “tekovina”. O mržnji prema zlu, koju zapovijeda i Bog i svaka ljudska etika. Govorim o balkanskom recidivizmu. Govorim o zločinima i strahotama rata, koje postaju još strašnijima ako ne završe na

mjestu zločina i na bojištu, nego ih umnožavamo pronoseći ih kroz prostore mira i življena.”

Ali svjetskim moćnicima nije bilo dovoljno samo osporiti nam pravo na samoobranu. Oni nas preko “Suda” u Haagu i kažnjavaju zato što smo se obranili, unatoč njihovoj zabrani. Tako je priča o izuzetnoj preciznosti HV-a u gađanju vojnih ciljeva proglašena “prekomjernim granatiranjem”, kojim se željelo i ostvarilo “protjerivanje” Srba. Ta suluđa konstrukcija je, kao što Vam je poznato, našla osudu i u svijetu. Ovdje će Vas upozoriti na članak Briana Gallaghera (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.; Portal HKV-a, 15. listopada 2012.) koji u članku *Može li se presuda u slučaju Gotovina iskoristiti protiv britanske vojske?* piše:

General Chapman je topnički časnik koji je 41 godinu služio u Britanskoj vojsci, bio je vrhovni zapovjednik uporabe Britanske vojske u Iraku i priprema za Afganistan. On je sada Master Gunner St. James Park (ceremonijalni zapovjednik Kraljevske topničke regimente ustanovljene 1678., najveće britansko priznanje za topnika, prim. prev.).

Njegove primjedbe, dane ranije ove godine u sklopu pomoći obrani (defence motion) posebno su zanimljive, budući da se odnose i na sadašnji sukob u Afganistanu. U svezi operacije *Oluja* kaže da dokazni materijal sugerira da su hrvatski topnici “naročito pazili”, što slijedi iz visokog udjela granata koje su pale unutar 200 metara. Uzveši u obzir stanje opreme, on čak ide tako daleko da kaže: “Po mnogo čemu je takva točnost izvanredna...”

On naglašava da su suci došli do svog zaključka u svezi “200 metara” nekih 15 godina nakon operacije *Oluja*. U međuvremenu je bilo napredaka u topništву koje je doseglo novu razinu sofisticiranosti. Kaže: “Usprkos tim napredcima, topništvo ostaje oružje područja, a u slučaju Britanaca, oruđe u Afganistanu tipično pošalje 90 % svojih granata unutar područja od 250 metara unutar svog dometa.” Uzveši u obzir da se smatra da su Hrvati postigli točnost od nekih 95 % unutar 200 metara, tada je činjenično jasno da britanske snage mogu doživjeti progon, bez obzira na njihovu savjest.

Ako prepostavimo da u Haagu ne sjede idioti, onda logično slijedi kako je prvostupanska haaška presuda zapravo njihovo priznanje osporavanja prava hrvatskom narodu na samoobranu – osporavanje prava hrvatskom narodu da za njih vrijede međunarodni zakoni, koji vrijede za sve druge narode i države na svijetu. Već po tome te presude jesu rasističke, kao što su konstatirali u svom pismu VS-u UN-a tridesetak biskupa i akademika, a supotpisalo više od 2300 Hrvata.

Gallagher, u istom tekstu, kaže kako je *Oluja* spriječila pokolj u Bihaću nalik onom iz Srebrenice.

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

- Meni je general Gotovina glavu spasio.
- Pa javi se za riječ i to kaži svima!
- Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!

Nedavno sam Vas upozorio na pismo Adnana Alagića, načelnika općine Bihać predsjedniku Tuđmanu od 21. 7. 1995., u kojem ga moli da sa svoje strane učini sve što je u njegovoj moći da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napačeno stanovništvo. Tuđman je to učinio. Hrvatska, HV i general Gotovina, kao što konstatira i Gallagher, spasili su Bihać!

Da nisu, kako li bi tek danas izgledala tužba protiv UN-a iz sljedeće vijesti (Večernji list, 9. 10. 2012.):

Majke Srebrenice tuže UN: Suodgovoran je za genocide

UN treba odgovarati za pogrešku i zbog vlastitog autoriteta – poručila je Hatidža Mehmedović iz Udruge

Članice udruge Majke enklava Srebrenice i Žepe, zajedno s predstavnicima drugih nevladinih organizacija, krenule su danas iz Bosne i Hercegovine u Strasbourg kako bi 11. listopada predale tužbu Europskom sudu protiv Ujedinjenih naroda.

Smatraju da je UN suodgovoran za genocid nad Bošnjacima što su ga u srpnju 1995. godine u Srebrenici počinile snage bosanskih Srba ubivši pritom najmanje osam tisuća muškaraca i

dječaka. Podsjećaju da je Vrhovni sud u Nizozemskoj odbacio tužbu zbog imuniteta UN-a.

– UN treba odgovarati za pogrešku i zbog vlastitog autoriteta – poručila je Hatidža Mehmedović iz Udruge. Ona očekuje pravdu i pravednost jer je UN, kako je naglasila, stavio potpis i garantirao život ljudima u zaštićenoj srebreničkoj enklavi.

Da, UN je stavio potpis i garantirao život ljudima i u zaštićenoj bihaćkoj enklavi, ali 160 – 180 tisuća muslimana u toj “zaštićenoj” enklavi spasili su Tuđman, HV i Gotovina. Upravo zbog toga Gotovinu je UN-ov “sud” u Haagu osudio na 24 godine robije. A oni, čije je glave spasio, gromoglasno šute. Da ih njihovi ne bi za glavu skratili!

Koliko bi snažnija bila tužba srebreničkih majki da njihovi političari pokažu zahvalnost generalu Gotovini, koji je spasivši Bihać, kako kaže i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, spriječio genocid razmjera onih u Drugome svjetskom ratu. Zapravo, oni svojim ponašanjem podržavaju nevjerljativi rasizam koji svjetski moćnici preko “Suda” u Haagu pokazuju prema njima samima. Po presudi Gotovina i HV krivi su zato što nisu zaštitali nekoliko desetaka Srba. A zašto nisu? Znamo, kao što svjedoči i spomenuti američki vojni ataše, da su štilili 160 do 180 tisuća muslimana u Bihaću. Doista, nevjerljivo li diskriminacije! Koliko je strašan rasizam onih kojima je nekoliko desetaka jednih važnije od 160 do 180 tisuća drugih ljudi?

Ipak, ni svjetskim moćnicima nije i ne može biti baš ugodno zbog svega toga. Teško je učiniti “nevidljivom” tako stravičan rasizam. Očito su shvatili da ih “Sud” u Haagu nije zaštitio od odgovornosti zbog sudjelovanja u nacističkoj velikosrpskoj agresiji. Oni najodgovorniji za pokušaj genocida u Bihaću našli su originalnu metodu zaštite (Večernji list, 12. 10. 2012.):

Europska unija dobitnik je ovogodišnje Nobelove nagrade za mir. Europska unija više od šest desetljeća doprinosila je miru i pomirenju, demokraciji i zalagala se za ljudska prava u Europi, objasnili su tijekom objave.

Nagradu su dobili zbog ujedinjenja Europe i zajedničke borbe protiv dužničke krize. Objasnjavajući dodjelu nagrade,

spomenuli su i ulazak Hrvatske u Europsku uniju, odnosno ulaganje napora Europske unije kako bi se Hrvatska priključila ostalim članicama iduće godine.

– Europska unija trenutačno se suočava s velikim ekonomskim problemima i socijalnim nemirima. Norveški odbor za Nobela fokusirao se na najvažnije rezultate EU-a: uspješnost u borbi za mir i pomirenje, demokraciju i ljudska prava. Europska unija stabilizirala je cijelu Europu i pomogla joj da izade iz rata i uđe u mir – kaže se u objašnjenju nagrade.

General Gotovina spasio je Bihać od genocida koji su oni planirali i željeli, a oni sami sebi osiguraše Nobelovu nagradu. I onda su oni, a ne general Gotovina, *stabilizirali cijelu Europu i pomogli joj da izade iz rata i uđe u mir*. Znamo da su pokolj u Bihaću željeli moćnici iz EU-a (prvenstveno iz Velike Britanije i Nizozemske), da bi proglašili svoje saveznike Srbe pobjednicima u ratu. Valjda misle da su genocidom u Srebrenici i planiranim još većim genocidom u Bihaću trebali stabilizirati cijelu Europu i da su tako pomogli zaustaviti rat.

Nažalost, domaće sluge nisu slijedile poruku biskupa Jezerinca, nego su im od 2000. godine zdušno pomagale u tome. Na Vama je da to ispravite. Zato PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR i time pokažite najmoćnijima kako takvo priznanje treba dodijeliti onima koji sprječe genocide. A ne onima koji ih omoguće i/ili planiraju!

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Vjerojatno ne znate, ali Vaše neodgovaranje na moja pisma komentirao je jedan od najvećih svjetskih znanstvenika, hrvatski matematičar Zvonimir Janko, profesor emeritus Sveučilišta Karla Ruprechta u Heidelbergu i dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Ne bi me iznenadilo da za njega ne znate jer se radi o hrvatskom domoljubu. A koliko je to veliki znanstvenik najbolje se vidi iz riječi poznatoga njemačkog matematičara Bertrama Hupperta u prigodi proslave 65. obljetnice života profesora Janka u Mainzu. Profesor Huppert rekao je da ga je malo toga iznenadilo u životu.

Međutim, kako je dodao, doista su me iznenadila samo dva događaja – otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskoga zida. Evo što kaže prof. Janko u intervjuu u Hrvatskom listu, 11. listopada 2012.:

Akademik Pečarić poslao je deset pisama hrvatskome premijeru da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu. Međutim, nije dobio odgovor ni na jedno pismo. Je li takva ignorancija hrvatski specifikum?

Činjenica da akademik Josip Pečarić nije dobio nikakav odgovor čak na deset pisama hrvatskom premijeru u kojima predlaže generala Gotovinu za Nobelovu nagradu očito je specifikum naslijeden iz vremena socijalizma. Ovdje na zapadu tako je nešto ipak nezamislivo!

HRSvijet, 17. listopada 2012.

Portal Velika Gorica, 23. listopada 2012.

RUDI TOMIĆ

JEDANAEST PISAMA BEZ IJEDNOG ODGOVORA!

Don't ever try to argue with the Devil.

*He's better at arguing than you are,
having had thousands years of practice.*

(Rick Warren)

Naši su stariji ljudi znali reći: *S Davlom se ne prepiri, jer on je prefriganiji.* U slobodnom prijevodu, na jednostavniji način, objasnili smo sličnu uzrečicu biblijskog iskaza na engleskom jeziku.

Sram me je pred tolikim brojem hrvatskih i svjetskih uglednika, da se predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj nije udostojao odgovoriti ni na jedno – od 11 pisama, koje mu je uputio akademik Josip Pečarić?! Naime, nije riječ o ljubavnim pismima (niti seksualnoj konotaciji) nego o najbitnijim i najhitnijim pitanjima nacionalne i državne opstojnosti, hrvatske povijesti i ljudskog dostojanstva.

Predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj, stanoviti je Zoran Milanović, koji u svojim službenim posjetima svjetskim državnicima i institucijama umjesto Republike Hrvatske predstavlja sebe.

– Sav važan, uman, liberalan i napredan stao je pred internacionalni auditorij u Njemačkoj i trijumfalno nad vlastitim narodom – nad onima koje predstavlja, od kojih je ponikao i koji od svojih usta otkidaju za izdašnu satnicu njega i njegove nesposobne administracije. (dnevno.hr) – deklarirao se pred nazočnima u auditoriju da je predsjednik “slučajne države” i “paradoksne nacije”, što su s radošću i opširno prenijeli svjetski mediji.

Ako bismo uzeli u obzir sveukupne istupe slučajnog premijera Milanovića u javnosti o “državi u kojoj se čuju gusle i pucaju kubure”, onda ne možemo očekivati da takav tip ljudske spodobe ima

moralnu snagu odgovoriti akademiku Pečariću na bilo koje pismo. Medutim, Milanovićeva šutnja je jasan odgovor na sva Pečarićeva pitanja, na sve prigovore i upute. Problem je, naime, u tome što njegovu šutnju mnogi ne razumiju, ili jednostavno ih ne zanima indolentnost arogantnog Milanovića niti zabrinutost akademika Pečarića za sudbinu hrvatskog naroda.

Bolje i ne zaslužujemo!

Primjera radi, nema državnika u svijetu koji ne bi odgovorio na tolika i povijesno značajna pisma. Pisma koja su potpisali tako značajni ljudi u hrvatskome narodu i tako velik broj uglednika. S druge strane, kad bi predsjednik bilo koje države u svijetu, demokratskog ili totalitarnog režima, rekao da je njegova država (.) "slučajna država" i da je njegov narod "paradoksna nacija" – bio bi linčovan. No, do linča nije došlo! Nije došlo ni do masovnih prosvjeda za njegovu smjenu s vlasti! Nije se nijedna oporbena stranka s hrvatskim predznakom odlučila na nedolazak u Sabor – bojkotirati rad Sabora, što znači paralizirati funkcioniranje, dok se Milanović ne zahvali na dužnosti ili dok ne bude prisiljen podnijeti ostavku! Konačno, ništa nisu učinili ni branitelji iz Domovinskog osloboditeljskog rata, koji su sa svojom krvlju uspostavili slobodnu i samostalnu državu – koja nije "slučajna država", o čemu svjedoče žrtve, pogoni i razaranja. (!?) Hrvatski branitelji, srušili ste Jugoslaviju, JNA i Veliku Srbiju, a sada niste u stanju zbaciti s vlasti u RH šaku komunista i senilnih udbaša! Zlo mi je u želudcu kad razmišljam o ovim činjenicama.

U najnovijem – Jedanaestom pismu Predsjedniku Vlade (17. 12. 2012.) akademik Pečarić, među ostalim citira kolegu akademika Slobodana Novaka (što potvrđuje naš stav): "Znak je mudrosti zaštитiti se od nepravde koja nailazi. Znak je tupe neosjetljivosti ne osvetiti nanesenu nepravdu (.) Onaj tko svjesno stupa u zločin, lišava sebe svih ljudskih prava." Dakle, izdaja hrvatskog naroda je najveći zločin, a zločin ne smije proći bez kazne!

Zašto su se Milanović i njegovi istomišljenici iz Kukuriku koalicije bijesno okomili na hrvatsku samobitnost; zašto su se uvukli u stražnjicu čelnica EU-a; zašto rasprodaju sve što vrijedi u Hrvatskoj i – zašto se toliko ljubakaju sa Srbijom (kao Severina s Aleksandrom), s homoseksualcima, srpskom nacionalnom

manjinom i posrbljenim Židovima u RH!? Državna je vrhuška odgojena (mrziti) u mržnji prema hrvatskoj samobitnosti, zadojena je u komunističkom, jugoslavenskom i velikosrpskom režimu, ali zbog nehaja domoljubnih glasača – učvrstila je svoju vlast i danas već ima brojne međunarodne saveznike.

Hrvatska politička oligarhija nam se smije, bahati se, ruga nam se, zaštićena od smjenjivosti i od pravde imunitetom, znajući kako su nesmjenjivi, kako im je starost u obilju osigurana. Sve to na naš račun. Mora li tako biti i je li to doista demokracija, proizlazi li vlast iz naroda i pripada li narodu, što je to referendum i kako izići iz stupice u koju smo upali i pasivizirali svoju glasačku moć. (Opširnije iz udruge UZMAH.)

Hrvatska je rasadnik za budale

Hrvati ne trebaju ići kod psihijatra da provjere razumnost, neka ustanove koliko su vođeni lažnim obećanjima o boljoj budućnosti, kako nasjedaju podvalama u dnevnom tisku i na televiziji, kako su opsjednuti sapunicama o sultanima i bulama u haremima, koje im je besplatno dala turska televizijska kuća i tursko ministarstvo vanjskih poslova, kako bi se europejcima prikazalo turske običaje i kulturu u modernom stilu. Hrvatska je nekad bila predviđe kršćanstva, a danas je čimbenik islamizacije kršćanske Europe. Tko ne poznaje turski zulum, njemu se može prodati i banana za svijeću.

Mnogi hrvatski intelektualci, poput akademika Pečarića, ukazuju na zablude koje su se utemeljile u hrvatskom čovjeku; raščišćavanju povijesnih natruha kojima su okupatori (trovali) odgajali hrvatsku mladež od zipke do groba. Pečarićevo misija sustavno je ignorirana u medijima, jer nijedan dnevni listi, a ni TV postaje u RH – nisu u hrvatskim rukama!

Vecernji list (16. 8. 2012.) objavio je komentar s Vladina Facebooka, koji mi se toliko dojmio, da sam, oprosti mi Bože, u jednom trenutku čak pomislio: *Zašto sam dao pola stoljeća najboljih godina svoga života u radu i borbi za uspostavu samostalne i neovisne Lijepe naše; za demokratsko uređenje i integralnu slobodu!?*

Ovaj satirični prikaz oslikava stanje u – ne baš tako *Lijepoj našoj*, od nepoznatog je autora, ali je prava senzacija. Više od stotinu tisuća

korisnika Facebooka "lajkali" su ismijavanje negativnih pojava stvarnosti u RH:

– Ima na Balkanu jedna zemlja koja graniči sama sa sobom, Gdje žive najljepše žene, a natalitet opada. Gdje nezaposleni najviše rade. Gdje na najplodnijoj zemlji žive ljudi koji gladuju. Gdje vlakovi kasne po redu vožnje. Gdje svi igraju nogomet, a pobjeđuju u vaterpolu, košarci, rukometu ili odbojci. Gdje svi žure na posao, a nitko ne stiže na vrijeme. Gdje osmosatno radno vrijeme traje 12 sati. Gdje je zdravstveno besplatno, a liječenje skupo. Gdje su novinari slobodi da napišu što god im se naredi. Gdje su javne nabave tajne, a državne tajne javne. Gdje se ratovi nikad ne završavaju. Gdje se povijest ponavlja svaki dan. Gdje su najbogatiji oni koji nikad nisu radili. Gdje je strana valuta uzeta za domaću. Gdje pametne zbog nerazumijevanja proglašavaju ludima, a lude sposobnima. Gdje nepismeni pišu povijest. Gdje su zakoni nezakoniti, a anarhija normalno stanje. Gdje se živi od budućnosti jer na sadašnjost nemamo pravo. Gdje se svatko svakom smješka, a nitko nikome ne želi dobro. Gdje sudski postupci traju duže od života. Gdje su samo poplave način navodnjavanja zemljišta. Gdje smatraju da će zemlja duže napredovati ako se što više nazaduje. Gdje normalni nisu potrebni, i zapošljavaju se podobni, a ne sposobni. Ima na Balkanu jedna zemlja u kojoj poštenjem, iskrenošću i marljivošću nikad ne ćeš stići do željenog cilja. *Amen!*

Zaključna misao

U toj "zemlji na Balkanu" (Republici Hrvatskoj) ima 260 multimilijunaša, koji nikad nisu radili, poziv za iseljavanje hit je na Facebooku: "Mladi napustite Hrvatsku". Više od 30.000 mladića i djevojaka zatražili su njemačko državljanstvo. Netko je napisao: *ulazimo u EZ da nestanemo*. Drugi čak misle da je Hrvatska ugroženja danas nego kada je bila u Jugoslaviji: *Srbi su onda morali otimati ili krasti, a ovi danas u RH daju i budžašto prodaju hrvatsko blago!*

Predsjednik RH više je zabrinut za položaj antihrvatske srpske manjine u Hrvatskoj nego za položaj hrvatskog naroda! Nedavno je okupio sve predstavnike srpske nacionalne manjine i srpskog

pravoslavlja u predsjedničkim dvorima, kako bi se *što bolje upoznao s njihovim životnim tjeskobama* i njihovom gradanskom "ugroženošću" u hrvatskom društvu. Vjerojatno im je ponudio još nekoliko savjetodavnih položaja i visokih pozicija u Vladi i medijima gdje ih je sigurno manjak.

– u RH se ne može učiniti ništa u smislu uspostave pravne države dok se ne oslobođimo od jugoslavenskog vodstva; srušili smo srbijansku Jugoslaviju ali još nismo uništili Jugoslaviju u Hrvatskoj! (croative.net) Hrvati, što čekate?

Akademik Josip Pečarić shvatio je potrebu tumačenja istine te je uzeo na sebe apostolsku ulogu, kako bi s riječju i slovom, putujući od mjesta do mjesta u RH i BiH, s nakanom da uputi hrvatski narod, kako da se oslobođoti od Lucifera koji danas upravlja Hrvatskom.

Istina je sve ono o čemu se ne može javno govoriti. Nu, istina će nas spasiti, ali prije toga će nas učiniti mizernim. Na kraju, netko će odgovarati pred ljudima, a svi ćemo odgovarati pred Bogom za učinjena (ne)djela. *Nema toga mraka niti crne tmine gdje bi se mogli zlikovci sakriti.* (Job 34, 22)

HRSvijet, 20. listopada 2012.

Dragovoljac.com, 20/10/2012.

Licke-novine.hr, 20/10/2012.

Ljubuski-online.info 20/10/2012.

PISMO VS UN-A O HRVATIMA BIH POTPISAO I AKADEMIK SLOBODAN NOVAK

Veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak je jedan od potpisnika našeg novog pisma VS UN-a o Hrvatima BiH. Treba li uopće i spomenuti koliko me je obradovalo kada sam dobio pismo njegovog sina hrvatskog publicista Javora Novaka, za koga sam posebno vezan jer sam svoj prvi tekst u *Hrvatskom slovu* objavio kao reagiranje na jedan njegov sjajan tekst. Evo tog pisma:

Poštovani Akademičе!

Temeljem Vašeg članka pod naslovom: “**GENERAL PRALJAK BRANI HRVATSKU DRŽAVU, A VLAST INTERESE SVJETSKIH MOĆNIKA**”, u kojemu sjajno razotkrivate sramnu šutnju HNS-ovske ministricе Zlatar-Violić, te tzv. fabriciranje HHO-a (da li Banac i Čičak, ili Banac, Čičak, Miljevac i ekipa), a svakako združenu protuhrvatsku rabotu u devedesetima, proizvodnju laži stranih agentura koje su ih obilato plaćale te na kraju odnos prema hrvatskome generalu i junaku te njegovom izdavaču od strane Ministarstva financija – govori samo jedno: to nisu slučajne pojave, to nisu izolirani slučajevi, još manje su greške.

Kriminalizacija Domovinskog rata je izlizan projekt započet još i prije smrti Prvog hrvatskog Predsjednika. To je gnojna revolucija koja teče preko Račana, Sanadera, Kosorove i Milanovića i trajat će još dugo. No, ono što me osobno najviše veseli jest njihova uzaludnost. Sva ta ogromna mašinerija, svi ti milijuni utučenih Sorosevih eura i dolara, sve britanske agencije, sve kojekakve Josipovićeve nevladine udruge i povelje, svi ti Antantski strani centri moći, sve prodane televizije i pafletima naklone novine na tom projektu uzgoja biljki bez korijena, uzaludno uznastoje. U hrvatskome narodu, trajno usađena, živi ljubav prema zavičaju, Hrvatskoj, i svima onima koji su je stvarali i stvorili... lažima usprkos, suprotiva krivotvoriteljima, potkulpljivim i pokvarenim ljudima u inat.

Hrvatski narod i dan danas pamti Zrinske i Frankopane. Pamti svoje junake i nikakve uzastopne medijske podvale, podvale Ministarstava i svih agenata tu ništa ne mogu. Hrvatski su ljudi, domovinu, već jednom znali dići iz devetostoljetnoga pepela, pa čemo je znati i ražariti do plamena i do istine i sada, kada jedva tinja, i sva stenje pod očnjacima nenarodne vlasti i plaćenih odnaroditelja.

Skrenut ēu vam pozornost na nešto što vam je poznato, da ne bih dalje ja pisao:

Slobodan Novak, Sabrana djela, knjiga 6: "Protimbe", podnaslov: "Domovinski rat i hrvatski ratni zločin" str: 418 – 429. Neskromno ēu prenijeti mišljenje više mislećih ljudi o tome tekstu: Nakon što se to pročita, teško da se išta ima dodati na ovu temu.

Naravno, lijepo Vas molim, ukoliko naša imena nisu do sada uvrštena na Vašu peticiju da nas uvrstite na sljedeći način:

- hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik,
 - a zatim desetak mjesta niže: Javor Novak, hrvatski publicist
- Najljepše zahvaljujem. Bok, Javor

Zapravo, akademik Novak nije jedini novi akademik koji je potpisao naše pismo. Javio se i Ante Glibota, redoviti član, de l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris:

Ja ne znam jesam li i ja na potpisu, mislim da sam vam to već jednom poslao, ali možete me također staviti na sve te liste supotpisnika za Hrvatske vitezove i Generale. Ja sam u svakodnevici u mislima s njima i njihovom patnjom, molim se svakodnevno za Božju milost da ih osloboди tih napasnika i krivotvoritelja pravde a ne sudaca istine.

Zato ne iznenadjuje što su napokon i vladini mediji zabilježili sramotnu odluku hrvatskih vlasti o porezu generalu Praljku. Naravno, kako to uvijek i biva "obrana" ih još više optužuje. O čemu se radi? *Jutarnji list* je 5. srpnja objavio tekst "Ministarstvo generalu Praljku: Vaše knjige o ratu spadaju u šund i pornografiju, platit ćeće 628.726 kuna poreza". Jasno je već iz naslova koliko sam bio u pravu kada sam svoj tekst iz HRSvijeta od 3. 7. 2012. naslovio *GENERAL*

PRALJAK BRANI HRVATSKU DRŽAVU, A VLAST INTERESE SVJETSKIH MOĆNIKA. Zapravo treba posebno istaknuti da je u mom tekstu najvažniji dio Zastupničko pitanje prof. dr. Miroslava Tuđmana koje je objavljeno u *Hrvatskom slovu* 29. lipnja 2012., a također i u *Hrvatskom listu* 5. srpnja 2012. *Jutarnji list* ga uopće ne spominje!

Znamo da je general Praljak vrhunski intelektualac koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je elektrotehnički). Osim toga što je u vojci postao general, on je i vrhunski gospodarstvenik. I to je ono što im jako smeta, a što slijedi iz tog teksta. Naime, inteligentniji od svih njih skupa, naš general je usmjerio svoje poduzeće i na svoju obranu. Vidio je da od vlasti od 2000. naovamo ne može očekivati nikakvu pomoć. I dok su vlasti koristile svu svoju moć da onemoguće naše branitelje, dотле je general Praljak radio za svoju obranu mnogo prije nego su ga optužili. Dok su oni i na vlasti i u oporbi činili sve da ocrne hrvatsku državu, general Praljak je sredstva svog poduzeća ulagao u njenu obranu. Vjerojatno ipak nije očekivao da će ga kazniti zbog toga. Koliko god prezirali one koji rade protiv svoje države i svog naroda, a za interes svjetskih moćnika, uvijek čovjek povjeruje da nisu toliko glupi. Ali ipak: oni odluče tražiti naplatu poreza za knjige koje je general Praljak dijelio. Ili upravo zbog toga. Da ih je koristio samo u Haagu, širi krug ljudi ne bi znao za sve ono što sada mogu naći u Praljkovim knjigama. Netko može pomisliti: *koliko može biti glupa vlast koja misli da je šund i pornografija nešto što ne donosi profit, što se poklanja.* Ali, što im je i preostalo?! Sve vrijeme pokorno slušaju što im govore iz Haaga, zapravo što im govore svjetski moćnici:

Zločinački pothvat je kada spasiš sto tisuća muslimana poslije pokolja u Srebrenici;

zločinački pothvat je kada sa skoro nula posto provodiš vojne standarde NATO-a;

zločinački pothvat je kada u bombardiranju ne strada niti jedan civil, pa zato moraš "Sudu" dati topničke dnevниke kojima će ono moći "dokazati" kako je planiran taj strašni zločin;

zločinački pothvat je kada spašavaš od UN zaštićene zone Bihać i Srednju Bosnu, a posebice kada vam je jasno stavljeno do

znanja da je to zločin (za spašavanje one u Srednjoj Bosni Dario Kordić je dobio 25 godina robije).

I sada se tu pojavljuje general Praljak koji objavljuje dokumente koji pokazuju da su sve to morale raditi sluganske vlasti. Zato je i bilo moguće: *General u Haagu učini za obranu više od cijele države.*

A još im je strašnije što je glavnu ulogu u jednoj od glavnih točaka napada na hrvatsku državu bila namijenjena generalu Praljku. Cijela njihova mašinerija, i vani i ona domaćih slугa, radila je na priči o genocidnim Hrvatima koji su čak srušili Stari most u Mostaru. I mnogi su povjerovali u nju. A onda je general Praljak pokazao što je istina o tome. I to se tako lijepo vidi i u ovome tekstu u *Jutarnjem listu*:

Slobodan Praljak napisao je 18 knjiga u kojima se bavi Domovinskim ratom, ratom u BiH te odnosima Hrvatske i Bosne i Hercegovine (*doista bi bilo zanimljivo da nam Vlasti objasne koja od njih spada u šund, a koja u pornografiju, zar ne? Po. J. P.*). Svoje teze Praljak u knjigama potkrepljuje preslikama brojnih dokumenata (*možda su teze šund, a preslike pornografija, op. J. P.*). Prva knjiga koju je napisao bila je **“Kako je srušen Stari most” u kojoj je Praljak iznio detaljnu ekspertizu rušenja Starog mosta** kojom je želio dokazati da on i HVO nisu krivci za njegovo rušenje. Poslije se tvrdilo da su ekspertizu radili bivši pripadnici hrvatskih tajnih službi i da ju je platila upravo tvrtka Oktavijan.

Stvarno je zanimljivo vidjeti tko su ti pripadnici hrvatskih tajnih službi koji su izradili ovu ekspertizu. To su: dr. sc. Muhamed Sućeska, dip. ing. kem., član suradnik Hrvatske akademije tehničkih znanosti, prof. dr. sc. Slobodan Janković, dipl. ing. str. i dr. sc. Aco Šikanić, dipl. ing. str. A u njihovoj ekspertizi *Analiza rušenja Starog mosta prema dostupnim video snimcima*, Zagreb, siječanj 2006., na tri stranice dane su njihove biografije. Ekspertiza je naravno dostupna i na Internetu, pa svatko može lako pročitati te biografije – biografije tih strašnih “pripadnika hrvatskih tajnih službi”.

Zapravo, nisam siguran jesam li i ja pripadnik hrvatskih tajnih službi. Zašto? Istog momenta kada sam video na televiziji snimak rušenja Starog mosta zaključio sam da je po srijedi miniranje mosta. Ono je

bilo istovjetno onim rušenjima velikih zgrada koje nam često daju na televiziji. Rekao sam to generalu Praljku, a po njegovoj reakciji bilo je očito da me nije ozbiljno shvatio. Zaboravio je moju tvrdnju, ali kasnije, kada je ponavljao i ponavljao tu snimku i sam je došao do istog zaključka. I uradio ono pravo: dao ekspertima da to potvrde ili opovrgnu! E da nije bilo firme Oktavian, vjerojatno to ne bi mogao i dokazati. Zato ta firma mora platiti porez za robu koju je dijelila besplatno. Zato je treba kazniti.

Pa zar nije očito šund i pornografija kada hrvatski general piše o ratu?

Pa zar nije šund i pornografija kada hrvatski general još dokaže da za rušenje Starog mosta nisu krivi Hrvati?

Pa zar nije šund i pornografija kada hrvatski general tako sjajno pokaže da se ne mora slušati i provoditi interes svjetskih moćnika?

Pa zar nije šund i pornografija kada hrvatski general pokaže kako se brane interesi svog naroda?

Pa zar nije šund i pornografija kada cijelom svijetu hrvatski general pokaže kako se voli svoj narod?

Portal HKV-a, 7. srpnja 2012.

HRSvijet, 7. srpnja 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

USTAŠKI PORTAL ILI ZEČEVI I NJIHOVE SLUGE

Neobično me je iznenadio poziv portala *Dnevno.hr* da za njih i njihov tjednik 7 *Dnevno* pišem kolumnе. Događa se to u vrijeme kada mnogi bliski današnjim vlastima tvrde kako se radi o ustaškom portalu.

Prvo sam pomislio da ljudi s Portalu znaju za neke moje izjave još s kraja bivše države. Pisao sam o jednom ručku kod mog kolege sveučilišnog profesora matematike s kraja 1987. godine. Naime, u trenutcima kada je domaćica trebala staviti juhu na stol rekao sam:

– Ja sam ustaša.

Gospodî su se počele tresti ruke, a ja sam nastavio:

– Vi znate da smo mi došli iz Beograda, a Srbi Vam dijele Hrvate na ustaše i srpske sluge. A ja Vam ne volim biti sluga.

– Ako je tako, onda sam i ja ustaša, zaključila je razgovor domaćica i više joj se ruke nisu tresle.

Nekoliko godina poslije u hrvatskoj je Vladi primljena delegacija *Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809.* TV Crne Gore prenijela je snimku s HTV-a, uz svoj komentar, a potom je uslijedio i napad na mene u beogradskoj Ekspres politici. Sestra mi je javila o tome. Pitao sam je:

- Jesu li napisali da sam ustaša?
- Napisali su svakavih laži, ali to nisu.
- Očito ne radim dobro, jer bi im u protivnom sigurno bio Ustaša!

Pa što se promijenilo za ovih više od četvrt stoljeća? Vidimo da su oni koji su za Hrvatsku i dalje ustaše, a na vlasti su srpske sluge. Dakle, što se tiče same podjele o kojoj sam govorio 1987. godine – skoro ništa se nije promijenilo.

O sluganstvu piše i Thomir Dujmović (Dnevno.hr, 27. 12. 2013.):

*Je li Hrvatska država za ljevicu neželjeno dijete
koje je silom prilika morala priznati?*

... *Hrvatska se zapravo suočava krajnje otvoreno i krajnje brutalno s tim da živi s vlašću koja jasno pokazuje da ovu zemlju niti cijeni niti voli. Ne voli njezinu tradiciju, ne razumije njezinu vjersku dimenziju, ništa od povijesti njezine joj nije sveto. ... Vlast je to koja zapravo ne krije da bi intimno bila najsretnija da je dio neke šire jugoslavenske priče koja nacionalno potire. To joj silno fali, to da se može uhvatiti za neku nepisanu zabranu nacionalnog ... jer je prema svim tim relacijama nevjerojatno nacionalno indiferentna, cijela ta vladajuća družina tako grozničavо trči u regiju tražeći svoju pravu domovinu, otresajući se na svaki hrvatski nacionalni problem kao da ga postavlja neželjeno dijete koje je morala priznati, ali ne krije da ga uopće ne voli.*

Očito nije lako priznati da si sluga, pa bio na vlasti ili biti dobro plaćen za to. Lakše je imati *pravu domovinu*, zar ne? Hrvati blagonaklono gledaju na njihovu “pripadnost” pravoj domovini, što su pokazali u trenutcima kada su oni u Vukovaru došli do kolone. Jedan naš čovjek iz kolone dobacio im je:

- Pričekajte da prođu Hrvati!

Ne možeš vladati jednom državom i otvoreno priznati svoju pripadnost pravoj domovini. Zato ne čudi što Milanović priča o različitim svjetonazorima. A, zapravo, stvari su mnogo vulgarnije. Ovdje se radi o provođenju interesa agresora na hrvatsku domovinu. Mnogi državotvorni kolumnisti i ističu kako današnja vladajuća garnitura i njihovi mediji samo poslušnički provode velikosrpski Memorandum SANU 2. Kada radite tako nešto, svugdje u svijetu se jednostavno govori o veleizdaji, a ne nekakvim različitim svjetonazorima. Dapače, čuveni kineski filozof Sun Tzu u svojoj knjizi *Umijeće ratovanja* one koji na taj način služe neprijateljima naziva ogavnim ljudima!

Dujmović je potpuno u pravu kada tvrdi da vlast otvoreno pokazuje kako ne voli hrvatski narod. Mnogobrojni su primjeri za to. Portal *Dnevno.hr* sustavno ukazuje na svaki takav slučaj pa je prirodno što ga ne vole i napadaju. A čime bi napadali nešto hrvatsko nego tvrdeći da je to ustaško. Zapravo, pokazujući kako je stalna njihova politika izjednačavanja svake borbe za hrvatsku neovisnost s ustaštvom oni samo pokazuju kako je stalna njihova borba protiv svake samostalne hrvatske države. Što i jest razumljivo. Pa jedino znaju biti srpske sluge. Što mogu raditi nego pokušati vratiti "prirodno" stanje – Srbi su gazde u državi u kojoj oni žive. Doista nije prirodno kada su sluge na vlasti, a gazde u nekoj drugoj državi, zar ne?

A Hrvatsku koji takvi stvaraju možda je najbolje definirao akademik Slobodan Novak (Hrvatski tjednik, 2. siječnja 2014.) kazavši da je NEDJELO IZRODA. O izrodimu su pisali mnogi veliki Hrvati. Spomenimo ovdje samo Petra Šegedina, koji je bio šokiran time koliko ih mnogo ima u našem narodu (onih koji tako strašno mrze svoj narod).

A kako ih portal *Dnevno.hr* sustavno raskrinkava, pa je time i zasluzio da ga takvi nazovu ustaškim portalom, jednostavno se vidi na primjeru domoljubnog pozdrava ZA DOM SPREMNI!

Poznato je, a i treba biti teška budala pa to ne shvatiti, da pozdrav govori kako su Hrvati spremni umrijeti za Domovinu. Čim si protiv takvog pozdrava odmah se svrstavaš u one koji mrze našu domovinu. A *Dnevno.hr* svakim svojim tekstom o tome samo to potvrđuje.

Istina, onima koji mrze hrvatsku državu taj pozdrav pokazuje da im je borba protiv hrvatske države uzaludan posao. Otud tolika mržnja iskazana prema tom pozdravu. Sjetimo se kakve je sve neprilike imao Thompson zato što je njegova Bojna Čavoglave odigrala veliku ulogu u Domovinskom ratu. A znamo kako ona počinje, zar ne? Vidjeli smo to nedavno i u Zagrebu, a i prije nekoliko dana u Vukovaru.

Ideolog napada na Thompsona bio je Slavko Goldstein. On je nedavno govorio i o Šimuniću. Dujmović spominje nenapisane zabrane, a Goldstein bi i zakone koji zabranjuju samu pomisao da je netko spremjan umrijeti za Hrvatsku.

Na Portalu su odmah objavili odgovor hrvatskih branitelja:

Mi koji smo stvarali Hrvatsku s pozdravom Za dom spremni nismo ustaše nego dragovoljci, branitelji i oslobođitelji Hrvatske. Branili smo ju i oslobođali od vaše komunističke petokrake i četničke kokarde, koje su i 1991. klale, ubijale i odvodile u konc-logore hrvatski narod kao i za vrijeme Križnog puta.

Iznenaduje li uopće što Godsteinu smeta što na hrvatskim sudovima sude prema činjenicama, a ne po komunističkim pravilima? Pa zar vlast i u Vukovaru nije pokazala koliko joj zakoni nisu bitni?

O tome svakako treba pročitati tekst objavljen na Portalu 30. 12. 2013.:

'Šukeru, ne puštajte u Brazilu Lijepu našu da Vas ne optuže za ustašku himnu! Neka svira Hej Slaveni'

Komentatori Goldsteinovih tvrdnji nisu propustili spomenuti ni njegove tvrdnje o ustaškoj Hrvatskoj kada je uvela kunu, ali i ulogu (sa sinom i bratom) u ukidanju pokroviteljstva Sabora nad obilježavanjem Bleiburške tragedije.

Meni je najdraži tekst objavljen 8. prosinca 2013. u kome se pokazuje sva bijeda srpskih slugu ("Srbe razljutila usporedba Đokovića koji pobjede slavi s tri prsta sa Šimunićevim 'Za dom' "). Naime, u tom tekstu se uspoređuje slavljenje pobjeda Novaka Đokovića podizanjem ruke s raširena tri prsta sa Šimunićevim pozdravom). Naime, radi se o pozdravu pripadnika velikosrpske soldateske i tzv. JNA tijekom ratova 1990-tih u Hrvatskoj, BiH i na

Kosovu. S tri uzdignuta prsta proslavljeni su masovna zvjerstva, ubojstva, silovanja, terorizam i razbojstvo što se po međunarodnom pravu smatra elementima genocida, kulturocida i urbocida. Na Portalu je pokazano kako su prije Drugoga svjetskog rata Srbi polagali prisegu s tri podignuta prsta, ali spojena. Međutim, tri raširena prsta kakva danas podiže i Đoković i mnogi drugi pojavio se tek 1988., u vrijeme kada je već počela vladavina Slobodana Miloševića. Naveli su i srpskog povjesničara Dragana Petrovića koji smatra *da bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati*. Srpski je napredovao zbog genocida devedesetih, ali srpskim slugama u Hrvatskoj ne smeta to. Njima smeta što još ima Hrvata koji su za Domovinu spremni umrijeti! Zato i ne čudi što su optužbe Fifi protiv Šimunića dolazile iz Hrvatske, zar ne?

Ako je već Hrvatska neželjeno dijete, dobro je spriječiti njegovanje tradicije i sl. Pa ako to imaju gazde, kako je lijepo objasnio srpski povjesničar, zašto bi Hrvati uopće smjeli i koristiti svoje povijesne pozdrave. Pa ipak su Srbi ubijali, klali silovali samo Hrvate, muslimane, Albance. A to je sve OK. Nisu to radili izabranima po Goldsteinu i sličnima.

Ali nije samo Bleiburg prethodio spomenutom Goldsteinovom prijedlogu o zabrani uporabe starih hrvatskih pozdrava. Naime, poslije uspjeha s obilježavanja Bleiburške tragedije, Goldstein je tražio i promjenu naziva praznika kojim se obilježava pobjeda u Oluji. Tražio je da se spomenu i srpske žrtve.

To je bilo u skladu s mojim spoznajama pa sam i poslao Hrvatskom saboru prijedlog:

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEĆEVA

Zanimljivo je to što sam prijedlog Saboru poslao 5. kolovoza 2012., a do dana današnjega nisam dobio odgovor. Tim prije što sve ove optužbe o ustašama, pa eto i portali postaju ustaški, služe i služili su u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. A Oluja nije najvažnija zbog sprječavanja planiranog genocida (i od svjetskih

moćnika) i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, već zbog stravičnog genocida koji su napravili Hrvati nad Srbima.

O čemu se tu radi? Danas je već poznato kako je Slobodan Milošević opisao *Oluju* (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije, 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine (kao što znamo Milošević nije matematičar jer je Vukovar branilo 1500 Hrvata, ne pola godine nego tri mjeseca); *napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi??!*

Drugim riječima, Milošević doista govori o nečemu stravičnom: Hrvatska vojska je u Oluji od Srba napravila zečeve. Zar je ikada i igdje u povijesti napravljen veći i gori genocid od toga. Napraviti od ljudi zečeve! Strašno zar ne?

A kako je tek našim srpskim slugama. Od srpskih slugu odjedanput postadoše sluge zečevima. Strašno, zar ne?

Zato kada razmišljate o vlastima u RH i njihovim trabantima, uvijek imajte na umu kako je teško njima. Kako je teško biti sluga zečevima. Ne ljutite se nego se sažalite nad tako strašnim sudbinama.

7Dnevno, 10. siječnja 2014.

NJEMAČKA JE OZBILJNO SHVATILA JOSIPOVIĆEVU PORUKU O "CRVENOJ HRVATSKOJ"

Neizručenje Josipa Perkovića Njemačkoj nedvojbeno je presedan u suvremenim kretanjima unutar Europske Unije, ali i potvrda dobro nam znane istine da Hrvatskom ponovno vladaju Udba, KOS, Orjuna i razni drugi jugonostalgičarski elementi. Da bi se razriješio taj veliki problem u hrvatskom društvu, obratili smo se matematičaru i akademiku Josipu Pečariću, svjetski uglednomu hrvatskom znanstveniku, i zamolili ga da nam ukratko iznese svoje viđenje problema i moguće naznake njegova rješenja.

Akademiče, kako ste doživjeli zadnje dane lipnja i sam ulazak Hrvatske u Europsku Uniju?

I vlast i sam EU su pokazali da se radi o nečemu nevrijednom jer referendum za ulazak u tu zajednicu nije bio na razini jednoga golf-igrališta na Srđu. Očito misle kako je to golf-igralište vrijednije od samoga EU-a. Može se nekome učiniti da je to šala, međutim treba se sjetiti kakva je bila uloga hrvatskih generala glede ulaska u EU. Znamo da je sudac Theodor Meron samu ideju osuđivanja onih koji su oslobodili okupirana područja svoje države – nazvao nerazumnom. Ja sam davno to nazvao suludim. Mome se mišljenu, u nedavnoj TV emisiji Bujica, priklonio i biskup dr. sc. Vlado Košić. Dakle, EU je tvorevina koja je pred Hrvatsku podstavila sulude uvjete. Valjda nije toliko sulud projekt golf-igrališta na Srđu? Zato su mi ti dani protekli radno i radosno. Radno, jer se počelo s predradnjama u organizaciji međunarodne konferencije koja će krajem sljedećeg lipnja biti u Trogiru, a povodom mog tisućitog rada u znanstvenim časopisima. Naime, samo nekoliko matematičara je imalo ili ima više od tisuću radova. Predsjednik Akademije akademik Zvonko Kusić je najavio da će osobno otvoriti konferenciju. Organizatori žele da na konferenciji ne bude više od 80 znanstvenika. Međutim, u ta prva dva tjedna imali smo već toliko najava, a konferencija još nije ni najavljena na Internetu.

Veselo je bilo iščekivanje i sam odlazak na Thompsonov koncert, kada je na spomen ulaska Hrvatske u EU odjeknuo dugotrajni zvižduk više od 50.000 nazočnih. Zabavno je bilo i komentirati tekst Jurice Pavičića u kome je on za sve nas koji smo bili na koncertu rekao kako nemamo budućnosti. Zapravo, iskazao nam je veliku čast jer je poznato na kakav način je on napao velikoga hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka. Tada su mnogi komentatori i napisali ono što je Milan Jajčinović stavio u naslovu svog teksta: Jurica Pavičić ne može akademiku Novaku oprostiti hrvatstvo. Mi s Poljuda moramo biti zahvalni našem dražesnom Jurici što nas je strpao u isti koš s takvim velikanom kakav je akademik Novak, zar ne?

Nije li paradoks nad paradoksima da nas u EU uvede politička elita od kojih nitko niti je želio nezavisnu hrvatsku državu niti je ikada prežalio bivšu Jugoslaviju?

Paradoks nad paradoksima jest da mi uopće imamo na vlasti političku elitu sastavljenu od onih koji nisu željeli nezavisnu hrvatsku državu niti su ikada prežalili bivšu Jugoslaviju?

Nije li ta činjenica ujedno i odgovor svima onima koji se pitaju zašto Zoran Milanović, Ivo Josipović i Vesna Pusić tako složno brane izručenje Josipa Perkovića Njemačkoj?

Miroslav Tuđman u svom intervjuu Hrvatskom tjedniku kaže: "Važno je napomenuti da je SKH – SDP svojim postupcima stao u zaštitu jugoslavenskih, tj. saveznih nalogodavaca u Beogradu koji su određivali politiku i mete za likvidaciju i Hrvata po svijetu. Osim toga, ne treba zaboraviti da je SDP bio na čelu koalicije i 2000. godine pa je mogao sankcionirati sve one koje je 'štito' HDZ. No, umjesto toga oni su se bavili zaštitom Tita, Trga žrtava fašizma, isporukom branitelja i hrvatskih generala Haagu, slanjem desetaka tisuća dokumenata Haagu kako bi optužili hrvatsko državno vodstvo te prosvjedovali zbog uhićenja Boljkovca". Zapravo imamo dvije bitne komponente u svemu što se može prepoznati u ponašanju današnjih vlasti: Boljevizam i provođenje velikosrpskog Memoranduma 2. Kao djecu nisu ih naučili voljeti svoj narod. A od roditelja su naučili i kako treba mrziti svaku samostalnu hrvatsku državu. Pa kako onda netko može i pomisliti da treba netko od njih

odgovarati za "pravedna" ubojstva onih koji su takvu državu željeli? Zato su oni radili i sve to o čemu govori prof. Tuđman. I ne samo to. Sjetimo se samo da su 18 knjiga generala Slobodana Praljka proglašili šundom i naplatili nekih 50.0000 kuna poreza za njih.

SVE SAM PREDVIDIO JOŠ PRIJE 19 GODINA

Jeste li očekivali ovakav scenarij?

Zapravo, upozoravao sam na njega mnogo puta. Moje knjige su pune takvih tekstova. Evo samo dva primjera. Zdenko Maričić iz Geelonga piše u Vjesniku od 22. veljače 1994.: Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

I ("Spremnost", 27. travnja 1999.): Sjedeći u autobusu (u Adelaideu, op. JP) Ankica je čula zgodne komentare. Malo podalje sjedili su dva Srbina i uspjela je čuti komentare jednog od njih: "Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom." Moj komentar je bio: Treba li ovo komentirati? Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj ("Pronađena polovica duše", Zagreb, 2002., str. 106. – 107. i 250. – 251.).

Tko je sve kriv za to da imamo ovaku vlast?

Najviše mi sami. O tome sam govorio na Komemoraciji u Adelaideu dan nakon smrti Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana: Danas smo suočeni s izuzetnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspijeti odhrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele provesti svoje interese, a na uštrb hrvatskih? On je to uspjevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatski narod, pred svakim od nas ponaosob, to je

velika, ali i izazovna zadaća. Ako nam je svjetionik, misao vodilja predsjednik Tuđman, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika, bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali – služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti – drugo i ne zaslužuje. Uvjerjen sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Hoće li, i po cijenu velikih žrtava, na Pantovčaku i Banskim dvorima ustrajati u opstrukciji pozitivnih zakona EU-a i Njemačke?

Što bi po Vama bile velike žrtve? Kada su boljševike zanimale – hrvatske žrtve? U provođenju velikosrpskoga Memoranduma 2 nema srpskih žrtava. Samo koristi za velikosrpsku politiku. Hrvatske se žrtve tu ne računaju. Dapače, lijepo je da ih ima, zar ne?

JOSIPOVIĆ VUČE GLAVNE POTEZE...

Činjenica je da je Milanovićeva Vlada odlučna u nakani da ne isporuči Perkovića njemačkome pravosuđu. Bili isto tako postupili i Milanovićevi prethodnici: Ivica Račan, Ivo Sanader i Jadranka Kosor?

Nemojmo uz Milanovićevu vladu zaboraviti spomenuti i predsjednika države Josipovića. Dojam je da je on tu mnogo važniji od samog predsjednika Vlade. Milanović je samo Račanov nasljednik. Josipović je bio bliski Račanov i Mesićev suradnik. Možda već tada i iznad njih. Naime, znamo da je Josipović pisao saborsku deklaraciju kojom je prepustena "Sudu" u Haagu nadležnost nad "Bljeskom" i "Olujom". Josipović je nije prvo dao na uvid Račanu i Mesiću, tadašnjem predsjedniku vlade i stranke kojoj je pripadao, odnosno predsjedniku države, nego Haagu. Kao pravnik sigurno je znao za Lincolnovu poruku: Ništa nije politički ispravno što je moralno pogrešno. Znao je da je nemoralno suditi onima koji su oslobađali okupirana područja svoje domovine. Ali cijelo svoje političko djelovanje usmjerio je u suprotnom pravcu i rezultate

vidimo. Bilo bi nepošteno prema njemu ne uočiti njegove iznimne zasluge za sve to!

Vjerojatno Vam je poznato da sam dolazak Sanadera na vlast opisao jednom rečenicom: Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu. Jednostavno rečeno, Račan je učinio sve, ali nije mogao jedno – nije mogao i uhititi generale oslobođitelje. Narod još nije bio spreman prihvati takо nešto. Zato je detuđmanizirani HDZ i Sanader morao uraditi to što nije mogao Račan. To je najbolje opisala Vesna Pusić izjavivši: Zašto bih bila protiv Sanadera kad on provodi moju politiku. Međutim, Sanader je zaboravio jednu drugu moju tvrdnjу: Jednom sluga – uvijek sluga; jednom izdajica – uvijek izdajica! Poželio je mjesto koje su gazde namijenili Josipoviću. Zato je zapravo danas tamo gdje jest!

Jadranka Kosor je nastavila na onom "ispravnom" dijelu Sanaderovog djelovanja. Zaboravila je da su gazde HDZ trebale da uradi ono što se nije usudio Račan. Zapravo, Sanader ne bi dobio ni druge izbore. To je za njega svojim boljševičkim nastupom "odradio" Milanović. Zato na zadnjim izborima Milanović nije praktično javno ni nastupao. Izbole su za njega odradili mediji i DORH. A danas smo svjedoci što znači imati boljševičku vlast. Kosorica je pri kraju svog mandata shvatila da mora hrvatski djelovati, ako želi sačuvati vlast. Ali nije imala hrabrosti da ide u konfrontaciju s moćnicima iz EU-a. Očito je bilo da ona radi ono što oni traže, ali ipak pripremaju teren za dolazak boljševika na vlast. Istina, ona je napravila Savjet Predsjednice HDZ-a, ali to je bilo samo na papiru. Tako mi je dala za pravo što se nisam odazvao pozivu za članstvo u tom Savjetu. Umjesto da se suprotstavi gazdama koji su je očito htjeli smijeniti, ona im i danas služi.

Nimalo diplomatskim rječnikom Günther Krichbaum, predsjednik Odbora za europske poslove njemačkoga Bundestaga i član CDU-a kancelarke Angele Merkel, izjavio je u Zagrebu: "Moj je dojam da je zakon donesen da zaštiti Perkovića i moje je mišljenje da to nije prihvatljivo. Jedino pravni postupak, koji je u tijeku u Njemačkoj, može pokazati je li Perković zaista kriv ili nije". Nije li to prejasna poruka izaslanika Angele Merkel na svečanosti ulaska Hrvatske u Uniju?

Zapravo, Njemačka je ozbiljno shvatila Josipovićevu poruku o "crvenoj Hrvatskoj". Zato je do zadnjeg dana i otezala s ratifikacijom. Čak je dobro i ispalo to s Perkovićevim zakonom jer mnogima nije jasno da imaju posla s neoboljševicima. Na žalost, propustili su reagirati kada je neoboljševička vlast promjenila Zakon o medijima, koji je bio donesen nakon usuglašavanja s EU-om! Da su tada dobili po prstima, možda bi bilo drugačije.

KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO KAO POZITIVAN PRIMJER

Mnogi analitičari kažu kako iza ovakve politike hrvatskih vlasti nedvojbeno stoji Velika Britanija. Što Vi mislite?

Da, mnogi analitičari se s nevjericom pitaju kako vlada može ići u strateško partnerstvo s Velikom Britanijom koje je zapravo upereno protiv Njemačke – najmoćnije članice EU-a. Odgovor je jednostavan: Velikoj Britaniji je oduvijek glavni partner na ovim prostorima bila Srbija. Velika Britanija je uvijek bila protiv neovisne hrvatske države. Pa s kim bi partner onda bila ovakva hrvatska vlast nego s onima s kojima dijeli zajedničke interese? Pa tko bi ih podržao u provođenju velikosrpskoga Memoranduma 2, ako ne Velika Britanija? S druge strane, Njemačka je puno pomogla neovisnosti Hrvatske, pa je ona sve drugo samo ne dobar partner ovim "hrvatskim" vlastima. Često sam znao upozoravati kako je poslije "Oluje" Mate Meštrović napustio tadašnju oporbu i prešao u HDZ. Bio je šokiran kada je video da se čelnici oporbenih stranaka ne raduju hrvatskoj pobjedi! Sve vrijeme su se nadali, dakle i radili za pobjedu naših protivnika. Zapravo, kakav je to strašan šok bio za njih? Da parafraziramo Miloševića, hrvatski bojovnici su od Srba napravili zečeve. Napravili su zečeve od onih čiji su pobjedu željeli! Otud ta silna mržnja današnjih vlasti, koju i ne uspijevaju prikriti, prema hrvatskim braniteljima.

Ako je to tako, što nam je činiti da se spasimo iz zagrljaja "gordog Albiona"?

Stalnom borbom za podizanjem ponosa i dostojanstva naroda. Takav narod je već u Domovinskom ratu pokazao da može učiniti sve. Doček generala Gotovine i Markača, i uspjeh zadnje građanske akcije oko referendumu, kada je ostvareno nešto za što se vjerovalo da je nemoguće, pokazuje da je spas pred nama. A zapravo, sve je krenulo radom jedne iznimne mlade žene – Karoline Vidović Krišto.

Tko nam može pomoći?

Prvo, sami sebi! Potom i svi oni koji su nam i pomagali u Domovinskom ratu. Svi oni kojima nije zločin već samo postojanje hrvatske države.

Gdje vidite izlaz iz ove pat pozicije?

Zapravo je lijepo čuti da se radi o pat poziciji kada je cijelokupna hrvatska vlast i svi glavni mediji u rukama onih koji ne vole Hrvatsku. To samo govori kako im ni to ne će pomoći da onemoguće ostvarenje moje želje o hrvatskoj Hrvatskoj (naslov moje knjige iz 2001. je Za hrvatsku Hrvatsku).

Poznato je da se ja bavim samo pitanjima vezanim za branitelje i Domovinski rat. Ali odgovorit ću i na ovo pitanje na isti način na koji sam to već ranije radio. Da bi mi ostvarili taj izlaz iz pat pozicije najvažnije je da mnogobrojni lideričići zaborave na svoje nerealne ambicije i omoguće okupljanje svih državotvornih Hrvata. Kada je počela detuđmanizacija predlagao sam HDZ-u da odmah istaknu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana za svoga budućeg predsjedničkog kandidata. Prvo da pokažu da im nije važna samo vlast pa predlažu nekoga tko nije u HDZ-u. I drugo, neka se zamisle oni koji provode detuđmanizaciju kada im opet jedan Tuđman bude predsjednik. Nisu razumjeli ni tada, ni na zadnjim predsjedničkim izborima (ne samo HDZ), a ne vjerujem da će i ubuduće, iako je prof. Tuđman sada njihov član (zapravo je na izborima spašavao HDZ u momentu kada je sve učinjeno da se HDZ izbriše s povjesne scene). A tako bi danas najjednostavnije svima pokazali da se doista vraćaju tuđmanizmu! I dalje mislim kako je tuđmanizam preduvjet za bilo kakvo hrvatsko okupljanje.

Vidite li ipak i kada Josipa Perkovića pred njemačkim pravosuđem?

Zapravo, bit će zanimljivo vidjeti taj rasplet. S jedne strane potpora Velike Britanije (automatski i Nizozemske) i pozitivno iskustvo s boljševizacijom Zakona o medijima, a s druge Njemačka. Zapravo, sve ovisi od njemačke spremnosti da ovo istjera do kraja. A zakoni se mogu promjeniti, zar ne? Ako ne budu prisiljeni sami, uvjek je moguće s promjenom vlasti.

Marijan Majstorović

Hrvatski fokus, 7. srpnja 2013.

Hrvsijet, 7. srpnja 2013.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (I.)

Svakom je narodu važno proučavanje povijesti, a posebno hrvatskom jer je poznato kako se radi o genocidnom narodu. Problem je što je teško dokazati genocidnost jednog naroda, pa je zato veoma važno imati u nacionalnoj akademiji nekoga tko je egzaktno to i dokazao. Problem u Hrvatskoj što imamo dvije paradigme u povjesnoj znanosti: jugo-komunističku i hrvatsku.

Svima je jasno da je jedino ispravna jugo-komunistička, zbog jednostavnog razloga što ovi drugi nikako da prihvate općepoznatu činjenicu o genocidnosti hrvatskog naroda. Zato samo i iz redova onih prvih možemo naći tako vrsnog znanstvenika koji se može ponositi dokazom o genocidnosti hrvatskog naroda. HAZU bi se sigurno ponosio imati u svom članstvu takvog povjesničara. S takvim dokazom i takvim znanstvenikom ne bi bilo problema promijeniti i ime, mnogima doista omraženo, same akademije. Svojevremeno je biskup Pozaić sugerirao ime Navodno hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, a mnogima bi bila draga i Srpska akademija znanosti i umjetnosti, što bi bilo lijepo kada znamo da je genocidnost hrvatskog naroda potvrđena i u *Oluji* kada je zabilježen najveći genocid u svjetskoj povijesti, a na koji nas je upozorio sam Slobodan Milošević: OD SRBA JE HRVATSKA VOJSKA NAPRAVILA ZEČEVE. Naravno, doček generala Gotovine i Markača pokazao je da se o tom strašnom zločinu uopće ne smije narodu ni spomenuti, pa nam ostaje samo II. svjetski rat.

Mesić i Josipović kao kandidati

Kako je predsjednik RH Franjo Tuđman bio akademik, logično su Akademiji zanimljivi njegovi nasljednici jer se za obojicu može reći kako im je bliska upravo poželjna jugo-komunistička povjesnica. Tako je Akademija svojevremeno Stjepanu Mesiću, tadašnjem predsjedniku RH, organizirala u HAZU-u predavanje "Hrvatska u vrijeme Drugoga svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska".

Predavanje je bilo iznimno dobro posjećeno. Tadašnji je tisak samo objavio da je nekoliko akademika pokušalo pozvati kolege akademike na bojkot, ali samo nekoliko od 150 akademika (Aralica, Jelčić, Novak, Pečarić) nije bilo nazočno u dvorani sa 100 mesta. A viđen je i cijeli niz drugih uglednika i povjesničara koji nisu akademici. Toj nekolicini je bilo neobično što povjesničari iz Akademije zovu jednog diplomiranog pravnika da im drži predavanje iz povijesti. Zapravo, toj maloj skupini akademika to baš i nije bilo inteligentno kada znamo koliko je važno imati u nacionalnoj akademiji nekoga tko je vrstan ekspert u pitanjima genocidnosti hrvatskog naroda.

Kasnije sam razgovarao s jednim povjesničarom koji je organizirao drugu Predsjedniku to predavanje. Sav šokiran rekao mi je kako je Predsjednik imao 17 materijalnih pogrešaka u svom predavanju. Očito je to Predsjedniku uzeto previše za zlo (nisu imali milosti jer se ipak radilo o predavanju pred takovim eminentnim skupom) pa više nije imao nikakvih izgleda, ako su ga uopće i željeli za akademika.

Istina, Mesić je pokazao veliku želju da poslije Tuđmana i on postane akademik. Tako se okušao i kao matematičar kada je pokušao uređivati časopis *Mathematical inequalities and applications* koji je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi. Zapravo, jedan srpski matematičar se pozvao na autoritet koji Mesić, kao predsjednik države, ima u matematici u želji da objavi svoj članak u tom časopisu. Mesić je doista to radio na veoma visokoj razini, pokušavši osporiti mišljenje glavnog urednika. Čak je pitanje nepoštivanja njegovog mišljenja od strane glavnog urednika postavio i u HAZU-u. Kad nije uspio, vjerojatno je odustao od kandidature iz matematike. Pokušao je još jednom i održao predavanje u HAZU-u iz ekonomije, ali potom se više ništa nije čulo o njemu. Valjda zato što je tada već bio doživotni bivši predsjednik.

Prof. dr. sc. Ivo Josipović je imao sve uvjete da postane akademik iz svoje struke. Naime, on je cijeli svoj znanstveni opus zasnovao na novom pogledu na pitanjima ratnog zločina i agresije, odnosno udruženog pothvata zločinačke organizacije. Godinama je izgledalo da sve ide u dobrom smjeru, ali onda se iznenada pojavio američki sudac Theodor Meron sa svojom tvrdnjom kako je nerazumno

optuživati nekoga zato što je oslobođao okupirana područja svoje domovine i sve što je Josipović godinama stvarao u pravnim znanostima u tren se srušilo kao kula od karata.

Istina, Josipović je mnogo puta pokazao zanimanje za povijest. Prilikom posjeta BiH Josipović je optužio vlastiti narod i vlastitu državu (i time amnestirao velikosrpsku agresiju) kao glavnog krivca za sve зло koje se dogodilo u BiH, tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Potpuno nerazumijevanje njegovih prosrpskih stavova pokazao je vođa SDA Sulejman Tihić, rekavši da to tako nije bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

Spomenimo još samo kako se, kao predsjednik države, svojevremeno obrušio na dr. sc. Stjepana Razuma koji je kao povjesničar pokušao govoriti o Jasenovcu. Ipak, teško od njega možemo očekivati izbor u Razredu za društvene znanosti. Ostaje mu da pokuša kao glazbenik (vjerojatno i jest najbolji skladatelj među političarima i obratno – neka mi oprosti neki skladatelj koji se bavi politikom, ako takovih uopće ima).

Ali, HAZU nije bila nepravedan prema njima, jer je njima važno samo da konačno imamo nekoga u HAZU-u koji će kao akademik moći govoriti o genocidnosti hrvatskog naroda. Uvijek su njima interesi naroda ispred njihovih osobnih interesa, zar ne? Ako već Mesić nije mogao biti akademik, HAZU je bila voljan izabrati nekog njegovog suradnika. Tu je morao biti razmatran čuveni povjesničar Slavko Goldstein, ali su se vjerojatno u Akademiji bojali da (konzervativnim) akademicima ne će biti drago što nije sigurno imali li ovaj veliki znanstvenik završenu srednju školu. Zato se logično nametnuo Slavkov sin Ivo, koji je tada bio sveučilišni profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (kao što znamo danas je veleposlanik u Francuskoj koji se proslavio Titovom slikom u svom uredu).

Ivo Goldstein za akademika

Kada sam prije nepune tri godine doznao da je Prvi razred HAZU-a predložio Iva Goldsteina za akademika nisam mogao suzbiti svoje oduševljenje pa sam Predsjedniku i Predsjedništvu Akademije uputio sljedeće pismo:

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU

Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige A History, Hurst & Co. London 1999.:

– Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisao npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190 – 191
Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

[2] Neven Budak, O knjizi Ive Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299 – 333. Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.[4] J. Pečarić, Nepočudne knjige, Zagreb, 2003.

Knjige [3] i [4] osigurao sam svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vjenac, 397, 21. 05. 2009. Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.* Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali "kapitalnim djelom".*

Stoga je veličina HAZU iznimna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Za razliku od Goldsteina i drugih predstavnika jugo-komunističke paradigmе u povjesnoj znanosti sa zgražanjem možemo konstatirati da postoje, srećom ne previše, i onih koji zastupaju hrvatsku paradigmu. Pogledajmo kako jedan od njih dr. sc. Zdravko Dizdar piše o tom početku rata (ČETNICKI ZLOČINI GENOCIDA NAD

HRVATIMA I MUSLIMANIMA U BOSNI I HERCEGOVINI I HRVATIMA U HRVATSKOJ TIJEKOM DRUGOGA SVJETSKOGA RATA (1941. – 1945.):

Srpski nacionalisti i ekspanzionisti, kojih su četnici, kao vojnički i politički organizirani, najpoznatiji i najistaknutiji dio, nisu se nikada mogli pomiriti sa stvaranjem bilo kakve hrvatske države, pa tako ni NDH. Razlog je vrlo jednostavan i sastoji se u tome što su oni smatrali da gotovo 90 % teritorija NDH (u maksimalnom programu) predstavlja područja tzv. "Srpske zemlje" (uključujući tu cijelo područje današnje Republike Bosne i Hercegovine i većinu područja današnje Republike Hrvatske), bez obzira na to što ta područja nisu nikada bila u sastavu srpske države i što na njima Hrvati i Muslimani predstavljaju većinu pučanstva. Zato po njima ta područja NDH mogu ući samo u sastav tzv. "Homogene ili Velike Srbije", kako su je nazivali u dokumentima. Glavni preduvjet za to je rušenje NDH i čišćenje hrvatskog i muslimanskog pučanstva s tih teritorija, kako bi ih potom uključili u Veliku Srbiju.

To je jedan od razloga što, neposredno nakon proglašenja NDH, nailazimo i na prva masovnija ubojstva hrvatskog i muslimanskog pučanstva od strane četnika, te paljenje većeg broja kuća i cijelih sela u nekim područjima NDH. Tako su npr. četnički odjeli, koji su se nalazili u redovitoj vojsci Kraljevine Jugoslavije i bili namijenjeni za "specijalne akcije", ili pojedini zapovjednici četnici, pri povlačenju kod Dervente 11. – 13. IV. 1941. ubili 17 civila Hrvata, od kojih i 5 žena; 11. IV. u Siveriću ubili tri Hrvatice, od kojih 1 djevojčica; 9. i 28. – 29. IV. kod Bjelovara ubijena 3 civila Hrvata a 1 ranjen; od 13. do 15. IV. kod Čapljine ubijeno 20 Hrvata i 5 Muslimana i zapaljeno 40 kuća; kod Mostara 15. IV. ubijeno je 5 civila Hrvata, od kojih 1 žena, i zapaljena sela Cim i Ilići, nastanjena Hrvatima, a takvih ubojstava bilo je u još nekim mjestima, kao početak i nagovještaj onoga što će ubrzo uslijediti.

Na žalost u HAZU-u nisu razumjeli svu genijalnost Goldsteinova dokaza, kao i niza drugih sličnih genijalnih razmatranja hrvatske povijesti (niz tekstova ovakvih kakav je Dizdar o Goldsteinovom veličanstvenom radu u povijesti dano je u knjizi: J. Pečarić, *Zabranjeni akademik*, Zagreb, 2013.), pa ga nisu izabrali za svoga

redovitog člana. Da sramota HAZU-a bude još veća, nitko u povijesti Akademije nije dobio tako malo glasova kao on.

Međutim, nije svako zlo za zlo. Taj slučaj je pokazao koliko je značajno samo razdoblje prije napada Njemačke na SSSR za dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Naime, KPJ je tada pozvala na ustanak i borbu protiv NDH tako da bi se zadržale sve trupe koje bi mogle ići u SSSR i tako spašavati bratski sovjetski narod.

Znamo da nije baš sretno ispalо s jamama u kojima je ubijeno i bačeno i do 40.000 ljudi, a u kojima nema niti jednog kostura i sličnim otkrićima. Zato je dokazivanje genocidnosti s pozivanjem na sam početak rata, što je zapravo bila osnova i mog gornjeg pisma, doista genijalna konstrukcija, zar ne?

To je najbolje uočio predsjednik Vlade Milanović, pa bez obzira što je njegov savjetnik za ta pitanja slavni hrvatski povjesničar Slavko Goldstein, moramo istaknuti samog Milanovića kao kandidata za našeg novog akademika. Poslije njegovog sjajnog govora u Saboru o holokaustu i sjajnoj spoznaji o tome kako su *ustaše*, tj. *Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije* nema nikakve dvojbe o tome da ga se treba promovirati u hrvatskog akademika.

O tome će više biti rečeno u nastavku ovog teksta. Takvo otkriće to doista zасlužuje, zar ne?

7Dnevno, 7. veljače 2014.

Dnevno.hr, 12. 02. 2014.

"OVO JE BOSNA"

Zanimljivo je da su i na Odboru za vanjske poslove Europskog parlamenta, u kojoj je sudjelovala Visoka predstavnica EU-a za vanjske poslove i sigurnosnu politiku Catherine Ashton, shvatili što je bitno kod prosvjeda u Mostaru (Hrvsijet, 12. 2. 2014.). Naime, gđa Ashton je naglasila da je pozorno pratila sva događanja u BiH, a posebice u Mostaru, koja su mogla prerasti u međunarodni sukob.

Da je netko s muslimanske strane sukob doista želio pokazuje i oštro reagiranje na posjet predsjednika Vlade RH Zorana Milanovića, koji je imao za cilj spriječiti taj sukob.

Najzanimljivije je što je najoštrija u tom napadu bila redateljica Jasmina Žbanić, koja iz Hrvatske izvlači velike novce:

Kad god je Hrvatska u Bosni smirivala situaciju, a za svoje saveznike imala nacionaliste i mafiju, građani su patili, a zemlja bila rasturenata! MILANOVIĆU, MARŠ KUĆI!!!

Spominje se sitnica od 3,8 milijuna kuna, ali i to da redateljica baš i ne voli Hrvate. Proslavljeni hrvatski redatelj Jakov Sedlar kaže ('Jasmina je primitivna Balkanka! Mi financiramo filmove o mudžahedinima umjesto da promoviramo svoju kulturu', Dnevno.hr, 12. 2. 2014.):

"Svatko je odgovoran za svoje riječi, ali nije u redu da se tako govori o zemlji koja ti pomaže da radiš svoje filmove. Time pokazuje da je primitivna Balkanka, takva je to komunikacija."

Odmah mi pada na pamet kako to što ne voli Hrvate i jest prednost kada u Hrvatskoj tražiš novce. Doista je jednostavno:

Ne smiješ voljeti Hrvatsku, ali možeš hrvatske novce!

Mnogo manje bi trebalo uložiti da se npr. tiska knjiga pisama koja mi gđa Hilda M. Foley spominje u e-pismu od 10. 2. 2014.:

... malo je Hrvata koji reagiraju na laži i klevete protiv Hrvatske – a ima ih stalno. Ja sam pisala tih zadnjih 23 godine oko 5 000 pisama, ponajviše na engleskome, upućene američkim predsjednicima, senatorima i predstavnicima u Washingtonu, američkom

Ministarstvu vanjskih poslova i Ministarstvu obrane, te UN-u, ICTY-u, vladama u Engleskoj, Francuskoj, Izraelu, Njemačkoj, nekoliko i hrvatskoj Vladi i Saboru, te mnogim novinama, New York Times, Chicago Tribune, Los Angeles Times i druge, oko 75 ih je tiskano barem koliko znam, jer imam kopije od tih nekoliko novina. Dapače, dva pisma su tiskana u London's Financial Times, čije kopije sam primila od tamošnjih prijatelja. Živim već 63 godine u Americi, udana za Amerikanca (irskog porijekla) pa bi čovjek mogao pitati zašto sam se toliko trudila? Jednostavno – kao rođena Zagrepčanka, ljubav za domovinu nikad nije uvenula. Kad bi samo domaći Hrvati shvatili kakvu divnu zemlju imaju, morali bi se dragom Bogu zahvaliti za nju i čuvati i ljubiti ju kroz dobro i зло.

Nije "slučajno" da ju toliki narodi već stoljećima želete osvojiti.

Vjerovali ili ne: 5000 pisama! Ne dvojim da bi to današnjim vlastima bilo jako teško ponuditi gđi Foley tako nešto. Naravno, mogli bi naći niz drugih primjera sličnih ovom, ali u Hrvatskoj da se primjenjuje gornje pravilo, pa zašto ne bi novce za to dobio i netko tko službeno nije Hrvat?

Čak i zabavno izgleda kada bosanska redateljica predsjedniku Vlade države koja joj daje silne novce kaže to što je rekla. Da, zašto on ide spašavati Hrvate u Mostaru i BiH od novog sukoba? Prvo treba pokazati ljubav prema Hrvatima u RH! Zato neki i misle kako je takvo reagiranje uslijedilo samo zato što su uskoro izbori.

Kako je na portalu Dnevno.hr, 11. 2. 2014. objavljen komentar: *Jasmila, marš kući, i vrati pare*, a kako mnogo ljudi je iskazalo slaganje s autorom teksta, redateljica je izjavila kako ona samo govori istinu.

Naravno, ne spominje kako su prosvjednici u Mostaru vikali

OVO JE BOSNA!

To je naglasilo niz hrvatskih komentatora. Svakom Hrvatu jasna je paralela s velikosrpskom politikom Slobodana Miloševića, pa nisu izostale ni te usporedbe (devedesetih se vikalo u Hrvatskoj: OVO JE SRBIJA, zar ne?), kao i s činjenicom kako se to sve događa u vrijeme kada su u EU konačno počeli shvaćati najelementarniju činjenicu

kako ravnopravnost tri naroda u BiH podrazumijeva da sva tri naroda moraju imati ista prava!

Pogledajmo što sam o sličnosti s Miloševićevom politikom govorio prije 21 godinu na hrvatskom radio programu u Melbourneu (siječanj 1993.):

Izetbegović je vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi' Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas' (ovu parolu doslovno spominje danas u svom komentaru prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, portal narod.hr, op. J.P.). (...) S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti triju naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA 'VLASTITOG TERITORIJA', koja bi im garantirala da se povijest ne će ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga 'boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.

Naravno, razumijem i naše ljude koji na ovakav način reagiraju na spoznaju kako netko tko od RH dobiva tako velike novce iskazuje na ovaj način svoju "ljubav" prema Hrvatima. Jeste li zaboravili sam početak srpske agresije na BiH? Hrvatska je primila oko 600.000 njihovih izbjeglica, a nisi mogao ući u neki tramvaj u Zagrebu da ne čuješ kako govore sve najružnije o zemlji koja ih je udomila i hranila?

Meni je uvjek na pameti slična "zahvalnost" jednog mog doktora znanosti koji radi na sveučilištu u BiH. Vidio sam na nekom portalu kako se okomio na mišljenje jednog našeg sveučilišnog profesora, jer mu se kako je rekao – ne može vjerovati kada je podržavao politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Iskazao sam čuđenje kako se on, kao moj doktorand, nije odrekao doktorata

i pozicije na sveučilištu kada dobro zna da i ja podržavam politiku akademika Tudmana. Vjerovali ili ne, uopće se nije odrekao ni doktorata ni svoje pozicije na sveučilištu!?

Evo što je o pomoći RH susjednoj državi, o kojoj govori i redateljica, a i mnogi u BiH ovih dana, rekao general Slobodan Praljak u svom veličanstvenom završnom govoru u Haagu (cijeli govor je sastavni dio Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH, koje je prije dvije godine poslano članicama VS-a UN-a, a potpisalo ga je preko 2000 Hrvata, npr. akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Pečarić, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a dr. sc. Zvonimir Janko, der Universitaet Heidelberg i dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz – Sorbona, biskup Pozaić, Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.) itd.):

Obuka policajaca iz BIH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BIH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BIH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BIH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BIH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BIH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BIH.

Regularni logistički centri A BIH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itd., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BIH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BIH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BIH) i onda kada je ta vojska (A BIH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

A što je s referendumom Hrvata za BIH, koji je preduvjet za postojanje te države.

Priznanje BIH od RH.

Imenovanje veleposlanika RH u BIH.

Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BIH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

Potpuno analogno našem generalu možemo reći kako je logika onih koji napadaju Milanovićev pokušaj sprječavanja sukoba u Mostaru zlo za BiH *logika koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.*

Zapravo, ona je istinita samo za one koji su takav sukob željeli, ali to ne mogu priznati. Jer, doista, u situaciji kada u EU-u počinju uviđati kako u BiH doista moraju biti ravnopravna sva tri naroda, takav sukob pomaže da se zaustavi tako nešto.

A "zahvalnost" prema RH, koju vidimo i danas, ponajbolje je pokazati na primjeru spašavanja Bihaća od genocida. Znamo da se takav genocide spremao Bihaću neposredno poslije onog u Srebrenici. U srpskom okruženju bilo je 160 – 180 tisuća ljudi. Iz Bihaća (a slična pisma stižu i iz Sarajeva) tada pišu vlastima u RH:

*PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.*

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.

Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gadajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napačeno stanovništvo.

*S poštovanjem,
Adnan Alagić,
načelnik općine Bihać*

Svima je poznato da je operacijom *Oluja* spriječen genocid u Bihaću. Tuđman je znao što nas čeka ako spasi Bihać, ali spasio ga je. Kao što kaže tadašnji američki vojni ataše u RH Ivan Šarac, član kuće slavnih američkih obaveštajaca, general Gotovina, a time i RH, spasio je Bihać od genocida razmjera onih u II. svjetskom ratu. Slično govore i pišu general Brian Gallagher (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.) i niz drugih zapadnih vojnih stručnjaka. Znamo da je genocid u Bihaću bio odobren od nekih svjetskih moćnika (iz EU-a) jer se poslije njega trebalo Srbe proglašiti pobjednicima u ratu.

Zapravo, o tome sam pisao predsjedniku Vlade u nizu od 12 pisama prije konačne presude našim generalima u kojima sam mu sugerirao da zbog spašavanja tolikog broja ljudi u Bihaću generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Logičnije bi bilo da to učine oni koje je spasio, zar ne? A zašto nisu vjerojatno ponajbolje opisuje sljedeća priča iz moga jedanaestog pisma Milanoviću:

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

- Meni je general Gotovina glavu spasio.*
- Pa javi se za riječ i to kaži svima!*
- Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!*

Naravno, sve je to razumljivo. Da, teško je biti čovjek! Lakše je govoriti "istinu" i dobivati hrvatske novce, zar ne?

Dnevno.hr, 18. veljače 2014.

Glas Brotinja, 18. veljače 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Poznato je kako često ljudi pišu o drugima tako da svoju sliku prenesu na druge. To je veoma čest slučaj kada „hrvatski ljevičari“ (navodnici su stoga što je točnije reći jugonostalgičari, jugokomunisti ili nešto slično) pišu o hrvatskim desničarima. Tako i Jurica Pavičić u Jutarnjem listu od 29. 03. 2014. zapravo piše o „hrvatskim ljevičarima“ komentirajući djelovanje velikog hrvatskog domoljuba prof. dr. sc. Matka Marušića:

Poput nekih drugih uspješnih prirodoznanstvenika (recimo, matematičara Pečarića), Marušić je bio otjelotvorene paradoksa. Ti ljudi, naime, rade poslove koji očito traže stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Istodobno, kad ih se s područja njihove fahovske ekspertize premjesti na područje društva i politike, te rasudne moći sasvim utrnu, a do maloprije pametni ljudi počnu rasuđivati kao drvenom sjekirom.

Naravno kada bi Pavičić imao *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ* zapitao bi se: Pa kako takvim ljudima daju podršku mnogi, recimo - da se Marušićeve beletrističke knjige prodaju mnogo bolje od njegovih, da su mu "Škola plivanja" i "Medicina iznutra" duhovitije od Tomićevih, o znanosti i edukaciji da i ne govorimo.

Ili – recimo - pismo VS UN-u je uz Pečarića potpisalo još 28 nadbiskupa, biskupa i akademika, a supotpisalo još 250-ak sveučilišnih nastavnika i znanstvenika uz mnoge druge. Očito i za njih Pavičić misli isto. A treba imati jako nisku ili nikakvu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, pa tako razmišljati, zar ne?

Zapravo, nije sigurno misli li Pavičić da su oni supotpisali to pismo zato što je ono o matematici. Čak nije ni daleko ot toga. Pismo itekako ima veze s logikom, a nedavno sam i pisao o tome kako me je jedan povjesničar s ljevice uvjeravao kako ima različitih logika. Nema sumnje da i Pavičić misli da u njegovim tekstovima ima logike, zar ne?

A Pismo VS UN-a itekako ima veze s pravom. I to s oblašću u kojoj je Predsjednik države to i postao zahvaljujući izvanrednim naporima da stvori novu logiku međunarodnog prava – međunarodno pravo po želji svjetskih moćnika. Dok je on to radio, ja sam kao matematičar tvrdio kako je to suludo. Rezultat znamo, za „veličanstvene“ doprinose predsjednika države, profesora s Pravnog fakulteta, kome je veliku podršku davao njegov fakultet sudac Theodor Meron je rekao da su NERAZUMNI. Nije daleko od onog mog SULUDI, čemu se priklonio i biskup Košić, koji nije matematičar.

Naravno, ne možemo za Josipovića reći, s obzirom da se radi o njegovojo struci, da ima malu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je on stavljajući svoju struku u službu svjetskih moćnika, dakle pljujući po njoj, iskoristio za dobivanje pozicije predsjednika države. Prodao je svoju struku da bi bio nešto što je već bio Mesić. Da umreš od smijeha.

Ovaj primjer se odnosio na pravnu znanost, u kojoj se zbog rada profesora Josipovića i njegovih kolega može slobodno reći kako postoji dio te znanosti koju po sudcu Meronu možemo nazvati MERAZUMNA PRAVNA ZNANOST. Meni ostaje satisfakcija da

sam *rasuđivao kao drvenom sjekirom* i za takve tekstove dobio niz pohvala od izvrsnih pravnika, kojima nije bitna nerazumna pravna znanost. Jedan od njih je i predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti prof. emeritus Željko Horvatić.

Rasuđujem ja kao drvenom sjekirom, ne samo u pravnim znanostima. Ima toga i u povijesti. Tako me je svojevremeno, dok je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. sc. Mirko Valentić pozvao da odustanem od profesure u matematici i dođem u njegov institut, a naš poznati povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević komentirao pitanje što ja radim u povjesnim znanostima: Pečarić uvodi red u povjesnoj znanosti. Naravno, meni je najdraža definicija mog rada koju je dao akademik Dubravko Jelčić tvrdeći da su takva moja djela također djela iz matematike, samo je objekt koji proučavam kao matematičar neko djelo, knjiga iz povijesti. Zapravo Jelčić je već davno ismijao Pavičića, zar ne?

A kako to izgleda u životu: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta zaključi da bi njihov član prof. dr. sc. Ivo Goldstein trebao postati akademik. Podrži ih Filozofski fakultet i na kraju Razred za društvene znanosti HAZU. Tome se suprotstavio matematičar Josip Pečarić, *rasuđujući kao drvenom sjekirom*, i na Izbornoj skupštini Goldstein dobije najmanje glasova u povijesti akademije. Očito je Pavičić to protumačio kako više od dvije trećine naših akademika *rasuđuje kao drvenom sjekirom*, zar ne.

Naravno, mogli bi navesti puno ovakvih primjera iz kojih bi čitatelj mogao jednostavno zaključiti kakva je *kognitivna moć, apstraktno mišljenje i IQ* našeg Jurice. Zapravo svi to dobro znamo jer se radi o čovjeku koji je za jednu takvu veličinu kakav je akademik Slobodan Novak napisao da je stari prostak i kreten. Prof. Marušiću zapravo je čast što se na njega obrušio Pavičić, jer očito „našim“ ljevičarima smeta isto tako kao i veliki hrvatski književnik. Zapravo, ono što doista smeta Pavičiću i svim „hrvatskim ljevičarima“ i kod Marušića i kod Novaka (nadam se i kod mene) konstatira Pavičić na početku teksta:

Matko je Marušić ispisao desetine članaka , održao desetke tribina o veličini i jedinstvenosti dr. Franja Tuđmana...

Svugdje u svijetu slave olimpijske, razne prvake i sl., a Pavičiću i sličima čudno je kada slavimo onoga koji je stvorio državu koju

volimo i u kojoj živimo. Koliko treba biti glup pa se tomu čuditi? Ili su doista točne priče kako se takvi ne raduju ni našim olimpijskim i inim pobjednicima. Jer su to hrvatski pobjednici!

Komentirao sam Pavičićev tekst s jednim kolegom koji ima više znanaca među „hrvatskim ljevičarima“. Kaže mi kako hrvatski ljevičari doista vjeruju kako su mnogo inteligentniji od hrvatskih desničara. Odgovorio sam mu da ne vjerujem u to, osim kod onog dijela koji se baš ne mogu pohvaliti posjedovanjem *kognitivne moći, apstraktnog mišljenja i IQ*. Naime, često puta su me napadali u svojim novinama kao npr. u Slobodnoj Dalmaciji i Jutarnjem listu u kojima je Pavičić kolumnist, ali te novine nikada nisu objavile moje odgovore. Da doista misle da su superiorni bili bi presretni da se mogu iživljavati nad tim mojim odgovorima, zar ne? Drugim riječima, na taj način samo priznaju svoju inferiornost.

Ipak pokušajmo naći i zrnce pameti kod našeg Pavičića. Bilo mi je čudno zašto je izabrao kao primjer usporedbe mene, a ne fizičara prof. dr. Davora Pavunu, koji je našoj javnosti mnogo poznatiji. Izgleda kako Pavičić ipak nije potpuni kreten jer dobro zna da su i Marušić i Pavuna bili gosti kod njihove TV zvijezde Aleksandra Stankovića koji je pored njih bio doista odmah ispašao smiješan, a to moramo priznati i nije glupo, zar ne?

Vjerojatno hrvatski ljevičari znaju za kineskog filozofa Sun Tzua koji je one koji služe neprijateljima svoje zemlje nazvao najogavnijim ljudima. S obzirom da smo mi pobijedili agresora i od njih napravili zećeve, onda je služenje takvima još i gore, pa ih ja nazivan najogavnijima među najogavnijima.

Spomenuti kolega opravdava hrvatske ljevičare njihovim nerazumijevanjem važnosti nacionalnog pitanja. Odrasli su u sredinama u kojima je ljubav prema svom narodu i svojoj državi bilo nešto negativno. Teško je nešto naučiti pod stare dane, ali mogu onima koji to žele preporučiti da pogledaju moj razgovor na Vinkovačkoj TV (14. studenoga 2012.) koji mogu naći na YouTube. Naime, moje odgovor na tu temu komentirao mi je hrvatski publicist Šime Letina:

*Poštovani gospodine Pečariću,
S velikom pozornošću i radošću saslušao sam Vaš razgovor
na Vinkovačkoj televiziji, na kojoj sam i sam davne 1995. godine*

imao dulji razgovor. U svom nastupu, kroz beskompromisne i logične odgovore, Vi ste iskazali i potvrdili ne samo nacionalnu svijest, već i veliku građansku hrabrost, koju nažalost danas u Hrvatskoj posjeduju samo rijetki i časni pojedinci. Mnogi se u Hrvatskoj danas ponašaju kao da još uvijek žive u Jugoslaviji. Oni se, doduše, ponose svojim domoljubljem i nacionalnom sviješću, ali im nedostaje građanska hrabrost koja igra bitnu ulogu u isticanju i potvrđivanju istine i pravednosti, kada su u pitanju Domovinski rat, Hrvatska oluja i naši hrvatski generali. Opisujući građansku hrabrost, dr. Ivo Korsky, napisao je da je to "vrlina koja omogućuje promjene i napredak u društvu. Ona je osim toga i temelj slobode kao društvenog sustava i zato je sve diktature žele iskorijeniti."

I zato nije nimalo čudnovato što svjetski gospodari i mešetari preko svojih sluga i službenika u Hrvatskoj nastoje, kada god mogu, spriječiti Vaše javne nastupe.

U svom nastupu na Vinkovačkoj televiziji izvrsno ste definirali patriotizam i nacionalizam i time obranili hrvatske nacionaliste i posvjedočili važnost i čistoću hrvatskog nacionalizma. Potvrdili ste da su u krivu svi oni koji, bilo da se radi o strancima ili o Hrvatima, hrvatski nacionalizam, koji je uvijek bio obrambeni, uspoređuju s velikosrpstvom, koje je utemeljeno na nakaradnoj i ekstremnoj ideologiji, a Hrvatski obrambeni rat s Velikosrpskom agresijom na Hrvatsku i BiH. U velikosrpstvu ne postoji svijest o vlastitoj obrani već čežnja za osvajanjem i prisvajanjem tuđih teritorija. Slobodan Milošević nije poveo rat da osigura Srbinima prava u Hrvatskoj i BiH, već da pripoji što više teritorija Srbiji i na taj način ostvari Veliku Srbiju.

Vratit će se ponovno na dr. Ivu Korskoga, koji je napisao: "Nacionalizam nije ideologija, nego je samoobrana narodne zajednice protiv pokušaja uništavanja... Nacionalizam zahtjeva svoje oblike koji odgovaraju času. On nije reakcionaran nego iskreno napredan, jer se bori za zajednicu, dakle za sve, a ne samo za jedan dio naroda, bio on manjinski ili većinski. Zato i nacionalizam poprima socijalne ideje i nosi ih kao dio svog idejnog sustava."

U Vašem razgovoru, na pitanje novinarke, da li će netko drugi umjesto nas ispisati hrvatsku povijest, Vi ste bez oklijevanja rekli, Ne! Tako odvažan i ispravan odgovor mogao je izreći samo onaj Hrvat koji vjeruje da hrvatska sudbina ne ovisi o drugima nego o nama samima. Mogao je to izreći čovjek koji vjeruje u sebe i u svoj narod. Svojim pozitivnim odgovorom Vi bodrite one pojedince u Hrvatskoj koji sumnjuju u sebe i u svoj narod, one koji sami sebe ubijaju samouvjerjenjima da su nemoćni i nevažni; da sudbina Hrvatske ne ovisi o njima, pa ni o cijelom hrvatskom narodu, nego o strancima i moćnim stranim središtim. Prof. Ivan Oršanić je smatrao da naše oslobođenje i sloboda moraju biti djelo naše volje, naše savjesti i našeg idealizma. Zahvaljujući hrvatskim generalima, odnosno svima onima koji su branili svaki kutak hrvatske zemlje, Hrvati su ostvarili svoje oslobođenje i time dokazali da je država Hrvatska plod hrvatskih htijenja, volje i jedinstva, a ne plod volje stranih sila. Danas je na svima nama da, nakon oslobođenja koje smo ostvarili, ostvarimo i istinsku slobodu. O svakome od nas ovisi da li će hrvatska država biti država slobode i pravde ili država korupcije i nemoralja, država u kojoj će strani moćnici preko anacionalnih i grabežljivih pojedinaca, donositi važne odluke o sudbini hrvatskoga naroda.

Kolegu sam također upozorio kako su nedavno objavljeni popisi koliko su plaćeni pojedini kolumnisti koje svrstavam u ove najogavnije među najogavnijim. Zapravo, samo su pokazali kolika im je cijena. A meni je to doista strašno saznanje za koliko te se može kupiti. S druge strane njima, koji ne poznaju ljubav prema svom narodu i prema svojoj domovini, doista se cijeli svijet svodi na materijalno. Nekoga treba platiti novcem, nekoga nagradama, a nekoga dobrim pozicijama (predsjednika države, vlade,...).

Logično mi doista jeste kako oni koji sve gledaju kroz interes, ne razumiju one koji imaju *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, a to ne naplaćuju prodajući svoj narod i svoju državu. Kako tek mogu razumjeti one koji su dali ili bili spremni dati mnogo više i za svoj narod i za svoju domovinu.

Jedan od onih koji je tu svoju ljubav na kraju platio i svojim životom je Miroslav Mikuljan. O napadima na njega sam pisao još u *Hrvatskom slovu*, 28. veljače 2003.:

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a, kada je nakon učjene Ive Goldsteina, smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.).

Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina o tomu, kako je mnogo bolje ubijati Hrvate, nego neke druge.

„Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločini nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugo je zločin osvete.“

Sam Mikuljan je u Fokusu, 11. srpnja 2002. prokomentirao tu tvrdnju:

„Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći; opravdava li onaj prvi ovaj drugi; znači li to da nad Hrvatima, bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete, ali i iz drugih razloga na Bleiburgu – i poslije 1945., nije učinjen zločin genocida?

Zar je, profesore Goldstein, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihovog zavičaja, samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike, uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku?

Da je tomu tako, potvrđuje i činjenica kako su, osim ustaša i običnih seljaka, u tom selu pobijeni i španovački partizani – Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldstein, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvijerski, kao pse, pobili Srbi iz susjednoga sela, s 'friškom' petokrakom na čelu.

A nema niti jednog jedinog hrvatskog sela ili grada u kojemu se nešto takovo nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, a svima je jedno jedino bilo zajedničko – bili su Hrvati

Tisuće i tisuće ljudi to zna, tisuće svjedoka i tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika..., ali tek se danas, kakvog li apsurda, podižu spomenici onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati... bez traga, imena i svjedoka.“

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovoga naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetku, Norca, vlc. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće...

(...)

To je isto tvrdio (Slavko Goldstein, J.P.) i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu.

Goldstein je, stvarno, „veliki autoritet“ ovdje u Hrvatskoj. On upozorava, čak, i neposlušna predsjedništva HAZU-a i Matice hrvatske! Poručuje i „onoj 555-orici potpisnika“ (Peticija za generala Gotovinu, J.P.) da ih ne smatra ustašoidima, ali „Mislim da bi morali znati, da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon, u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zločudne bolesti.“ Poručuje nam i nešto kao: Mi nismo „ustašoidni“, nego su naši postupci „recidivi NDH-aške politike“.

On zasigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas, neznalice kakve jesmo, mora poučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate istraživanja saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, nego četrdesetorica hrvatskih znanstvenika. Ipak se radi o „akademiku“ i „znanstveniku“ koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

E moj, narode! Kao da je njima najveći problem u imenu države!? Problem je njima, ustvari, u nečemu posve drugom! Problem je u tome, što u imenu sadašnje nam samostalne, neovisne, a uz to još i naše REPUBLIKE HRVATSKE, kao i u imenu NDH, postoji jedna te ista riječ koja njima smeta – HRVATSKA.

O Mikuljanu sam pisao u *Hrvatskom slovu* i 29. svibnja 2009., zapravo citirao sam što je u intervjuu za Portalu HKV-a rekao o svom razrješenju s mjesata urednika Dokumentarnog programa HTV-a:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragicnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme

Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobromanjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovske se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Tada sam komentirao:

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljudi po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo.

A zašto vam pišući o Pavičiću pišem o Mikuljanu? Ovih dana je tiskana knjiga o stradanju našeg redatelja i publiciste Smrtonosna paučina. Pogовор Domovina nije logorovanje u pustinji napisala je poznata hrvatska književnica Nevenka Nekić. U tom pogовору она piše i o Pavičiću i pavičićima:

Miroslav Mikuljan u razgovorima za tiskovine otkriva svoje namjere da snimi mnoge teme koje su tužni memento hrvatske povijesti, otkrije zapretane istine i zato ostaje na nišanu raznim zadrtim crvenokošuljašima. Oni se okupljaju na „sjedećim emisijama“ HRT i javnost je zgranuta koliko laži odjednom postaje istina, koliko mržnje curi niz jezike iste „moćene gomilice“, a kad im netko odgovori, oni to prozovu „govorom mržnje“!!! Domoljublje je omrznuto, baulja u kaosu egzistencije, a istaknuti intelektualci su proglašeni kretenima i bačeni u zapećak. Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kreteniom.

A kad tako nešto o Pavičiću kaže književnica od formata, kakva jeste Nevenka Nekić, moramo se zapitati:

**JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA
BUDALETINA“?**

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr., 10. 04. 2014.
Glas Brotinja, 11. 04. 2014.

KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU

U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.

Na početku predstavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.

O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“

Predstavljanje je uveličala Klapa “Grga”.

Akademik Josip Pečarić, tijekom predstavljanja, pozdravio je organizatora i predstavljača, te u svom govoru istaknuo:

“Dr. sc. Marko Tokić je već predstavljao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome. Zapravo, obje knjige *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba* i *Vukovar i njegov stožer* povezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:

Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati! Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježanju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu,

izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!

Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admirал Davor Domazet Lošo je na predstavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predstavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predstavljanjima, tribinama i u mnogim tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobedi to radim na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012. poslao prijedlog:

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA

Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal **dnevno.hr**. Tako sam jednu njegovu rečenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!

Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:

U „Oluji“ je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.

Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića **ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik... na Radmanovoj YU televiziji**, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrvsijet, 28. 05. 2014. i Dragovljac.com, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu *NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić!* Dnevno.hr, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!

Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobođajuće presude, pa nije nikakvo iznenadenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.

Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobođali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Moj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži.tv.

Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom. Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju, kao na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralno prihvati. I to nakon poznate subpoena ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.

Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.

Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobođali okupirane dijelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će

mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govorи o ravnopravnosti hrvatske države.

Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on najoštije suprotstavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.

Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.

Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:

Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.

O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca

i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava i još nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelić, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et. cet.). Sjetimo se samo da je Teršeliću Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovode svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu *Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu*, dnevno.hr 12. 05. 2014.

Hodak spominje njihove pretke:

Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatili.

A potom i njihov današnji angažman:

Trebaju samo naučiti kako osluškivati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frlić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-mailove kojima se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj...

Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.

Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikosrpski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.

Tako je Hitlerova izjava:

Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi
postala

Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.

Hitlerova izjava

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti

postala je

Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.

Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski führer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:

Zar vi ne vidite što se ovdje događa?

Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:

Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavio genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmijera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih financira i nagrađuje.

Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchil točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste“. Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagradjuju?

Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste“. One koji uporno „dokazuju“ genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?

Hvala.

akademik Josip Pečarić

glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.

Dragovljac.com, 01. 06. 2014.

http://www.dragovljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

**Dr. Zvonimir Šeparović
Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog
sudišta**

**RECENZIJA KNJIGE
Josip Pečarić „Propadne im crvena Hrvatska“,
Zagreb 2015.**

Akademik Josip Pečarić daruje nam opet jedan novi naslov, jednu od svojih publicističkih knjiga. Taj Hrvat iz Boke Kotorske, akademik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti svjetski autoritet u matematici (teorija nejednakosti), Hrvat koji dobar dio vremena provodi u velikom svijetu koji ima svoje studente i doktorande u Pakistanu i Australiji, ali koji je i član *The New York Academy of Sciences*, koji objavljuje u svjetskim časopisima i za kojega kažu da je „veliko ime u teoriji nejednakosti“, pa je tako izrastao u svjetsku figuru matematičara koji je prošle godine proslavio objavljivanje tisuću objavljenih znanstvenih radova. Naš akademik Pečarić nije se zadržao samo na istraživanju i objavljivanju knjiga iz područja svoje znanosti, u kojoj je svjetska klasa već se, osobito posljednjih desetak godina, posvetio društvenim temama od velike važnosti za

razumijevanje stvaranja i očuvanja Hrvatske države. Već sami naslovi njegovih publicističkih dijela govore o njegovoј djelatnosti i širini njegovih interesa: *Srpski mit o Jasenovcu - o Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, „*Sramotni sud u Haagu*“, „*Pronađena polovica duše: deset godina s australskim Hrvatima*“, napisao je dvije knjige o „*Trijumfu tuđmanizma*“, o Budaku, o diskusiji s Goldsteinom, o Thompsonu, o rasizmu svjetskih moćnika i domaćih slugu, o Vukovaru i njegovom Stožeru. Posljednja knjiga prije ove bila je ona „*Ako voliš Hrvatsku svoju*“, 2014.godine.

Posebna mu je ljubav njegova rodna Boka. O Boki kotorskoj napisao je izvanredne tekstove: „*Borba za Boku kotorsku: U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*“ 1999., „*Hercegovac iz Boke: Što sam govorio o Hrvatima BiH*“, 2003.. U dodatku na kraju ove knjige, pod naslovom: „*Zaljev hrvatskih akademika*“ piše o tome kako je predsjednik *Hrvatske bratovštine „Bokeljska mornarica 809“* po uzoru na poznati naziv *Zaljev hrvatskih svetaca*, Boku nazvao Zaljev hrvatskih akademika. Pečarić u svom tekstu spominje znamenite bokeljske akademike među kojima su da spomenem samo trojicu. Prof. Dr. Karlo Radonić, rektor Sveučilišta u Zagrebu Vladislav Brajković koji je i mene i mnoge druge generacije učio Pomorsko pravo i Ivan Brkanović skladatelj koji je napisao između ostalog simfonisku pjesmu *Zemljo Hrvatska*, operu oratorij *Zlato Zadra*, pet simfonija i veličanstvenu operu Ekvinočij prema Vojnovićevoj drami. Ovoj plejadi pridružio se i veliki Bokelj naš akademik Josip Pečarić.

Njegova najnovija knjiga *Propade im crvena Hrvatska* krajnje je aktualno djelo u kojoj objavljuje i tekstove o nedavnim zbivanjima. Posebno ga je ponijela tema izdaje nacionalnih interesa i veleizdaja u Hrvatskoj. Nije ni čudo jer on je jedan od osnivača i najistaknutijih članova uz akademika Slobodana Novaka, Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES). U pisanju naš autor ne štedi protivnike (*Josipović je glup ili bolestan u glavi?*) kad piše o ispadu Ive Josipovića, koji je za profesore Zdravka Tomca i Josipa Jurčevića, koji su iznijeli u javnost etičku osudu HNES-a protiv Ive Josipovića, izjavio da su oni bolesnici i da su ludaci. Popratio je i smrt istaknutog člana HNES-a prof. dr. Branimira Lukšića. Pečarić se pita tko je najveći veleizdajnik Hrvatske, i ima teškoća odlučiti se između svih pet etički optuženih (Josipović, Mesić, Pusićeva i Pupovac) Jedno

poglavlje glasi: „*Znate li da je predsjednik RH osuđen za veleizdaju*“. U sljedećem naslovu kaže „*Veleizdajnik stalno pokazuje kako ne voli ni Hrvate ni Hrvatsku*“. Posebno ga impresionira javna djelatnost sisačkog biskupa Vlade Košića za kojeg kaže da je „*hrvatska vertikala*“. U prilogu knjige objavljuje tekst biskupa Košića: „*Možda su Milanović, Josipović krenuli putem obraćanja, ali neka mi ne dolaze na božićnu misu*“. Ovaj prvi dio završava čestitkama na pobjedi prve predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović pod naslovom „*Pobjijedila je ljubav za hrvatski narod i svoju državu*“. U svojoj aktivnosti akademik piše pisma upozoravajući na različite pojave: tako predsjedniku Vlade šalje već trinaesto pismo, a objavljuje zajedno s nama „*Otvoreno pismo potpore i Domovinske zahvalnosti Božidarju Aliću*“ piše i tekst: „*Hrvatski velikan Željko Sačić: Zagrebačko županijsko državno odvjetništvo u agresiji na Domovinski rat*“ .Na kraju i objavljuje predgovor knjige; „*100 posto za Hrvatsku*“.

U prilogu ove knjige ponavlja i svoje dvije tematske velike ljubavi, u poglavljima s naslovom: „*Ako voliš Hrvatsku svoju*“ i „*Hajka na Thompsonsa*“. U prvom piše: „*Josipović je izdao svoj narod, državu i svoju struku*“. Objavljuje i tekst Zdravka Tomca: „*Josipović ne samo da ne voli Hrvatski narod, on ga prezire – u Srbu rekao kako je crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi*“. Prikazuje i predstavljanja svoje knjige u Mostaru u suradnji s Matom Kovačevićem.

Hajka na Thompsonsa je prava riječ o ovom našem junaku. Akademik piše da nitko nije kao Thompson, navodeći i i tekstove Damira Pešorde i don Anđelka Kaćunka. Nije propustio registrirati da su novinari Jutarnjeg lista priznali pisanje neistina i ispričali se Thompsonu i da je čak „*The Jerusalem Post*“ odao veliko priznanje Thompsonu. Knjiga završava naslovom Čavoglave ili Knin/Thompson ili protudruštvo. Thompsona prikazuje i u odnosu s Franjom Tuđmanom zatim „*Hrvatskim šovinistom Aleksandrom Stankovićem*“ bavi se Thompsonom i međunarodnom politikom, navodi i tekst mladog Mladena Kostića, uspješnog Hrvata iz Stuttgarta, s njegovim tekstrom: „*Sramotna šutnja hrvatskih diplomatskih predstavnštava u Njemačkoj o sustavnom širenju laži o Marku Perkoviću Thompsonu*“. Naš je autor uvijek na strani

Thompsona kad piše udar na Thompsona – udar je na Hrvatsku i kako ubiti domoljubnog pjevača ili kako ubiti Hrvatsku.

U jednom tekstu na internetu objavljen je tekst: „*Hrvatski nationalist akademik Josip Pečarić*“ Kada ga proglašavaju nacionalistom oni ne misle da je to nešto dobro. Oni ga kude, oni mu predbacuju to što u svojim publicističkim radovima istupa uvijek u zaštitu i s ljubavlju za Hrvatsku. Taj „nacionalist“ nije ništa negativno to je samo potvrda da je akademik Pečarić prepoznat kao onaj koji uvijek štiti i ljubi svoj narod i svoju Hrvatsku. Da ima velike ljudske kvalitete vidi se i po tome što mu je jedan od studenata dr. G. Hulan Farid, kada je proglašen doktorom znanosti, pročitao svoju pjesmu na engleskom jeziku: „*Kada pričam s Vama (posvećeno akademiku Josipu Pečariću)*“. To je dirljivo. Nitko od nas drugih koji smo imali sreću odgojiti i unaprijediti mlade doktore znanosti ne može se pohvaliti da mu je njegov doktorand napisao pjesmu zahvale koja počinje dirljivo:

„*Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s Vama
Dobijam neopisivi mir, kada pričam s Vama
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepštate...*

Pjesma završava stihom:

„*Kada pričam s Vama, uviđam da ste savršeni čovjek*“.

Lijepo je dobiti tako rijetko produhovljeno priznanje. Mi koji imamo sreću i zadovoljstvo surađivati s akademikom Josipom Pečarićem uživamo u njegovoј blizini, u njegovoј mudrosti u njegovoј veličini i posebno u njegovom rodoljublju.

Najtoplije preporučam knjigu Josipa Pečarića, Propade im crvena Hrvatska, jer je to istina. Crvene Hrvatske nema, nadajmo se više biti neće. U tome je i značajan doprinos i akademika Josipa Pečarića kao pisca i kao člana Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojавама u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojавама i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr.dr.h.c, dipl.pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Iljkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.

Prvoj radnoj sjenici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okolice.

Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je izni tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof. em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof. dr. Branimir Lukšić, St

Prof. dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof. dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof. dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, Zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad. slikar, St
Miljenko Romić, akad. slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu
Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić, veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sošić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik, Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA

I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.

Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odvezeni u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačen i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOD ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjerno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
 2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.
- Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i

pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracije u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo – na uštrb toga da ta prava proiziđu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate _odgovornost dijela srpske manjine _za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNOSTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smišljeno se zadržava postaje stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvodenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadvije mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru
- neprocesuirani masakri hrvatskih policajaca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa

Sve navedeno usmjereno je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskrivljavanja i krivotvoreњa istine o onome što se u Vukovaru dogadalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske

2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvodenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudski procesi koji su u tijeku.
Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerenata prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Glas Brotnja Siječanj 16, 2015.

Akademik Josip Pečarić o svojoj Hrvatskoj domovini piše i govori s ljubavlju, autor je više od trideset domoljubnih knjiga, ali i jedan od pet matematičara u cijelome svijetu koji je objavio tisuću znanstvenih radova. Često je prešućivan u hrvatskim medijima, no za njega to nije bio razlog da se ne nastavi boriti perom. Njegov posljednji naslov knjige "Ako voliš Hrvatsku svoju" obvezuje nas ne odustati od borbe za slobodu svoje Domovine.

Razgovarali smo za **glasbrotnja.net** s akademikom Josipom Pečarićem nakon što je hrvatski narod položio ispit na predsjedničkim izborima u Republici Hrvatskoj .

Hrvatska ima predsjednicu-veleizdajnik odlazi u povijest, napravljen je prvi korak u vraćanju Hrvatske u hrvatske ruke, prvo poluvrijeme je dobiveno, slijedi drugo?

Da, prvo poluvrijeme je dobiveno, ili kako kaže Ivica Marijačić u Hrvatskom tjedniku od 15. siječnja 2015. to je kraj udbaško-komunističke balkanske krčme na Pantovčaku i uspoređuje je s najslavnijim danima novije hrvatske povijesti. To je itekako važno jer nam predstoji to drugo poluvrijeme - parlamentarni izbori - koje treba osigurati samu našu opstojnost. Slično Marijačiću piše i sjajni hrvatski kolumnist Mate Kovačević (Portal HKV-a, 15. 01. 2015.): „U hrvatskoj politici svršilo je dugo i mračno petnaestogodišnje razdoblje diktature jugoslavizma, koju je nakon smrti prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana i trećejanuarskoga prevrata 2000. godine nametnuo režim Ivice Račana. Nju je posebnom strašcu s Pantovčaka cijelo desetljeće vodio Stjepan Mesić, a zadnjih pet godina i Ivo Josipović pa pobjeda Kolinde Grabar Kitarović na hrvatskim predsjedničkim izborima ima znatno dublje značenje od pukoga stranačkog nadmetanja za predsjedničkom stolicom na Pantovčaku.“ Slično pišu mnogi drugi pa je jasno kako treba

osigurati da i Vlada i Sabor budu u rukama onih koji su bili i još uvijek su za hrvatsku državu kako smo svojevremeno u Otvorenom pismu napisali profesor Tomac i ja. **Tek tada se može ozbiljnije krenuti u oporavak hrvatske države, jer je ova vlast vrlo uspješna u ostvarivanju osnovne zadaće koju imaju – uništavanje Hrvatske.** O svjesnom ekonomskom uništavanju, nazvao sam ga *Poučkom Moše Pijade* (Glas Brotnja, 2. 6. 2014.), govorio sam svojevremeno na Radiju Mariji, a poslije toga su o tome govorili i mnogi drugi. Poslije parlamentarnih izbora može doći do bitnih promjena, jer to će biti prvi put nakon Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana da vlast može biti u rukama državotvornih Hrvata. A tek onda slijedi veliki posao. Treba obnoviti ono što se već 15 godina uništava i što će još uspjeti uništiti do tih izbora. Npr. treba sve glavne medije, koji su očito antihrvatski, napraviti hrvatskim. Uostalom i Josipović je najavio nastavak borbe. Za njega je to samo izgubljena bitka. On računa na glavne medije koji su i dalje pod njegovom kontrolom. Vjerojatno je svjestan da će teško ostvariti Crvenu Hrvatsku koju je obećao, jer mu tako strašan poraz koji je doživio, to garantira. Međutim ne zaboravimo njegovu ulogu u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Iako više nije predsjednik države, mediji i boljevička, velikosrpska opcija u SDP-u ga želi instalirati, mada se tako nešto pokušava negirati, za predsjednika SDP-a. S te pozicije on može nastaviti borbu za velikosrpstvo i Crvenu Hrvatsku.

Za sebe kažete da ste Hercegovac iz Boke kako gledate na pljuvanje gubitnika po hrvatskoj dijaspori i iseljeništvu nakon predsjedničkih izbora?

Kada po vama pljuju oni koji provode velikosrpsku politiku Memoranduma SANU 2 i bore se za Crvenu Hrvatsku, onda je to najveća moguća pohvala. Suočeni s velikim izgledima da im ti ciljevi neće biti ostvareni logično je da pljuju po onima koji su im najveći krivci za to. Dakle, njihovo pljuvanje treba doživjeti kao najveću pohvalu. Ne bi bilo dobro da vas takvi hvale. Kao što je jednom rekao veliki novinar dr. Carl Gustav Stroem: Zabrini se nad svojim djelovanjem kada te neprijatelj tapše po ramenu. A državotvorni

Hrvati za to moraju biti ljubomorni na vas. Pa svo vrijeme se vas najviše i napada jer ste, kako je rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (Hrvatsko slovo, 13. 09. 1996.), najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku! Dali ste nam ratnog ministra Gojka Šuška, Darija Kordića, generala Slobodana Praljka i mnoge druge. General Praljak je upozoravao kako je za Hrvatsku svoje živote dalo najviše branitelja koji su rodom ili podrijetlom iz BiH. Simbolično je i to što je Vesna Pusić pozvala novoizabrani predsjednicu da se ne vraća u godine ponosa i dostojanstva, dakle deve desete, već da prihvati njihovu slugansku politiku služenja Velikoj Britaniji i Srbiji. Zapravo, Pusić i ne samo ona poziva novu predsjednicu da krene Sanaderovim putom. Sjećate li se kako je Pusićka na pitanje zašto nije protiv Sanadera odgovorila je: „Zašto bih bila protiv njega kada on provodi moju politiku.“ Uostalom i Kolindin posjet šatoru u Savskoj 66 jasna im je poruka, zar ne?

Nedavno sam to pljuvanje po Izvandomovinskim Hrvatima i komentirao posebno ukazavši na pomoć u samim početcima Domovinskog rata bez koje se ne bi obranili: „A pomoć je bila ogromna. Sjećam se jedne bake u Melbourneu 1992. kad je donijela pomoć - ostatak mirovine pošto je izračunala koliko joj treba za hranu da preživi do slijedeće mirovine. Tamo su bili sakupili novce za novu crkvu, pa je sve otislo za branitelje. Itd. itd. Zato sam i napisao knjigu "Pronađena polovica duše", jer hrvatsko iseljeništvo to i jeste. Na to je reagirao i Mario Filipi, invalid Domovinskog rata, upozorivši:

„Osim što je dijaspora drugi dio hrvatske duše i spas u vrijeme Domovinskog rata, ona je i danas turbosportski motor Hrvatske koji ne može tjerati bolid zato jer je odvojen od njega... A kada dobijemo sposobnu vlast, na posao. Dijaspora će još jednom biti odlučujući faktor renesanse Hrvatske, ali samo uz poštene uvjete i normalne europske uvjete poslovanja uključujući poreze, administraciju i sve ostalo.“

Jasno je da vlast koja provodi velikosrpsku politiku i boriti se za Crvenu Hrvatsku napada i Dijasporu i ne želi ni njihov povratak u Hrvatsku i bilo kakvu pomoć jer su oni uvijek bili i uvijek će biti protiv težnje za povratak u čvrsti velikosrpski zagrljaj. Uvijek mi je na pameti priča iz Adelaide iz 1999. godine. U autobusu je moja supruga slušala razgovor dva Srbina:

- Hrvatsku smo porušili, ali oni će se za dvadesetak godina oporaviti i dobro živjeti.
- Jedino, ako na izborima pobijede komunisti. Oni će opet htjeti s nama, a onda ćemo mi po starome! Malo je trebalo da to već ovim izborima skoro u potpunosti ostvare, zar ne?

Premijer se nije udostojio čestitati novoizabranoj predsjednici - što mislite što je tomu razlog?

Zapravo, to pokazuje kako on vjeruje da je upravo on najveći gubitnik na predsjedničkim izborima. Pobjeda kandidata njegove stranke osigurala bi mu i dalje čelnu poziciju u stranci, a uz svoga predsjednika na čelu države mogao se nadati i pobjedi na parlamentarnim izborima. Jedom riječju još pet godina vlasti. Sada Josipovića žele na njegovoj poziciji, što će značiti kraj njegovih ambicija. Možda se tada sjeti i mojih pisama. U ovom posljednjem (trinaesto) sam ga upozorio kakav će biti rezultat izbora i što ga čeka nakon izbora Kolinde Grabar Kitarović za predsjednicu, a u onih prvih 12 sam ga, prije oslobađanja hrvatskih generala u Haagu, pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir. Da me je poslušao...

Član ste Predsjedništva Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta koje je Ivu Josipovića prije mjesec dana osudilo za veleizdaju, a odvjetnik Zvonimir Hodak koji je, također, član najavio je prvi sudski proces protiv Josipovića kojega više ne štiti predsjednički imunitet?

U rujnu prošle godine smo u Vukovaru za etičku veleizdaju optužili Josipovića, Mesića, Pusiću i Pupovca. Reagirao je jedino Josipović kazavši za dva člana Predsjedništva HNES-a profesore Tomca i Jurčevića da su bolesnici i luđaci. To je i predmet tužbe o kojoj govori naš istaknuti odvjetnik Zvonimir Hodak. To jest uvreda koja govori o samom Josipoviću kao čovjeku, ali i to kako on ne može odgovoriti na naše optužbe pa mu je samo ostalo to. Drugim riječima to je svojevrsno priznanje veleizdaje. Tu osudu treba cijelu pročitati i teško je u jednom razgovoru kao što je ovaj navesti sve zlo koje je

Josipović počinio hrvatskom narodu. Zato ču se zadržati samo na jednoj – mislim – dobro poznatom detalju. Naime znamo kako je on u Knesetu gnušno govorio o ustaškoj zmiji u njedrima. To je pomenuto u točki 7.2. Osude. Ali zanimljivo je vidjeti kako je i to nešto što su ga naučili Srbi. Zapravo, kada je u Zagreb dolazio srpski veleposlanik Radivoj Cvetićanin posebno su mu ukazali na tri simpatizera jugoslavenske ideje i titoizmam „već od svojih davnih orjunaških predaka i simpatizera srpske monarchije“: Josipovića (kodno ime Bledi), Pusićku (kodno ime Živka) i Milanovića (Kodno ime Moljac). U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od „29. novembra 2007“, koji je za Josipovića „slavan datum“. Cvetićanin će Josipoviću:

- Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da deo Hrvata u nedrima neguje ustašku zmiju: ‘Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!’ -
- Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit će to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu! -

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne? Zapravo, prije nekoliko dana je HNES, slijedeći zahtjeve mnogih, zatražilo da se pokrene i službena istraga protiv Josipovića i utvrdi istinitost onoga što je dano u našoj Osudi.

U hrvatskim medijima ste prešućivani iako su Vaše zasluge u znanosti neprocjenjive i vrijedne divljenja, naime napisali ste i objavili tisuću znanstvenih radova, u svijetu ste cijenjeni, a u svojoj voljenoj Hrvatskoj prešućivani-Zašto?

Treba naglasiti kako je u povijesti svega nekoliko matematičara imalo toliki broj znanstvenih radova. A ne radi se samo o tome. Samo u Hrvatskoj je iz moje znanstvene škole izašlo preko 40 novih doktora matematike, 3 časopisa koje sam napravio su ušli na svjetske liste najboljih časopisa (u RH ih iz matematike imamo 5, a recimo Srbija 2), a nedavno su na Scopusovoj listi najboljih 50 hrvatskih znanstvenih časopisa zauzeli 1., 2. i 6. mjesto! Zbog zasluga u matematici posvećen mi je jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi.

Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je četiri godine kasnije i na kineskom u kineskom časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Zbog tih i drugih zasluga u znanosti izabrano je moje sustavno prešućivanje u Hrvatskoj. Pri tome nije samo prešućen moj domoljubni angažman, već i rezultati znanstvenog rada. Npr. povodom tih mojih 1000 znanstvenih radova održana je prošle godine međunarodna konferencija u Trogiru. Mediji je uopće nisu zabilježili iako je to prva takva međunarodna konferencija u čast nekog hrvatskog znanstvenika. Otvorio ju je Splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja. Zanimljivo je da je trebao otvoriti predsjednik Akademije, ali ispostavilo se da ima nekih važnijih poslova, mada mi nije jasno što bi trebalo biti važnije od prve konferencije povodom 1000 znanstvenih radova nekog hrvatskog znanstvenika. I u završnom izvješću o našem radu prošle godine ta Konferencija nije spomenuta iako joj je pokrovitelj bio 2. razred HAZU, pa sam na samoj Skupštini morao intervenirati upitavši je li HAZU znanstvena ustanova. Poslije su me neke kolege akademici u nevjericu pitali radi li se doista o tolikom broju radova u znanstvenim časopisima.

Naglasili ste i to da su i dalje glavni mediji u njihovim rukama, ali eto i bez vodećih medija, odnosno unatoč njima Kolinda Grabar Kitarović je dobila izbore, jesu li pobijedeni pobijedili sami sebe?

Zato je u pravu Marijačić kada piše: „Bila je to veličanstvena pobjeda gospode Kolinde Grabar Kitarović, HDZ-ove kandidatkinje za predsjednicu države. U neravnopravnoj bitki, u kojoj je aktualni predsjednik imao sve u svojim rukama i posredstvom institucija, medija, marketinških agencija i gotovo neograničenoga novca nadzirao i oblikovao javno mnjenje, ona je uspjela dobiti nešto više od 30 tisuća glasova više od njega.“ Pobijedio je opet hrvatski narod! Jer takav izbor u takovoj medijskoj blokadi pokazuje, (uostalom nisam samo ja na nekakvim crnim listama, već i mnogi drugi koji misle i pišu slično meni), veličinu naroda koji je u većinskom dijelu prepoznao tu „udbaško-komunističku balkansku krčmu“. A da to nije lako pokazati na jednom malom primjeru. U istom broju Hrvatskog tjednika sjajna kolumnistica Mirela Pavić kaže: „Nikad, dragi moji čitatelji, nikad do sinoć, nisam bila svjesnija mržnje koji

ti ljudi osjećaju spram ove države. Jadne, tuste mržnje koja im izbjiga iz rečenica, lica, očaja... Gledajući Pusićku i Milanovića pomislila sam – Bože, ovi ljudi bi me mogli, mrtvi-hladni – ubiti ili dati strijeljati zbog ovoga što pišem.“ Podsjeca li Vas ovo na davno napisane i javno izgovorene moje riječi kako mi je žao današnjih vlasti. Oni su zavidni svojim roditeljima jer su nas njihovi roditelji mogli svojevremeno i ubijati, a oni (još) ne mogu. Pa kada je jedna tako vrsna kolumnistica to vidjela tek sada, kako možemo očekivati od ljudi, kojima je najvažnije sastaviti kraj s krajem da uz takovo medijsko jednoumlje znaju o čemu se radi. Zapravo, razumijem gdju Pavić. Doista je teško razumjeti da bi nas rado i ubili. Na kraju krajeva i Josipović je svojevremeno dobio izbore s Novom pravednošću za koju mu je uzor bio otac. A znamo da je njegov otac bio predsjednik komisije koja je odlučivala o sudbini desetak tisuća Hrvata poslije Hrvatskog proljeća.

Autor ste više knjiga u kojima pišete o ljubavi prema svojoj Hrvatskoj Domovini i njezinim ljudima, domoljubima, ali i onima koji su hrvatska sramota, dolazi li vrijeme pravih ljudi, vrijeme u kojemu ćete pisati o hrvatskoj slobodi i ljudima koji su njezin ponos ili smo tek na početku borbe?

Preko 30 je mojih domoljubnih knjiga Ali, nadam se da će to vrijeme doći doista vrlo brzo, i nadam s kako će to značiti i nestanak razloga za ovakav moj angažman. Još uvijek puno toga mogu dati u matematici. A i mnogobrojni moji suradnici me trebaju. Jesam li Vam rekao da imam preko 200 suradnika po cijelom svijetu?

Genijalno ste predvidjeli hrvatsku zbilju nakon smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana, kako vidite Hrvatsku u sljedećih pet godina pod državničkom palicom predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Vjerojatno mislite na moju knjigu Trijumf tuđmanizma iz 2003. godine. Samo sam vjerovao u svoj narod. Pa i Sveti Otac naš Papa Ivan Pavao 2. je govorio da smo narod nade, a francuski vojni biskup je svojevremeno i tvrdio kako se divi Hrvatima jer mi Hrvati imamo vrjednote koje nestaju u Europi, a bez kojih ona ne može opstati.

Predsjednica Kolinda Grabar Kitarović je krenula Tuđmanovski. Pozvala je sve da idu s njom u borbu za Hrvatsku. Ponudila im je nešto slično Tuđmanovoj pomirbi. Već najnovije ankete pokazuju da su mnogi to i razumjeli. Naime, istraživanje obavljenog na uzorku od 1000 ispitanih pokazuje da bi koalicija okupljena oko HDZ-a, dakle HDZ-HSS-HSP AS-BUZ-ZDS-HDS-HSLS, imao potporu 45,9% glasača, dok bi Kukuriku savez - SDP-HNS-HSU-IDS imao samo 20,1% glasova. Jasno je da mnogi Kukurikavci nikada neće i ne mogu prihvati rad za boljitet Hrvatske. Ali mnogi hoće!

8. Postoji li formula za izlazak iz postojećeg stanja, odnosno može li Hrvatska doživjeti ekonomski i nacionalni procvat?

Ljubav sve može. U ovom slučaju ljubav prema svojoj državi i svom narodu. Nacionalizam, ispravno definiran kao ljubav prema svom narodu dat će potreban zanos za ostvarenje onoga što je gđa predsjednica i obećala odmah nakon pobjede. Valjda su Hrvati naučili iz ovoga što nam se dogodilo u ovih zadnjih 15 godina. Svi su mislili: Imamo državu i ja hoću korist od toga i to odmah. Radili su na taj način da korist imaju oni koji ne vole ni njih ni našu domovinu.

9. Ne skrivate svoju naklonost i ljubav prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, često s ponosom govorite o Hrvatima u dijaspori i iseljeništvu, čime smo zaslужili Vašu naklonost?

To Vam je već odgovorio veliki Slobodan Novak. Ja mogu samo to ponoviti. Pa zar – zapravo – niste bili veličanstveni na ovim izborima kada su vas pred očima cijelog svijeta diskriminirali, ne dozvolivši vam da imate uvjete glasovanja kao i drugi Hrvati, a vi ste to iskoristili da svima pokažete zašto je akademik Novak rekao da ste najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku.

Razgovarala: Danijela Šakota

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**POMOĆ "ANTIFAŠISTIMA" OD
MINISTARSTVA VANJSKIH POSLOVA
RUSKE FEDERACIJE**

U Drugom pismu ruskom veleposlaniku spomenuo sam gostovanje admirala Davora Domazeta Loše 25. 5. 2015. u Bujici na Osječkoj TV i pridruženim televizijama. Podsjetio nas je na činjenicu kako je strategija agresora i svjetskih moćnika bila optužiti Hrvatsku kao sljedbenicu NDH i tako opravdaju i velikosrpski fašizam i podršku tzv. antifašističkih sila velikosrpskom fašizmu. Naš admiral je rekao, ono što već dulje vrijeme uporno ponavljam, kako su jedini istinski antifašisti zapravo bili hrvatski branitelji.

Scenarij iz vremena velikosrpske fašističke agresije se ponavlja i danas. Opet optužbe za fašizam upravo od onih koji su sudjelovali u velikosrpskoj fašističkoj agresiji ili je podupirali. Njima se pridružilo sa svojim Izvješćem Ministarstvo vanjskih poslova Ruske Federacije. Evo što o Izvješću piše na portalu Hrvsijet:

Riječ je o dokumentu objavljenom pod naslovom "Neo-nacizam: Opasna prijetnja ljudskim pravima, demokraciji i vladavini prava", u kojemu kritizira jačanje desnih i nacionalističkih političkih pokreta u Europi te "nevoljnost europskih vlasti da pojačaju represivne metode prema takvima pokretima".

Izvješće, čiji predgovor potpisuje ministar Sergej Lavrov, strukturirano je u tri poglavlja. Prvo poglavlje razjašnjava pojavnost neo-nacizma na suvremenom Zapadu te (ne)uspjeh zapadnih zemalja i međunarodne zajednice da ih potisnu.

U drugome dijelu izvješća, rusko ministarstvo iznosi dokumente Ujedinjenih naroda i ostalih međunarodnih organizacija koji legitimiraju državnu represiju protiv organizacija koje se običava karakterizirati kao neo-nacističke, rasističke, ksenofobne, šovinističke i sl.

Treće poglavlje predstavlja prikaz djelovanja takvih organizacija u zemljama Europe i Sjeverne Amerike. Posebna je pozornost pridana, naravno, zemljama istočne Europe u kojima je prisutan snažan otpor širenju ponovnog ruskog utjecaja na kontinentu: Ukrajini, Poljskoj i baltičkim zemljama.

Hrvatska je u izvješću ruskog ministarstva vanjskih poslova također dobila svoje mjesto. Ruska diplomacija u dokumentu je optužila Hrvatsku za "agresivni nacionalizam, etničku i vjersku netoleranciju usmjerenu uglavnom protiv Srba "koji se, kako se navodi u izvješću, "suočavaju s ozbiljnim administrativnim i drugim preprekama u pronalasku posla i povratu imovinskih prava."

Hrvatsku se vlast implicitno okrivljuje i za "konvertiranje 30 tisuća Srba na katoličanstvo, diskriminaciju Cigana i nekažnjavanje povijesnog revisionizma".

"Među radikalnim i ekstremističkim organizacijama u Hrvatskoj su Udruga hrvatskih nacionalista, koja se odvojila od Hrvatske čiste stranke prava, Hrvatski nacionalni front i Hrvatska udruga boraca Drugoga svjetskog rata i nacionalnog otpora (ustaše), koji zahtijevaju od vlade da zabrani crvenu zvijezdu kao simbol crvenih partizana i Titovog doba", navodi se u izvješću.

Kao svjetlu točku u Hrvatskoj rusko ministarstvo vanjskih poslova vidi Antifašističku ligu i Ivu Josipovića, čije primjedbe o "prijetnji

domaćih krajnje desnih pokreta s jasnim znakovima nacizma" posebno ističe.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/37641-rusko-ministarstvo-vanjskih-poslova-optuzilo-hrvatsku-za-konvertiranje-30-tisuca-srba-na-katolicanstvo>

U samom tekstu na Hrvsijetu je ukazano na srodnost stavova Ruskog veleposlanstva i bivšeg predsjednika RH, kojega je Hrvatsko nacionalno etičko sudište osudilo za veleizdaju:

Podsjetimo, bivši predsjednik Stjepan Mesić je ovih dana, na tragu ovog izvješća ministra Lavrova, poručio kako se svim sredstvima treba boriti protiv "nove fašizacije u Europi" i povijesnog revisionizma.

– *Pravu istinu, treba prenositi generacijama koje dolaze, te se suprotstaviti "galopirajućoj fašizaciji u Europi" – poručio je tom prigodom Mesić, upozorivši da će se Stari kontinent naći u velikim problemima ako to na vrijeme ne shvati i spriječi.*

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/dan-mladosti-stjepan-mesic-podsjetio-na-galopirajucu-fasizaciju-europe-1007037>

Zanimljivo je da Rusko veleposlanstvo izrijekom spominje i "svijetle točke" u liku bivšeg predsjednika Iva Josipovića, koga je HNES također etički osudilo za veleizdaju, kao i Ligu fašista, oprostite Ligu antifašista. Zapravo je u Hrvatskoj uobičajeno za takove stavljati to antifašisti u navodnicima, kao što to čini Josip Jović u tekstu *No pasaran 'antifašisti'*, Jović kaže:

Domovinski rat nije bio antifašistički, izjavio je ovih dana puno citirani i često viđeni Ivan Fumić nakon skupa u dvorani "Lisinski" organiziranog u povodu 70. obljetnice pobjede nad fašizmom, uoči kojega je skupa predsjednica Republike dobila titulu "persona non grata" jer je iz svog ureda uklonila bistu proroka. Priznao mu je, doduše, obrambeni karakter bez spominjanja agresora, ali se od njega oštro ogradio. Oni (branitelji) su se, rekao je, borili protiv svega za što smo se mi (antifašisti) borili, prvenstveno protiv bratstva i jedinstva. Naravno, i ovo je netočno. Borili su se protiv okupacije, jedinstvo je već bilo razoren, bratstva nikada nije ni bilo. Ovom je izjavom Fumić razotkrio pravi smisao i pravo značenje riječi antifašizam u poimanju njegovih današnjih gorljivih protagonisti.

Antifašizam u ovim shvaćanjima nije, kao što bi naivni mogli misliti, nikakav otpor okupatoru, nikakvo vraćanje Istre i Dalmacije u okrilje domovine, nikakav ZAVNOH ni federalno uređenje zemlje. Njegova je bit u bratstvu i jedinstvu, u Jugoslaviji, a fašizam je, s druge strane, sve ono što je protiv tog jedinstva pa, dakle, u prvom redu Franjo Tuđman, HDZ, branitelji, samostalna država itd. Drugačije se i ne može shvatiti ta halabuka, ta histerija koja se ne smanjuje, ta Liga antifašista, to Frlićevo kazalište, jasenovačka i kumrovečka hodočašća, te demonstracije i povorke, ta priča o ugroženim manjinama, taj cijeli pokret, taj juriš na vjetrenjače. To je taj strašni nesporazum i nitko i ništa ne može kompromitirati pojam antifašizma, koji sam po sebi nije sporan, kao njegovi protagonisti danas u Hrvatskoj.

I dok se Fumića nekako može razumjeti, ta on brani sebe, on je bio dio rezima, bio je vojni sudac i tužitelj, rat i autentični antifašizam nije omirisao jer je imao samo deset godina na početku, dotle je apsolutno neshvatljiva mlađa generacija "antifašista" rođenih tamo šezdesetih, sedamdesetih i osamdesetih godina. Teško je shvatiti, primjerice, premijera Zorana Milanovića, koji na kraju svoga pozdravnog govora poneseno, uzdignutom i stisnutom šakom u stilu Dolores Ibarruri, kliče: No pasaran! Kome je upućena ta prijeteća poruka ako ne njegovim političkim protivnicima, opoziciji, narodu...? I onda će nakon svega još govoriti o toleranciji i demokraciji.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/285830/Josip-Jovi-No-pasaran-antifaisti.aspx>

Jasno je da Fumić i drugovi ne žele priznati da je velikosrpska agresija bila fašistička. Oni zapravo opravdavaju sami sebe jer su tu fašističku agresiju podržavali. A podržavala je i Rusija.

Ante Glibota me upozorava kako je ruski veleposlanik u delikatnijoj poziciji jer on ne smije odgovarati bez odobrenja, ali ja mislim da bi ti pismo trebao uputiti Vladimiru Putinu, vjerujem da bi ti dobio odgovor! ... Ja uputim pismo Predsjedniku Obami dobijem odgovor u jednom danu.

Zapravo, Ministarstvu vanjskih poslova Ruske Federacije ili kako Glibota sugerira Vladimиру Putinu trebalo bi poslati tekst velikog

hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka (Hrvatski tjednik, 21. 5. 2015.):

**NEMA POMIRBE S ONIMA KOJI SE DIVE PREKROJENOJ
ŠAJKAČI S KRVAVOM ZVIJEZDOM I SRPOM KOJI JE
NEMILICE KOSIO**

Komunistički antifašizam kao i fašistički antikomunizam nisu – kako se predstavljaju – idejno antagonistički pozicionirani, ni bitno humanistički suprotstavljeni, nego su upravo istog podrijetla, roda i naravi: to su dvije međusobno uperene suparničke mržnje u isključivo zločinačkom rivalstvu za svjetsku dominaciju i manipuliranje ljudskim sudbinama i životima. Sve druge njihove sofisterije samo su zamka i udica.

Razlikuju se donekle tek stilom i svojim dvjema koncepcijama u praksi: jedni preferiraju uglavnom ljudjačke na kandelaberima ili ekspresnu uporabu tuš-komora s konzervama otrovna plina te čist posao u krematorijskim pećima, a drugi bi prakticirali nasilnu indoktrinaciju i slamanje ljudskih duša u bijelim pejzažima tundre na minus 50 °C, ili pak bubotke u drugarskim špalirima, i besmisleno teglenje na tragljama po kamenjaru pustog otoka – također uz čist posao: s mljevenjem ljudskih kostiju u drobilicama za šoder. Oboje uz iscrpljujući i ponižavajući robski rad u infernalnim uvjetima, jedni pod ciničnom zyjezdastom parolom: Rad oplemenjuje, u paradi na Krasnoj ploščadi, drugi pod željeznim slavolukom Treblinke: Rad oslobađa; Jedni su podrigujući i lupkajući potpeticom, žovijalno i selektivno nazdravlјali ideološkom kameradschaftu, drugi, jednako licemjerno, kolektivnom tavariščestvu.

Upravo svi komunisti su takvi antifašisti, kao što su i svi fašisti na isti način i s istim porivima antikomunisti. I to nije njihov izbor; i jedni i drugi takvi moraju biti. Jer u suprotnome, smlavio bi ih protivnik, pa žele prije toga preventivno satrti i smožditi oni njega. Komunisti su uistinu beskompromisni zatirači fašizma, ali i slobodoumlja, tradicije i rodoljublja. Ne moraju se busati uvjerenjima! Jasno je: antifašizam je uvjet bez kojega oni ne mogu, i samo slijede svoj goli instinkt samoodržanja. A ideologija je zapravo prividno prilagodljiva, privremeno promjenjiva, utilitarno elastična. Jednima i drugima to je imanentno, jer je za njih to upravo vitalno i egzistencijalno uvjetovano. Njihova je konkurentska borba

u pravilu kataklizmična, i vodi se bilo tenkovima, bilo kazamatima, mitinzima, paradama ili kongresima. Opredjeljenja su im po potrebi prividno elastična, a konkurentska nadmetanja nalik na buvlu pjacu.

Jame i stratišta

Istinski antifašisti nemaju ni s time ni s njima ništa zajedničko. Mi se protivimo i fašizmu i komunizmu istodobno i podjednako, i borba protiv jednih i drugih naš je logičan, pošteni i neizbjegni izbor. Istinski antifašisti svjesno se bore protiv dva najveća svjetska zla, a ne za jedno od njih. Ne bore se s oponentima i konkurenjom za neku svoju stranku i ideologiju, za svoj šiċar, nego za humane ciljeve, dobrobit čovječanstva i za ljudske slobode.

Zato nema savezništva ni nadmetanja u antifašističkoj iskrenosti, dosljednosti i pravovjernosti s onima koji ljube glave od kamena i hodočaste kumiru u Kumrovec – umjesto po slovenskim jamama; koji pjevaju budnice onome tko je te jame napunio, a ne rekvijeme njegovim žrtvama. Nema pomirbe s onima koji su pruženu ruku popljuvali u strahu da će ostati priklješteni, i koji pod razlistalom formom sa šakom u zraku komemoriraju protivnikove zločine, zašuškavajući u istom gnijezdu svoja kukavičja jaja; koji se dive prekrojenoj šajkači s krvavom zvijezdom i srpom koji je nemilice kosio.

Ne može svijet zanemariti da su komunistički antifašisti u ime takvog svog antifašizma ostavili za sobom jame i stratišta sa desecima tisuća izmasakiranih, nedužnih, nekomunista. Lako je povjerovati i da su doista to učinili pod egidom svog antifašizma, ali s drugim poticajima; u ime svog antifašizma, oni su autori nepreglednog broja smrti, više nego i sam fašizam, i iz tog nedjela očekuju prije svega za sebe korist. Da, oni jesu antifašisti, samo s kojim poticajem?! S kojim krajnjim ciljem? A isto toliko su i zatirači ljudskih sloboda i rodoljublja. Pa što nude čovječanstvu i istinskim antifašistima u zamjenu? Svoju inačicu fašizma, Sibir, Katinsku šumu i Goli; ono što nude i fašisti pod drugim imenom, na drugim lokacijama...

Stoga ljudi slobodnih uvjerenja, istinski antifašisti, očito, nisu i ne mogu biti s njima u istome rovu – čak ni protiv zajedničkog neprijatelja. Osim doslovce, kao u Drugome svjetskom ratu, što je bila neizbjegna spasonosna epizoda.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20418-nema-pomirbe-s-onima-koji-se-dive-prekrojenoj-sajkaci-s-krvavom-zvijezdom-i-srpom-koji-je-nemilice-kosio.html>

Da, Rusija nije više komunistička zemlja. Zašto im treba svrstavati se s "antifašistima"?

Josip Pečarić

Glas Brotnja, 28. 5. 2015.

Objavljeno i na: <http://viktimologija.com.hr/>

Kamenjar.com, 28. 5. 2015.

OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?*, dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavašu ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom суду koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvijestila HINA:

***APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU
GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"***

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom суду RH i Vrhovnom суду RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!".

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana

štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom суду RH i Vrhovnom суду RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odričalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno

zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelu?

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zasluzio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnog судu RH i Vrhovnog судu RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za

Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spreman život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

Akademik Josip Pečarić,
na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine

Naslov:OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA
RH

Datum:Fri, 20 Mar 2015 07:21:06 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Ustavni_sud@usud.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr,
Karmen_Gospodinovic@usud.hr,
Vladimira_Vodanovic@usud.hr

CC:hina@hina.hr

TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA

O medijima u RH sve govori činjenica da na Trećoj javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta njih nije bilo. Zato se o samoj sjednici s priopćenjem javnosti obratio sam predsjednik HNES-a profesor emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE
e-mail: eticko.sudiste@gmail.com

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST (18. 4. 2015.)

(Etička osuda: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac)

U Zagrebu je u prepunoj Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski održana Treća javna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na kojoj su donesene Odluke kojima su Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac etički osuđeni za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. Dispozitiv Odluke o etičkoj osudi Milorada Pupovca pročitao je Nenad Vlahović, predsjednik Srpske pravedne stranke u Republici Hrvatskoj i pri tome ukazao na samu suštinu problema koje Milorad Pupovac i njegovi istomišljenici stvaraju u hrvatskom javnom i političkom životu. Oduševljeni takvim javnim govorom čelnika javnosti posve nepoznate političke stranke, koja u Republici Hrvatskoj okuplja pripadnike srpske zajednice, svi su u prenapučenoj dvorani ustali na noge te s dugim pljeskom pozdravili gospodina Nenada Vlahovića.

Pored toga, na sjednici su i obrazložene podignute etičke optužbe protiv Zorana Milanovića, Budimira Lončara, Vesne Teršelić i Carla Bildta te su istodobno javno pozvani da aktivno sudjeluju u postupku svoje obrane. Odluka o etičkim osudama za ove etički optužene osobe očekuje se do kraja godine.

Počasni gosti bili su predstavnici Udruge 100 – postotnih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata odnosno hrvatskih branitelja iz

Savske 66, Udruge udovica poginulih hrvatskih branitelja te Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. Pozdrave i potporu Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu uputili su brojni Hrvati iz zemlje i svijeta. Izdvajamo pismo potpore predsjednika Hrvatske demokratske zajednice gospodina Tomislava Karamarka kao i poruke s potporama europskih parlamentaraca Ruže Tomašić i Davora Stiera.

Najavljeni su tematski specijalizirane konferencije o kulturocidu, kao obliku uništavanja hrvatskog identiteta te jugoslavenskom komunističkom totalitarizmu odnosno odgovornosti diktatora i ratnog zločinca Josipa Broza Tita, a koje će se održati uoči obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, u kojem djeluje više od trideset akademika, profesora, odvjetnika, pravnika, književnika, istraživača i predstavnika domoljubnih udruga, predstavilo je i svoju drugu knjigu *Hrvatske veleizdaje II.* U knjizi su objavljene sve do sada donesene etičke osude i podignute etičke optužbe s obrazloženjima uključujući i etičku osudu Ive Josipovića za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa donesenu krajem prošle godine.

Unatoč prekršajnoj prijavi, ovu sjednicu ipak nije zasjenila policija, a koja je intervenirala na poziv osoblja Koncertne dvorane nakon što je mnoštvo ljudi ostalo ispred ulaznih vrata. Pokušaj zabrane ulaska u dvoranu, osoblje opravdava prevelikom zainteresiranošću javnosti i sigurnosnim razlozima.

U zagrebu, 19. travnja 2015.

PREDSJEDNIK HNES-a

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, v. r.

Nije bilo medija, ali je bilo ljudi. Bilo ih je toliko da je Mala dvorana u Lisinskom u potpunosti opravdala svoje ime. Doista je bila premala, pa puno ljudi koji su po kišnom vremenu ipak došli u Lisinski nisu mogli ući u dvoranu. Srećom, snimak sjednice načinio je, po običaju, neumorni Oskar Šarunić:

<https://www.youtube.com/watch?v=zYbE9K1dQE4>

Naravno, ne smijemo biti nepravedni prema hrvatskim državotvornim portalima. Oni su pisali o sjednici, Npr. Portal HKV-a:

<http://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/20142-eticko-sudiste-osudenimesic-pusic-i-pupovac.html>

Nisam slučajno spomenuo samo taj portal. Na njemu je Karolina Mueller opisala sjednicu na doista izuzetan način:

Hvaljen Isus i Marija,

čula sam jučer u Lisinskom,

izrekla je Bartolić, predstavnica Udruge udovica Domovinskog rata, što je odjeknulo jer zagrajali su sudionici skupa na kojem se etički sudilo veleizdajnicima. Pozdravila je tako i Nada Prkačin na predstavljanju svoga filma "In odium fidei" u Širokom Brijegu, vidjela ovdje na portalu, i moje bake i djedovi tako su govorili...

Kiša je padala jučer u Zagrebu i ja zakasnila, a u Lisinskom me dočekala gužva na vratima Male dvorane, i nije bilo nade da će ući, srećom su zakasnila i dva poznata lika, Ilijkić i Tomislav Josić koji su morali ući. I onda sam se ja lijepo njima prikrpala i sretno dospjela negdje na sredinu dvorane gdje sam se morala izvaliti, u punoj opremi, na pod. Tako sam pratila događaj, s poda, iako nisam uopće primijetila jer je bilo zanimljivo.

Vodio je Šeparović, čitao pozdravna pisma nekih ljudi iz Australije, Kanade, Berlina... Karamarko se ispričao da ne može doći, javio se Slobodan Novak, pismeno blagoslovio skup biskup Košić (Pozaić?, JP)...

Onda su krenuli čitati optužnicu Mesiću, to je dramatično pročitao B. Alić.

Protiv Bude Lončara, ovaj put su rekli pojmenice koga je ubio u Preku, on je bio oznaš (tako bi mogli odraditi i lustraciju, napisati knjigu koja će kolati, kad dođe zgodan čas, pomesti udbaše).

Doznavali smo da je 900 stanovnika mjesta Preko, gdje se zločinački lik rodio, potpisalo peticiju da je nepoželjan u tom mjestu. A meni je tata pričao da su Lončaru 90-te namazali rodnu kuću drekom i tako izrazili osjećaje. Prečesto, jadan naš narod, radi krepanog sudstva mora posegnuti za tim smrđljivim sredstvima. Mislim da je tu optužnicu čitao Hodak.

Pusićkinu optužnicu je čitala Bartolić, mislim. Bile su dvije žene, Bartolić i Nekić. Moram reći da žene svemu daju poseban ton, sami njihovi glasovi su osvježenje u ovim turobnim vremenima političke prevlasti, nažalost, nesposobnoga muškoga roda.

Ne znam više tko je čitao protiv Teršelić. Za nju su rekli da je NEPOŽELJNA u Hrvatskoj. Mislim da je Ante Beljo čitao protiv Carla Bildta. I taj je NEPOŽELJAN. Ima vikendicu na Korčuli pa mu mnogi imaju prilike poći viknuti da je nepoželjan, ili izraziti osjećaje kao u Preku.

Na skupu se dogodila senzacija. Neki Nenad Vlahović je pročitao optužnicu protiv Pupovca. Rekao je da je on predstavnik "Srpske prave stranke" i onda....svašta nevjerojatnoga rekao, što je zapravo trebalo sva ova stoljeća biti vjerojatno, ali radi utjecaja stranih sila stalno se protezala ta nesreća da su Srbi protiv nas Hrvata.

Ljudi su se digli i dugo mu pljeskali.

Čovjek je govorio nadahnuto.

Šeparović se izljubio s njim na kraju i sve je zapravo izgledalo kao znanstvena fantastika. Ja ne poznajem normalnog Srbina tj. pravoslavca. Iako ih sigurno ima u Hrvatskoj. Ali da bi baš tako mislio i govorio kao Vlahović? Netko je viknuo – Kod Bujanca... valjda da dođe u emisiju i da ga svi čuju.

Šeparović je rekao da se s Vlahovićem događa ono što je Tesla rekao – da je on Hrvat pravoslavne vjere.

Nadam se kako da je to sve tako. A zašto ne bi bilo?

Moraju i pravoslavci jednom mirno živjeti u Hrvatskoj.

Pa su optužili Nulanovića. Sve ono što je taj nesposobnjaković "napravio" su nabrojili. Doduše ne znam kako su okarakterizirali to što je taj nulanović napravio, je li veleizdaja ili...

Skupu se obratio Iljkić, Josić....

Šeparović je poveo skandiranje – Vukovar! Vukovar! Moj Bože kako je bilo lijepo! Kako smo se liječili dva sata.

Ante Beljo je govorio.... Nekić je govorila što će obraditi sljedeći put, muslim kulturocid, optužit će ustanove i institucije, jedan je njavio skup o zločincu Titu, muslim Nikola Debelić, svi su nešto pročitali, ali se ne mogu sjetiti baš tko što i kojim redoslijedom govorio.

Što je još bilo? Pjevalo je 100% invalid Domovinskog rata – Iz moje krvi raste trava.

Onda je nastupio Tomac koji je održao vatreni govor, al je prije plakao nad tom pjesmom i zaželio da Hrvatska bude sretna. Kazao je da će biti, al da prvo moramo odglasati pametno.

Svi su plakali, čak je i debeluškasta fotografkinja, koja se muvala naokolo po pozornici, brisala suze. Na pozornici na podu je sjedila Ozana Bašić.

Jel ono Ozana? – pitao me jedan do mene. Svi znaju Ozanu.

Mala dvorana KD Vatroslav Lisinski bila je puna ljudi (....) Njih stalno srećem na hrvatskim skupovima. I da nema njih....ne znam što bi bilo s nama... Neki djedice su se dizali i gromkim glasom nešto zapitkivali i izjavljivali, drugi su ih stišavali.

Koliko naš narod želi govoriti, držati govorancije, koliko smo se mi hrvatski likovi sami informirali u tišini svoga doma, anonimni, i sad bismo samo željeli održati neki naš maljušni govorčić, o tome što mi zamo, bar na tv kad nazovemo, ali ne... ne daju nam.... :)

Nekoj ženi je zazvonio mobitel i ona se opušteno s nekim dogovarala i govorila kako još malo pa je skup gotov....ha, ha, ha...

A imali smo i incident. Koji će u novinama biti okarakteriziran kao ustaški, ako se usude izvijestiti o suđenju za veleizdaju čitavom današnjem vodstvu Hrvatske.

Toga nema na svijetu, ovo je povijesni čin, da se optuži čitavo vodstvo jedne države, rekao je Šeparović. Zaista!

Neki je čovjek počeo glasno govoriti usred govorančija i počeo spominjati policiju. Onda su ga počeli stišavati s pozornice. Tajnik je izašao van i tek na kraju objasnio narodu, da nije radila ventilacija u dvorani, ljudi su otvarali vrata, a čuvari i garderobijeri su uporno zatvarali vrata, valjda su nas htjeli ugušiti, rekao je tajnik, kojemu sam zaboravila ime. Onda su ovi pozvali policiju koje je bila "dobrohotna" pa nisu ništa poduzeli. Molim te?!

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Oprostite što sam se ovako naložila, ali Saga je htjela da idem, pa sam išla iako mi se nije išlo. Sreća da sam poslušala jer bilo je za sjećanje.

Hvaljen Isus i Marija....

S druge strane i g. Gojmir Milat mi je na veoma originalan način komentirao tu sjednicu. Poslao mi je svoju pjesmu:

"Imamo svoj/u (Bankomat) Hrvatsku"

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Hrvatsku kakvu ste sanjali.
Da, upravo takvu ste sanjali.
Raseljenu, oglođanu,
bijednu i poniženu!

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Sanjali ste bankomat,
snovi vam se ispunili.
Hrvatsku ste pretvorili,
u svoj osobni bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ljubite je i grelite, ma da,

to je vaša Hrvatska!
Tko da je ne ljubi, ne grli,
kad je tako darežljiva.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ona je, vaš osobni bankomat.
Celofan je jako dobar,
nepropustan materijal.
Služite se jako dobro njime,
da sakrijete od očiju puka, bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Poradi bankomata,
vi izvrćete aktualne teme.
Tražite krivca za sve današnje teme.
Gle čuda, uvijek, ama baš uvijek,
nađete dežurnog krivca.
Dežurnog krivca za sve nastale probleme.
A tkoga drugog, već onog što vam puškom,
devedesetih osigurali udobne fotelje.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Bilo bi vrlo zabavno,
jako, jako smiješno.
Kada za sve svoje problema,
ne biste režirali, dežurnog krivca.
Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ta Hrvatska je,
vaš privatni bankomat!

Gojmir Milat

Osobno sam posebno ponosan, a vjerujem i svi ostali članovi utemeljitelji HNES-s što je među nama i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak. Sjećam se osnivanja Sudišta. Ozana Bašić, koju spominje i Karolina u svom opisu sjednice, tada je uspjela nemoguće. Za njenu emisiju "Oluja" snimila je njegovu izjavu. Poznato je da akademik Novak ne voli javno nastupati. Nije da nije pokušao i tada, ali tko može odoljeti Ozani. Zbog bolesti akademik Novak nije naznačio ni ovoj našoj sjednici. Ali ona nije prošla bez njega. Poslao nam je slijedeće pismo:

Prva optužnica Etičkog suda protiv četvoro prononsiranih hrvatskih herostrata, zbog svoje čvrste utemeljenosti i preciznosti, sažeta je do same jezgre zločina, a istovremeno i sumarna, pa donekle i oskudna (gdje je Mesićovo sramotno cincarsko manipuliranje državnim tajnim arhivom?), ali je više nego dostatna da bi dozvala ruku pravde, da bi slabovidnima razbistrla vid, i da bi onima u kojih su neki od obilježenih najpopularniji hrvatski političari – barem zaustavila glasačku ruku. U vakuumu između očiglednih činjenica i prosudba naivnih ljudi zjapi još jedan zastrašujući vakuum: šutnja države, letargija institucija, oportunizam mislećih građana. U Beogradu se pišu memorandumi, u Novom Sadu prisvaja dubrovačka književnost, na pučkim tribinama prisvaja Vukovar, izcrtavaju se granice Velike Srbije. Neupućenim se našim državnicima podmeće zagrebačko kukavičje jaje – Micićev hrvatožderski Zenit uz judin trostruki poljubac. Jer neki, da, pa i naši, imaju i treće lice. Gdje su hrvatske institucije, gdje osviješteni pojedinci? Gdje Ujedinjeni narodi, gdje Evropska unija? Gdje rezolucije, deklaracije, štitonoše i kišobrani? Zločinci mitingaše po Balkanu, igraju kolo s agresorima na Krimu. Mi ih podržavamo pred Europom. A u nas – branitelji su sami na poprištu, pod šatorom, njih se u Hrvatskoj tretira kao ekscesne i kapriciozne. Zločin je u Hrvatskoj prešućen, pa će, bojim se, i presuda Etičkog suda biti ekscesna.

Karolina je u svom komentaru spomenula i novu knjigu koju smo izdali:

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Moj zadatak je bio predstaviti tu knjigu. Evo kako je to izgledalo:

Predstavljanje knjige *Hrvatske Veleizdaje II.*

Knjiga *Hrvatske veleizdaje II. / Josipović – Mesić – Milanović; Pusić – Pupovac – Lončar – Teršelić – Bildt* sadrži sve etičke osude i optužbe koje su danas izložene na ovom skupu (ETIČKE OSUDE ZA VELEIZDAJU: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac; ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU: Zoran Milanović, Budimir Lončar, Vesna Teršelić i Karl Bildt; kao i *Kulturocid kao oblik uništavanja hrvatskog identiteta; Jugoslavenski komunistički totalitarizam i Titovo zatiranje hrvatskog roda i imena*). Knjiga sadrži i osudu bivšeg predsjednika Josipovića, koja je već dana u našoj prvoj knjižici. S obzirom da se radilo o knjižici mi smo u ovoj knjizi prenijeli sve što je bilo u njoj, ali su dani i tekstovi Josipa Botterija Dinija: OBNOVITI SE ILI UMRIJETI! s predstavljanja te knjižice u Splitu u kome se Botteri prigodno sjetio pok. Branimira Lukšića, člana utemeljitelja HNES-a. i Zvonimira Hodaka: TUŽBA PROTIV IVE JOSIPOVIĆA ZA KLEVETU NA ŠTETU ZDRAVKA TOMCA I JOSIPA JURČEVIĆA, koja baca posebno svijetlo na naš rad. Naime, jedini odgovor koji je mogao naći bivši predsjednik na našu optužbu bile su sramotne uvrede na račun naših istaknutih članova. Zapravo to je bilo njegovo priznanje da ne može odgovoriti na našu optužbu, pa je prirodno slijedila i naša osuda.

Današnji Predsjednik Vlade, danas optužen za etičku veleizdaju, definirao je sve riječima: Mi ili oni! Doista Hrvatska je podijeljena na one koji su za jugoslavensku bolje reći srpsku Hrvatsku i nas koji smo za hrvatsku Hrvatsku. Slijedeći primjer nam sve kaže:

"U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od "29. novembra 2007.", koji je za Josipovića "slavan datum". Cvetičanin (srpski veleposlanik u RH, JP) će Josipoviću:

– *Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da dio Hrvata u njedrima njeguje ustašku zmiju: 'Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!'*

– *Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamit ću to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu!*

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne?" Inače, sastanak su završili tako što je Josipović odsvirao ekselenciji: MARŠ NA DRINU!

Svojevremeno smo profesor Tomac i ja u našem poznatom otvorenom pismu naglasili kako *Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!* Treba naglasiti da je pred predsjedničke izbore na svoj način to isto govorila i Crkva u Hrvata. A danas to isto poručuje i naša predsjednica Kolinda Grabar Kitarović kada kaže:

Gospodinu Milanoviću poručujem da interese države stavi ispred vlastitih interesa i da počne obnašati odgovorno dužnost predsjednika Vlade prema svim građanima Hrvatske.

Naravno, nama je jasno da on i njemu slični to ne mogu poslušati jer njihov interes je jugoslavenska tj. srpska Hrvatska, a to je ono što i čini njihovu politiku veleizdajničkom.

Svoju mržnju prema narodu i državi koja ih i dovodi do veleizdaje pogotovo ne mogu sakriti kada su u pitanju oni koji su najzaslužniji što imamo državu – hrvatski branitelji. Vidimo koliku mržnju otvoreno pokazuju prema Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotnim ratnim invalidima iz šatora u Savskoj 66. Pa i u najnovijem Hrvatskom tjedniku imate članak Tomislava Držića o tome kako je Vlada RH agresore izjednačila s braniteljima.

A da stvar bude još gora, zbog slučaja hrvatskog stradalnika Veljka Marića (s pravom Ivica Marijačić naslovljava svoju kolumnu u najnovijem Hrvatskom tjedniku Bijeda države u slučaju Veljka Marića; <http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20137-i-marijacic-bijeda-drzave-u-slucaju-veljka-marica.html>) napisao sam dva otvorena pisma Predsjednici RH upozoravajući na fašistički karakter velikosrpske agresije na Hrvatsku, kao što je to nedavno u Bujici učinio i prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Osim jednog ili dva portala nitko se nije usudio objaviti pisma! Dodajmo tome da sam također upozorio i kako su istinski antifašisti upravo hrvatski branitelji koji

su se suprotstavili tom fašizmu i pobijedili ga. Potpuno je u pravu Marko Curać kada u najnovijem Hrvatskom tjedniku za mogući susret Predsjednice s Predsjednikom Srbije kaže: najbolje je da se on uopće ne dogodi ako ne bude rezultirao spasom za zatočenoga hrvatskog branitelja Veljka Marića.

Naši branitelji su istinska SAVJEST našeg naroda i naše države. Smiješno je kada osuđeni veleizdajnik Josipović tvrdi da je to danas optužena ravnateljica "Dokumente". Još smješnije je kada se zna kako ta ista "Dokumenta" radi po njegovim uputama, pa je – zapravo – on za samog sebe rekao da je savjest naroda čije ime ne voli ni izgovoriti. Vjerovali ili ne: VELEIZDAJNICI KAO SAVJEST NARODA!

Ne dvojim da će glavni mediji prešutjeti i ovu knjigu i današnje optužbe i osude. Međutim, znamo da istinu ne mogu sakriti. Uostalom članovi HNES-a predsjednik Zvonimir Šeparović, i članovi predsjedništva Zvonimir Hodak, Josip Jurčević, Željko Olujić, Zdravko Tomac a i drugi stalno sudjeluju u najgledanijim emisijama lokalnih televizija, pišu za državotvorne novine i portale, a često ih pozivaju da komentiraju razne događaje.

Zato ne dvojim da će osude i optužbe koje su dane u ovoj knjizi i sama knjiga odigrati veliku ulogu u sljedećem razdoblju u kojem trebamo osigurati da Hrvatsku ponovno vode ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!

HVALA!

Poslije sastanka mi je jedan prijatelj rekao da je pokušao pronaći odakle su u 7Dnevno prenijeli spomenuti razgovor između srpskog veleposlanika i Josipovića. Pogledao je u Cvetičaninovoj knjizi i taj dio nije našao. Zapravo, u cijeloj priči to nije ni bitno. Sama priča pogarda u bit Josipovićeva sudjelovanja u realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. 7Dnevno je veoma čitani tjednik, a priča je tiskana u jeku predsjedničke kampanje. I nije demantirana! Vjerojatno zato što se i samom Josipoviću svidjela. A kada se svida i njemu i meni, zašto je ne bi navodili kad god je to moguće.

Glas Brotnja, 20. 4. 2015.

Kamenjar.com, 20. 4. 2015.

PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO

Otar hrvatske države akademik Franjo Tuđman je stvorio hrvatsku državu i izvojevaо pobjedu nad velikosrpskim fašističkim agresorom pozivajući se na pomirbu. Slično tome i danas, kada imamo unutrašnju agresiju i kada su oni koji ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod očekivali i još uvijek se žestoko bore za ostvarenje Crvene Hrvatske, predsjednica Kolinda Grabar Kitarović poziva na zajedništvo. Pogledajmo kako njezinih prvih 100 dana opisuje naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Od početka mandata izložena je podmetanjima, lažima, sitnim spletkama i krupnim klipovima. Počelo je to i prije, vozili su ju na Grič u pokvarenoj uspinjači koja je lako mogla zastati na pola puta ili se naglo stuštitи, grički top nije opalio po prvi put u novijoj povijesti, s Hrvatske televizije su ju vrijeđali u vrijeme ceremonije ustoličenja, Milanović i njegova fakinaža baš su ju tapkarški pokušavali iritirati i izbaciti iz takta, ali nije se dala. Iz dana u dan u ovih sto dana pobjeđivala je u čarkama i dobivala bitke, razumjela je ona i razumio narod da ima posla s infantilnim zluradim maloljetnicima koji joj jednostavno nisu dorasli pa je s lakoćom pokupila konce vlasti, hladnokrvno poslala Tita u rodno mjesto i slično.... Možda ne i slučajno – 15. veljače 2015. i 28. veljače 1989. imaju poveznicu, oba su prijelomni trenutci hrvatske povijesti – onaj iz svršetka osamdesetih označio je početak definitivnoga svršetka jugokomunističke vladavine, ovaj iz tekuće godine označio je početak definitivnoga sloma orjunaške remisije u kojoj je Hrvatska živjela (umirala) zadnjih petnaest godina. Mračnih petnaest godina – tako je naslovljena knjiga političkog analitičara, novinara i publicista Mate Kovačevića, koja upravo ide u tisk.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20413-h-hitrec-rodaci-balvana-bez-korijena-ne-mogu-opstati.html>

Kako Predsjednica pobjeđuje učarkama i dobiva bitke pokazala je priča o mimohodu. Znamo da je Milanović želio mimohod u Zagrebu 5. 8. 2015. sve samo da toga dana ne bude u Kninu. Tu njegovu želju

najslikovitije objašnjava Marko Ljubić u tjedniku 7Dnevno, 15. 5. 2015. Sam naslov njegova teksta sve govori: *Zašto ratni bjegunac hoće postrojiti pobjedničku vojsku?*

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/zasto-ratni-bjegunac-hoce-postrojiti-pobjednicku-vojsku-801814>

U duhu zajedništva, tj. davanja šanse svima koji vole hrvatsku državu i svoj narod da to i pokažu i prikluče se, ona predlaže prvo da se mimohod održi ili dan prije ili dan poslije, ali glavna proslava mora biti u Kninu na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Očekivala je odbijanje i onda ih upozorava kako je ona vrhovna zapovjednica i samo ona može odobriti izlazak vojske za mimohod. *Milanović i njegova fakinaža* sve pokušava kako bi osporili očito. Stvaraju i odbor s generalima, uvjereni da je sastav takav da će donijeti odluku kako želi Milanović.

Onda Predsjednica sprečava sramotu i tim ljudima i ponovno predloži ono što je tražila na početku, što ovi jedva dočekaše.

Vidimo ovih dana kako se Predsjednici pridružuje i Karamarko koji također poziva Milanovića na razgovor o svjetonazorskim pitanjima i biva odbijen. Kao i Predsjednica i Predsjednik HDZ-a je svjestan da Milanović i vrh SDP-a teško može iz svoje kože. Ali pružanje ruke i takovima služi da njihovi sljedbenici progledaju i shvate koliko njihovi čelni ljudi ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod. Koliko su posvećeni provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. u Hrvatskoj. Pitanje je smiju li oni od toga odustati. Sve me nekako podsjeća na jednu moju staru tvrdnju: JEDNOM IZDAJICA, UVIJEK IZDAJICA! Zapravo svakim danom opravdavaju postojanje i rad Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, zar ne?

Čini mi se da je slična priča i u svezi s Bleiburgom. Naime, treba voditi računa da je Predsjednica iz obitelji koji su bili na strani partizana, kao što je Tuđman bio s njima. Zato i ona i on dobro znaju kako mnogi koji su pripadali tom pokretu nisu to bili iz razloga koji su vodili njihove vode, već iz domoljubnih razloga. Zato je i Predsjednici važno da takove pridobije u borbu za Hrvatsku. Pri tome zna koliko su oni bili trovani svo vrijeme od 1945. do dana

današnjega. Zapravo u tom svjetlu treba promatrati i govor kardinala Bozanića u Bleiburgu:

... nekima kao da je stalo produbljivati neistine ne bi li se produžio sukob i nasilje iz vremena totalitarizma. Nasuprot domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata danas se pojavljuje neka nova ideologija antifašizma s diskursom iz pedesetih godina prošloga stoljeća koju ne nalazimo u suvremenosti drugih europskih zemalja. Izmišljanje neke fašizacije Hrvatske hrani tu ideologiju i daje joj priliku da se njezini promicatelji predstavljaju borcima protiv tih navodnih pojava, skrivajući pravu narav svoga djelovanja i ne dopuštajući da hrvatsko društvo raste u slobodi, zajedništvu i suživotu, u čežnji za napretkom, pravednošću i mirom, u otklonjenosti od svakoga totalitarizma.

Podsjetimo što o žrtvama kaže biskup Mile Bogović:

U govoru o "nevinim ljudima" u Drugom svjetskom ratu opet je jedna zamka. U pravnom smislu nevin je onaj koji nije pravomoćno osuđen. Ti ljudi nisu imali nikakve presude, ni nepravomoćne ni pravomoćne, i u tom smislu njihova je nevinost neupitna. Tim više što su stradali nakon što je potpisani mir. Koliko su oni nevini u moralnom smislu, to samo Bog znade. Jasno je da žrtve na Bleiburškom polju i na Križnim putovima nisu stradale ni po pravnim ni po ikakvim moralnim načelima. Onde su prekršeni i ljudski i Božji zakoni. Time ne želim reći da su se na drugim mjestima i od drugog političkog režima ti zakoni uvijek poštivali, ali kad govorimo o Bleiburgu i Križnim putovima, valja reći što su oni u sebi, bez obzira na neke druge situacije. U nas je o toj "nevinosti" govor toliko besmislen da je jasno kako je po srijedi manipulacija. Ide se tako daleko da se antifašizam tipa Josipa Broza Tita smatra kao nešto nevino, a stav njegovih protivnika grješan. Vjerujem da će konačno i širi slojevi uvidjeti bezočnost te podvale. U tome je prednost naše situacije od prijašnjih. Negdje treba udariti grom da se očituje kako cijela instalacija nije dobro postavljena. Danas je toliko iracionalnih udara s "antifašističke" strane da je lakše spoznati što je krivo nasaden. U tome je prednost našega vremena. No, ne treba očekivati neki opći konsenzus. Ima i danas ljudi koji misle da se sunce okreće oko zemlje. Nije čudno da ima ljudi koji komunistički teror i represiju smatraju istinskom demokracijom. Ako su činjenice

drukčije, to gore po činjenice – rekli bi oni. No, i ta laž ima kratke noge.

<http://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/20398-bogovic-danasnje-hrvatsko-drustvo-nije-podijeljeno-ne-gre-razdijeljeno.html>

Bio sam i sam u Bleiburgu. O našem putu pisao je Predsjednik HKV-a Đuro Vidmarović na Portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/20348-d-vidmarovic-na-bleiburskom-polju-video-se-kraj-titoisticke-ideologije.html>

Vidmarović kaže: *Zahvalan sam dr. sc. Josipu Sjepandiću, hrvatskom znanstveniku koji živi u Njemačkoj, što je predložio da se pridružim akademiku Pečariću i njegovim automobilom krenem u Austriju.*

Zapravo s nama je bio i Josipov najmlađi sin. Došao je iz Njemačke da bi iz Zagreba išao s nama u Bleiburg jer mu je tata rekao da će tamo biti predsjednica. Možete zamisliti koliko je bio razočaran kada smo mu rekli da Predsjednica neće doći. Sigurno su mnogi drugi bili isto tako razočarani. Zato ne čudi što to pokazuje naslov kolumnе Ivice Marijačića (Hrvatski tjednik, 21. 5. 2015.): *Predsjednica je morala doći u Bleiburg i biti sa svojim narodom!* On svoj tekst završava ovako:

Postoji samo popis žrtava jugoslavenskih vlasti s kojim se i danas barata, sačinjen za potrebe reparacije od Njemačke, ali u taj su popis uvrštene sve žrtve sa svih bivših jugoslavenskih prostora, ista imena pojavljuju se bezbroj puta, uvršteni su i poginuli četnici, zatim osobe koje nikad nisu stupile na tlo Jasenovca. Svaki Hrvat i svaki čovjek koji ima savjest pokajat će se za svaki svoj dokazani zločin, ali klanjati se jugosrpskim mitovima mogu samo oni koje vodi mržnja prema vlastitome rodu i vlastitoj domovini.

Za razliku od Jasenovca, dokazi za zločin Bleiburga i križnih putova su na svakome koraku i to u masovnim jamama i kilometarskim rovovima iz kojih svakoga dana izbijaju kosti hrvatskih žrtava. To je ključna razlika i danas krivotvore povijest ne samo oni koji tvrde da je Bleiburg posljedica Jasenovca, nego i svi oni koji u ime lažnoga mira pristaju na to sramno izjednačavanje mita i stvarnosti, kao i oni

koji, uronjeni u neki oblik svoga konformizma, govore da ih povijest ne zanima. To treba znati i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović i zbog toga je ona trebala doći na impresivni skup u Bleiburgu. Na mjesto gdje se nezamisliva patnja predaka pretvara u snagu današnjih hrvatskih naraštaja.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20401-klanjati-se-jugosrpskim-mitovima-mogu-samo-oni-koje-vodi-mrznja-prema-vlastitome-rodu.html>

U istom tjedniku slično piše i kolumnistica Mirela Pavić u tekstu *Tužno hrvatsko polje*. Ona ne ulazi u 'mudre državničke poteze' i spominje iskrivljeno tumačenje podilaženja 'velesilama' engleskih i američkih političkih trovača i krojača karata i sudbina, tarot majstora ovih prostora.

Iako je sve što kažu i Marijačić i Pavićka doista tako, ipak mislim da je najvažniji čimbenik na koji treba voditi računa u razmatranju i raščlambi poteza Predsjednice upravo njezin poziv na zajedništvo. Dobro je primjetiti i kako je u istom broju Hrvatskog tjednika objavljen i tekst velikog hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka: *Nema pomirbe s onima koji se dive prekrojenoj šajkači s krvavom zvijezdom i srpom koji je nemilice kosio*. Akademik svoj tekst završava ovako:

Stoga ljudi slobodnih uvjerenja, istinski antifašisti, očito, nisu i ne mogu biti s njima u istome rovu – čak ni protiv zajedničkog neprijatelja. Osim doslovce, kao u Drugome svjetskom ratu, što je bila neizbjegna spasonosna epizoda.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20418-nema-pomirbe-s-onima-koji-se-dive-prekrojenoj-sajkaci-s-krvavom-zvijezdom-i-srpom-koji-je-nemilice-kosio.html>

Zapravo i akademik Novak pokazuje kako nema razlike između fašista i tzv. antifašista o kojima je govorio kardinal Bozanić na Bleiburgu. Za razliku od kardinala koji govorio o *domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata* akademik je mnogo precizniji pa u ovoj zadnjoj rečenici svoga teksta i za to vrijeme dijeli istinske antifašiste od "antifašista". Drugim riječima u Drugom

svjetskom ratu nisu svi koji su pripadali partizanima mislili samo o borbi za vlast i o uvođenju komunističke diktature.

A mnogi od takovih ili njihove djece spadaju među one koji su jučer bili za Josipovića, a danas za Milanovića ne videći razliku o kojoj govori akademik Novak. A upravo na te i takove istinske antifašiste računa, kao što sam već konstatirao, i Predsjednica kada govori o zajedništvu. Ona itekako dobro zna da ne može biti zajedništva s onima koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Međutim, itekako je dobro da vrsni kolumnisti kakvi su Marijačić i Pavićka tako pišu jer je sigurno da predsjedničini savjetnici itekako moraju voditi računa i o takovim stavovima i o činjenici da mnogo državotvornih Hrvata misle tako kao što misle Marijačić i Pavićka.

S druge strane moraju imati u vidu da se paralelno s opisanim pojavljuje strah da će se Predsjednica pojaviti na najvećem hrvatskom okupljanju za Dan pobjede i domovinske zahvalnosti – onom u Čavoglavama gdje se iz godine u godinu okupi mnogo više od 100.000 ljudi. Naime, najekstremniji SDP-ovci će to pokazati kada napadaju komemoraciju u Bleiburgu. O tome pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/stazic-negirao-zrtve-s-bleiburga-u-otvorenom-iznio-teoriju-po-kojoj-na-bleiburgu-nikad-nije-doslo-pokolja-hrvata-801847>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/thompsonovi-fanovi-zgrozeni-stazicevim-izjavama-pogledajte-kako-su-ga-nazvali-801989>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ruza-zestoko-oprala-stazica-je-govor-mrznje-thompson-bi-valjao-da-pjeva-partizansku-ej-drugovi-jel-vam-zao-801977>

Zato ne čudi što je tako vrsni kolumnist kakav je Marko Ljubić u spomenutom tekstu o proslavi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti pisao i o proslavi u Čavoglavama:

Potrošiti novac na mimohod koji će u prvi plan ponovo staviti današnju vladu i nesretne političke kreature, a neće poslati nikakvu poruku nikom relevantnom, a istovremeno ostatak Hrvatske izuzev

Čavoglava nagraditi neradnim danom, je sve samo ne dostojno obilježavanje najvažnije epopeje u povijesti hrvatskoga naroda...

Može li se karakter današnjih oružanih snaga isključivo cijeniti po njihovim dometima u nedavnoj prošlosti koje su ostvarile predvođene pokojnim vrhovnim zapovjednikom Franjom Tuđmanom sljedeći njegovu nacionalnu politiku, ako državna politika predvođena dvojicom bivših predsjednika, a posebice aktualna vlada, već godinama razaraju baš svaku nit i obilježje Tuđmanovog političkog i državotvornog naslijeđa? Može li biti legitiman način proslave upriličen samo državnome vrhu i protokolu, ako taj isti državni vrh godinama šalje stotine agenata čiji je posao naći argumente za proglašenje narodne proslave u Čavoglavama ustaškom i fašističkom, a nacionalni ponos cijelog naroda – destruktivnim?...

Vrijeme je da se Predsjednica obrati za pomoć svom narodu pozivom na otpor i novo nacionalno jedinstvo, jer će mu to biti jedinstvena čestitka, vraćanje nade na stečevinama slavne prošlosti. Vrijeme je da se Predsjednica osloni na narod i zatraži pomoć u provođenju duboke lustracije ili rasvjetljavanja svih segmenata hrvatskoga društva, napose hrvatske države i javnih sektora, počevši od medija, kulture, obrazovanja i znanosti, do diplomacije, pravosuđa i sigurnosnog aparata. Vrijeme je da predsjednica Republike bude nazočna u Čavoglavama sa svojim narodom i toj i sličnim proslavama dade državni legalitet, a državi dijelom vrati legitimitet svoga naroda. Sve odgovore na otvorena pitanja naći će u narodu, jednostavni su i sigurni, kao što je jednostavno svako znanje.

Da, vrijeme je.

Kamenjar.com, 28. 5. 2015.

Glas Brotnja, 29. 5. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

**I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI
S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA
HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU
SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!**

Na portalu narod.hr 11.07. 2015. objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

“Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoče s onim što su oni u tom razdoblju činili”, rekao je ravnatelj Hrvatskog

memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr. sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobođanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje. Zatim dolazi akcija "Zima 1994" iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

"Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljeto 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a", rekao je Nazor te dodao: "Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi".

"Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretne vojne planove koji govore o tim zadacima i ciljevima", rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihać te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

"Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je

sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice”, rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

“To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti”, rekao je.

“Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje”, ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihać od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome.

Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihaću odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglašiti Srbiju za pobjednika u ratu. Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvijek je zbog isto tako nepravedne prvostupanjske presude generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina*.

Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?

Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihaću.

Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice.

O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnica i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i

branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast,

zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)

akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić (+ 2015.)

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospočko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić

akademik Stanislav Tuksar

akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika, umjetnika,...) unatoč ignoriranja glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!) o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobođanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuo spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut će i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjske presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu" stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: **ZA DOM SPREMNI!**

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA

Vjerojatno očekujete moj tekst u svezi s najnovijom krizom vladajuće koalicije. Međutim, ne vidim što bih mogao reći što već nisam rekao. Točna je tvrdnja Tomislava Karamarka:

“HDZ je već previše ustupaka napravio i ne možemo tako raditi.”

Zapravo je njegova najveća krivnja i krivnja HDZ-a upravo to stalno popuštanje (Mijo Crnoja, Zlatko Hasanbegović, Predrag Šustar, Milijan Brkić). Istina u srazu srpskih slugu i ustaša (kako sam još 1987. objasnio da Srbi dijeli Hrvate) imali smo tipično ponašanje u skladu s interesima koje ove dvije grupacije zastupaju. Srpske sluge su neumorno lagale, a ustaše se nisu usudile (tipično hrvatski) uzvratiti istom mjerom. Dok su srpske sluge sprovodile velikosrpski Memorandum SANU 2, ustaše se nisu usudile podsjetiti ih da su pokušali oslobođiti Srbiju od optužbe za agresiju, a istovremeno su optuživali Hrvatsku za agresiju na BiH. Stalno sam p(r)oživao vladajuće da govore o presudi stalnog suda u Haagu o srpskoj agresiji sa ciljem stvaranja homogene Velike Srbije pri čemu su izvršene

mnoge genocidne radnje, a srpske sluge su takovu presudu pokušavale spriječiti. Uzalud.

Nije ustašama bilo lako. Zamjerili bi se moćnicima u svijetu koji su podupirali fašističku velkosrpsku agresiju. Kada bi njima nešto tako i rekli, ovi bi lako upozorili ustaše u vlastima kako su i oni poslije 2000. g. sudjelovali u tome.

Valjda su zato u HDZ-u i izabrali taktiku popuštanja. Bio sam uvjeren da će napad na drugog čovjeka HDZ-a otrijezniti vladajuće. Već sam napisao kako je očito da će poslije drugog čovjeka na red doći i prvi čovjek HDZ-a. Ili kako kaže Ilijan Vincetić:

Saga oko Brkića, (u kojoj je Karamarko propustio pokazati odlučnost) otvorila je prostor za juriš na njega.

<http://hrvatskonebo.com/2016/06/04/ilija-vincetic-plaudite-acta-est-fabula-pljescite-igri-je-kraj/>

Nerazumno je kako je Karamarko mogao misliti da MOST neće nastaviti. Pa njih je promovirala Radmanovizija, a prvi izbor im je bio SDP, zar ne? Zato baš i ne mogu prihvatići riječ „postao“ u tvrdnji Marka Jurića:

Božo Petrov je postao lutka u Milanovićevim rukama.

Naime, Jurić počinje svoj tekst ovako:

Nevjerojatno koliko je Božo Petrov opsjednut Karamarkom. Toliko da ruši vladu zbog afere koja možda to i nije. Bar dok to ne kaže Povjerenstvo o sukobu interesa. Ali čak i ako jest sukob interesa, zar je to dovoljan razlog za izazivanje krize i odlazak u nove izbore u kojima vrlo vjerojatno na vlast dolazi stara garnitura Milanovićevih šakala i hijena?

Pa Petrov itekako zna i znao je kako se radi o šakalima i hijenama koji mrze Hrvatsku. Ali oni su ga i stvorili. Morali su jer Petrovu netko još i može povjerovati kada kaže kako voli Hrvatsku.

<http://kamenjar.com/marko-juric-bozo-petrov-je-postao-lutka-u-milanovicievim-rukama/>

Podsjetit ću samo kako je prije mjesec dana govorio biskup Košić o tome u čemu sudjeluje Petrov i MOST:

Čudno je doista da se danas diže prašina kako Hrvatska postaje fašistička i nacistička, te da ju treba defašizirati i deustašizirati. To dakako nije istina. Jer istina je da se šuti o pravom problemu, a to je da Hrvatsku treba dekomunizirati! Naime, za sve zločine „desničara“ – koji su i daleko preuveličani – zna se i čitav državni

vrh već 25 godina hodočasti na ta mjesta, ali se zato skriva istina i nitko od službenih vlasti ne želi priznati da je Hrvatska, a i Slovenija, kao i Bosna i Hercegovina puna prikrivenih grobišta koja nisu obilježena niti istražena, jer se neprestano zataškavaju zločini partizana i komunista. Zašto su nositelji bivšeg režima u RH ukinuli spomenuti Ured za istraživanje komunističkih zločina, zašto su ukinuli pokroviteljstvo Hrvatskog sabora nad komemoracijom u Bleiburgu, zašto su donijeli tzv. lex Perković – ako im je bilo stalo do istine o svim zločinima a ne do zataškavanja komunističkih zločina? Sa žalošću moramo ustvrditi da još uvijek, niti nakon 25 godina od stvaranja moderne Hrvatske kao države nemamo jasan službeni stav o tome da su komunisti počinili najgore i najbrojnije zločine nad hrvatskim civilima, razoružanim vojnicima i osobito nad svećenicima i pripadnicima Katoličke Crkve! To je optužba koja stvarno mora zacrvenjeti lice svake dosadašnje vlasti u RH i zato smatram da je došlo vrijeme da se to ispravi. Nije li – barem neobično – da ne kažem i namjerno sramotno, što ni jedan jedini počinitelj zločina sa strane komunističkih egzekutora nije ni priveden pravdi, a kamoli osuđen, dok su s druge strane, po Argentini hvatani starci koji su već bili jednom nogom u grobu samo da bi se demonstriralo da su oni počinili zločine i tako ih se optužilo i osudilo? Samo je jedan navodni počinitelj komunističkih zločina bio priveden na saslušanje i – odmah pušten. To je sve što je hrvatsko pravosuđe u ovih 25 godina poduzelo da kazni komunistički režim koji još uvijek u dušama mnogih vlada i rukovodi mnogim odlukama. Da nema Njemačke i suda u Münchenu ni jedan udbaš ni komunistički zločinac ne bi do danas stao pred lice pravde. Pitam se: je li to Hrvatska kakvu smo svi htjeli, koju su htjeli oni koji su se krvavo borili za nju i dali svoje živote za njezinu obranu, kada je bila brutalno napadnuta i kada su ju komadali oni isti koji sada ne dopuštaju osudu komunizma! Zašto to kažem? Jer su ti isti s jedne strane srpski četnici, koji su zamijenili kokarde crvenom zvijezdom, i s druge strane oni udbaši koji su crvenu zvijezdu zamijenili hrvatskim grbom vrlo dobro sakrili svoje krvave tragove, ali nisu očistili svoje savjesti i nisu zadobili oproštenje naše izmučene nacije! To će biti moguće tek kada se Hrvatska jednakost službeno, kao i s nacizmom i fašizmom, obraćuna i s komunizmom! A to se još nije dogodilo.

Pitam vas, tko više kako se uzdiže ustašto u Hrvatskoj? Kažem vam: preobučeni četnici u antifašiste i udbaši preobučeni u hrvatske političare i novinare. A riječ je o istoj matrici onih koji mrze sve što je hrvatsko i katoličko. No, narod pamti, narod sve zna. I što je najvažnije – Bog sve vidi! Ni narodu ni Bogu nije se moguće sakriti.
<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3462-homilija-na-blagoslovu-spomen-ploje-u-klotar-ivaniu-06052016>

Biskup je zapravo govorio o srpskim slugama i ustašama, zar ne?

Drugim riječima, Petrov i MOST jesu za Hrvatsku, ali za Srpsku Hrvatsku, zar ne?

Petrov je prekjučer „urbi et orbi“ obznanio da je čist pred Bogom. Ne mogu to osporiti, ali da nije čist pred svojom savješću i građanima RH, lako će ustvrditi i dokazati. U Ministarstvo unutarnjih poslova postavio je podoficira jugovojske koji blokira sve istrage, pače i najtežeg kriminala, a odgovorne za teški kriminal nagrađuje službenim automobilom. Tako će slučajevi atentata na hrvatskog branitelja Pajičića, milicijski juriš na branitelje u crkvi Sv. Marka, kukastog križa na Poljudu, optužbi protiv Gorana Radmana (koji je izumio Petrova) i mnogi drugi ostati nerazjašnjeni. Zato progon hrvatskih branitelja poput Josića i Culeja ide naprijed.

Ima li boljeg dokaza da su Petrov i MOST zapravo srpski sluge, koji skupa s Milanovićem rade na istoj misiji?

Prijatelj mi veli da je otac Bože Petrova jedina osoba, koja može utjecati na njega. Predložio je da mu napišem otvoreno pismo. Eto, ako mu ovaj tekst dođe u ruke, pozivam ga da razmisli u kakvu će nevolju njegov sin uvaliti Hrvatsku i hrvatski narod. Je li ikad pomislio da će njegov sin postati srpski sluga, istodobno se pozivajući na Boga Svevišnjega?

Srpske sluge su kulturu bili praktično preuzezeli u svoje ruke. Pomrsio im je konce ministar Hasanbegović. Doveli su onoga koji im je već pomagao u antihrvatskim poslima - francuskog književnika i filozofa Alaina Finkelkrauta. On doista jest na samom početku pomagao Hrvatskoj, ali vrlo brzo je prešao na stranu srpskih slugu u Hrvatskoj. Vjerojatno on nije ni svjestan toga, pa ga treba podsjetiti kako se zajedno s njima tada upustio u rasističku hajku protiv Hercegovaca. Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.) o tome kaže:

"A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lörgerica, Čičaka, Dukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. "

Zato pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/jure-vujic-zbunio-finkielkrauta-potpisao-je-protiv-hasanbegovica-a-nije-znao-odgovor-na-ovo-pitanje-927746>

Zapravo u sproveđenju velikosrpske politike srpskim slugama je uvijek najvažnije bilo imati školstvo u svojim rukama. Ovih dana smo svjedoci s koliko strasti su se srpske sluge borile da isključivo oni imaju pravo odlučivati što će naša djeca učiti.

Prof. Matko Marušić upozorava na slijedeća dva teksta:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/djeco-budite-streberi-u-protivnom-jednog-cete-dana-raditi-za-strebera-926964>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-paar-izlozio-ovo-su-prijedlozi-kurikularnih-promjena-u-20-tocaka-927592>

Svi odgovori u dva članka dvaju pametnih ljudi, konstatira prof. Marušić.

Već sam upozorio na komentar Marka Ljubića. Ljubićev tekst su prenijeli i drugi portalni:

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dan-steta-da-plenum-trgu-nije-predvodio-rektor-boras>

<http://kamenjar.com/steta-je-da-plenum-na-trgu-nije-predvodio-rektor-boras/>

Čini se da u HDZ-u dvoje oko toga treba li se Karamarko povući ili ne. O razlozima koji govore u prilog Karamarkove ostavke vidjeti na pr.:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hdz-protiv-hdz-a-umjesto-da-se-rijese-profesionalnih-nasih-otkrili-neprnjatelja-oreskovica-pa-zatrubili-juris>

<http://kamenjar.com/tomislav-karamarko-jednim-starim-borilackim-potezom-moze-odnijeti-veliku-pobjedu/>

Nisam političar pa se ne bih opredjeljivao oko toga. Nekako vjerujem da bi nakon Karamarka na odstrijel došao sljedeći član HDZ-a, koji bi isto tako trebao odstupiti „u interesu općeg dobra“, kako ga definiraju srpske sluge: Hasanbegović, Šustar ili Kovač. Ja bih radio ono što nitko od političara neće (zato ja i nisam političar). Počeo bih se držati principa, jer je zapravo u cijeloj priči problem što se naši političari ne ponašaju po naputku našeg kardinala pok. Franja Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje.“

Uostalom kako je to itekako moguće i sami su pokazali ovih dana po pitanju ulaska u EU Srbije:

<http://kamenjar.com/miro-kovac-uvazeni-su-nasi-zahtjevi-prema-srbiji/>

To je sigurno bio dodatni razlog na sveopći napad srpskih slug na ustaše!

A imaju priliku upravo ponoviti isto sada kada im FIFA kažnjava nogometnu reprezentaciju zbog izmišljenog ustašluka, jer navijači uzvikuju pozdrav kojim su HOS-ovci i ostali branitelji napravili od jedne od najjačih vojski u Europi – kako kaže Slobodan Milošević – zečeve. FIFA se time samo pridružuje fašističkoj velikosrpskoj agresiji, jer je poznato da su i agresori i srpske sluge u RH naše branitelje nazivali ustašama, a posebno su se bojali upravo HOS-ovaca. Toliko da im je Račan dolaskom na vlast ukinuo sva prava! A Milanovićeva vlada je i omogućila ovaj napad na hrvatski nogomet, zar ne?

Srpskim slugama itekako odgovara da nam nekakva nogometna mafija iz svijeta drži lekcije iz naše povijesti, pogotovu kada to služi njihovoj osnovnoj zadaći služenju velikosrpskom Memorandumu SANU 2.

Na žalost znamo: naši državotvorni političari imaju probleme zato što se ne drže naputka kardinala Kuharića, a onda i logično imamo probleme i svi oni koji ga se žele ili čak i pokušavaju držati.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Gročki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao

prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (dan je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical

Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.